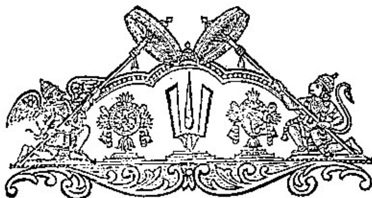

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்று ப்ரஸித்தமான

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

ஸ்ரீ:

உரைகாரர் விண்ணப்பம்.

நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் ப்ரியங்களையும் ஹிதங்களையுமே சிந்தித்தும் நடத்தியும் வருகின்ற எம்பெருமானுடைய கட்டளைகளை மீறிமீறி நடப்பதன் பலனாக இந்த இருள் தருமா ஞாலமாகிற ஸம்ஸார மண்டலத்திலேயே மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து அலைந்து திரிந்து வருந்துகின்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வெம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்வது தவிர வேறொரு மோக்ஷோபாயமும் இல்லையென்பது அனைவர்க்கும் தெரிந்ததே. திருவுள்ளம் உவந்தாலல்லது திருமுகம் மலராதாகையால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தினுகப்பே நமக்கு அவஸ்யமாக ஸம்பாதித்துக்கொள்ளத்தக்கது என்றதாயிற்று.

அவனுடைய திருவுள்ளத்தை உகப்பிக்கவேண்டியதற்கு உரிய உபாயங்கள் ச்ரவணம் என்றும் மநநம் என்றும் பலவகையாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில உபாயங்கள் யாரோ சில உத்தமர்கட்கே அதிகரிக்க உரியவையாதலால் எல்லார்க்கும் எளிதானவையல்ல. மற்றுஞ் சில உபாயங்கள், பாவங்கள் தொலைந்து புண்ணியங்கள் நிரம்பின சில மஹான்களுக்கே உரியவையாதலால் பாவங்களைக் கூடுபூரித்துக் கிடக்கின்ற நம்போலியர்க்குப் பெரும்பாலும் அவை பயன்படா. இவ்விஷயத்தை நமது முன்னோர்கள்தாமே நன்கு ஆராய்ந்து, எவ்வகையாலும் உஜ்ஜீவிக்கமாட்டாத நம்மையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கத்திருவருள் நிரம்பிய திருவுள்ளத்தினராய் ஸ்தோத்ரம் என்கிற ஒரு சிறந்த உபாயத்தைப் பிரகாசிப்பித்தருளினார்கள்.

எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரஞ் செய்வதென்பது இன்னார்க்குத்தான் உரியது என்ற நியமமில்லாமைபற்றி இது ஸர்வாதிகாரமென்றும், பல கருமங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் அங்க

மாகச் செய்யவேண்டிய சடங்குகள் பல இருப்பதுபோல் இதற்கு யாதொன்று மில்லாமையாலே இது எளிதான காரியமென்றும், ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தொடங்கும்போதே விலக்ஷணமான வொரு பக்தி விசேஷம் நெஞ்சிலே தோன்றுகின்றமையால் இது பரமானந்த ஜநகமென்றும் ஆக இப்படிகளாலே புகழ்ப்பெற்றதான துதித்தல் என்னுமுபாயம் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை எளிதில் உகப்பிக்கக் கூடியதேயாம். வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் இதன் பெருமை பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது.

க்ருதயுகத்தில் த்யானிப்பது சிறந்ததென்றும், த்ரேதாயுகத்தில் யஜ்ஞயாகங்கள் செய்வது சிறந்ததென்றும், த்வாபரயுகத்தில் அர்ச்சனைகள் செய்வது சிறந்ததென்றும், இக்கலியுகத்தில் ஸ்துதிப்பது சிறந்ததென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

பாமரர் சில சொற்களைத் தொடுத்து ஸ்துதி செய்வதிற்காட்டிலும் அறிவிற்சிறந்த ஆசிரியர்கள் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு ஸ்துதி செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிக உகப்பாதலால் ஞானபக்திவிரக்திகளால் ஒப்புயர்வற்றவர்களென விளங்கி நின்ற நம் பூர்வாசாரியர்கள் பரம கருணையால் நமக்காகவே அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களை அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவித்தல் நன்று.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் எண்ணிறந்த ஸ்தோத்ரங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு உள்ள பெருமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸ்தோத்ர ரத்நம் என்று இதற்குத் திருநாமம் வழங்கிவருதல் கொண்டே இதன் பெருமையை நாம் நன்கு உணர்தற்குரியோம். எப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சினர்க்கும் இதில் ஒரு ச்லோகத்தைச் செவியுற்ற மாத்திரத்தில் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் உருகுமென்பதைப் பன்னி யுரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஆளவந்தாருடைய பக்திப் பெருங்கடலும், ரஸத்தில் அவர் தன்மயமாயிருந்ததும், அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அவலீலையாகவே எடுத்துரைத்ததும் இதில் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திலும் தொனிக்குமன்றோ.

பகவத் விஷயத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்தவர்களான எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் தேசிகன் முதலானோர்க்கும் இவ்வாளவந்தார் ஸ்தோத்ரமே வழிகாட்டியாக அமைந்ததென்பதையும், இதில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களே பெரும்பாலும் மற்ற ஸ்தோத்திரங்களில் சப்த பேதத்தால் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றனவென்பதையும், இதிலுள்ள சொற்பொருளின்பங்கள் வேறு எதிலும் அமையமாட்டா என்பதையும் நன்குணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் இந்த ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் அளவற்ற அபிநிவேசத்தைக் காட்டிவந்தார்கள். இதனைக் கற்றறியாதவர்களை அவைஷ்ணவர்களென்றே நம்மவர்கள் நிச்சயிப்பார்கள். ஆஸ்திக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுள்ளவர்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் திருப்பல்லாண்டையும் திருப்பாவையையுமாவது அதிகரிப்பதுபோல், ஸ்தோத்ரங்களிலும் இதை நியமேன அதிகரித்தவராக் காண்கிறோம்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்ரமாயுள்ளவற்றை அநுஸந்திக்கும்போது அர்த்தஜ்ஞானமில்லாமல் வெறும் மூலத்தை மாத்திரம் உச்சரித்தாலும், உச்சரிப்பவர்களின் நெஞ்சு ஆர்த்தமுறுவதிலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகப்பதிலும் தடையில்லையாயினும் அர்த்தஜ்ஞானமும் இருக்க அநுஸந்திப்பதில் விலக்ஷணமான ஆநந்தம் விளையுமாதலால் ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இதன் பொருளையும் கருத்தையும் அறிய விரும்புவது அவசியமேயாம்.

இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் வேதாந்ததேசிகனும் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்திருந்தாலும், கற்றுணர்ந்த வித்வான்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு அவற்றில் ப்ரவேசம் அருமைப்படுமாதலால் அனைவர்க்கும் எளிதில் உபயோகமாம்படி அடியேன் திவ்ய ப்ரபந்தங்கட்கு உரையிட்டதுபோலவும், முகுந்தமாலை பஞ்சஸ்தவம் முதலிய மற்ற ஸ்தோத்ரங்களுக்கு உரையிட்டது போலவும் இந்த ஸ்தோத்ரரத்நத்திற்கும் ரத்நப்ரபா என்றும் ஓருரை இடப்புகுகின்றேன். இதிலுள்ள குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராக.

இங்ஙனம்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர. அண்ணங்கராசாரியன்

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் என்னும்

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

(தனியன்)

ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம் த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம்.
ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகீந்த்ர: தம் வந்தே யாமுநாஹ்வயம்.

(பதவுரை)

ய: யோகீந்த்ர:	யாவரொரு (ஆளவந்தாரென்கிற) யோகிச்ரேஷ்டர்	ஸ்வாதயந்	எளிதாக அநுபாவ்யமாக்கிக்கொண்டு
ஸுதுர்க்ரஹம்	(ஒருவராலும்) அடியோடு க்ரஹிக்க முடியாத	ஸ்தோத்ரயாமாஸ	ஸ்தோத்ரரூபமாக வெளியிட்டாரோ
த்ரய்யந்த அர்த்தம்	வேதாந்தப்பொருளை	தம் யாமுந ஆஹ்வயம்	அந்த ஆளவந்தாரை
இஹ	இவ்வுலகில்	வந்தே	ஸேவிக்கிறேன்.
ஸர்வேஷாம்	அனைவர்க்கும்		

இ-ள்:—இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவென்பதைக் காட்டும் இத்தனியன். வேதாந்தமாவது உபநிஷத்துக்கள். அவற்றின் பொருள்களை அவற்றையே கொண்டு நேராக அறிவது அருமை; இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அர்த்தத்துடன் தெரிந்து கொண்டால் வேதாந்தங்களின் ஸாரமான பொருள்கள் யாவும் எளிதில் தெரிந்துவிடும். ஆளவந்தார் வேதாந்த தாத்பர்யங்களை அஸ்மதாதிகளுக்கு ஸுலபமாகத் தெரிவிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்தோத்ரமென்கிற திருநாமத்தால் இந்த திவ்ய க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தார். வித்வான்களாயுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டே அவற்றின் பொருள்களை அறிந்து கொள்ளலாமாயினும், இந்த ஸ்தோத்ர மூலமாய் எவ்வளவு போக்யமாக அறிந்து கொள்ளக்கூடுமோ அவ்வளவு மதுரமாக உபநிஷத்துக்களால் அறிந்துகொள்ள முடியாது. வேதார்த்தங்களை இதில் வெளியிடுகிற முறையானது பண்டிதர்களோடு பாமரர்களோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இனிமையாயிருக்கும். இப்படி நமக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளின "எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்" என்று ப்ரஸித்தரான ஆளவந்தாரை வணங்குகிறேனென்கிறது....

(மற்றொரு தனியன்.)

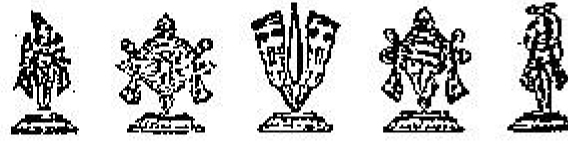
நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:,
நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:,

இ-ள்:—ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம், ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம் என்று ஆதராதிசயத்தாலே பலகால் சொல்லி வணங்குவதாம். ... ...

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஸ்தோத்ரரத்நம்

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய

ரத்நப்ரபா என்னும் உரையுடன் கூடியது

நமோ சிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே.
நாதாய முநயே காத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே. (௧)

அசிந்த்ய அத்புத அக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே	இப்படிப்பட்டதென்று நினைக்கமுடியாததும் ஆச்சரியமானதும் (எம்பெருமானருளாலே) எளிதாகக் கிடைத்ததுமான ஞானத்திரளுடையவும் வைராக்கியத் திரளுடையவும் திரட்சி போன்றவராயும்	அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே	ஆழ்ந்த பகவத் பக்திக்குக் கடலாயுமிருக்கிற
		நாதாய முநயே	ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கு
		நம:	நமஸ்காரம் (செய்கிறேன்.)

* * *:—ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை நமஸ்கரிக்கிறார். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? ஞானமும் விரக்தியும் இங்ஙனே ஒரு வடிவு கொண்டனவோ! என்று நினைக்கக்கூடியவர்; ஆழ்ந்த பகவத்பக்திக்கு இருப்பிடமானவர். எனவே, ஜ்ஞாநபக்தி விரக்திகளாலே பரிபூர்ணரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கு நம:—என்றாயிற்று. இவருடைய ஞானமும் விரக்தியும் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; [அசிந்த்ய, அத்புத, அக்லிஷ்ட.] அசிந்த்யமாகையாவது—இன்னாருடைய ஞானவிரக்திகள்போலே யிருக்குமென்று நினைக்க முடியாமையும், இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறிய முடியாமையும். அத்புதமாகையாவது—அசிந்த்யமான இவருடைய ஞானவிரக்திகளிலே நாம் நமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரையில் எவ்வளவு க்ரஹிக்கிறோமோ அவ்வளவுதானும் ஆச்சரியமாயிருக்கை. அக்லிஷ்டமாகையாவது—அநாயாஸமாகக் கிடைத்ததாகை. வ்யாஸர், பராசரர் முதலிய ரிஷிகளுக்கும் ஞானவிரக்திகள் உண்டாயிருந்தாலும் அவை அவர்களால் தவம் முதலிய ஆயாஸங்களாலே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப்பட்டவையாதலால் க்லிஷ்டமாயிருக்கும். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளின் ஞானவிரக்திகள் அப்படி ஸ்வப்ரயத்நஸாத்யமன்றியிலே ஆழ்வார்களுக்குப் போலே எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கிடைத்தவையாகையால் அக்லிஷ்டமென்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானவைராக்கியங்கள் கும்பலாகக் குவிந்து நாதமுநிகளாகத் தோற்றுகின்றன போலும். ஞானமென்று ஒரு பதார்த்தமும் வைராக்கியமென்று ஒரு பதார்த்தமும் ஆக இரண்டு வஸ்துக்கள்தானே உள்ளது, இவை கும்பலாகக் குவிகின்றன வென்பது எங்ஙனே கூடும்? என்னில்; ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகக்கூடிய வஸ்துக்கள்

—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவை பல்லாயிரமுண்டாகையாலும், வைராக்யத்துக்கு விஷயமான வஸ்துக்களும்—அன்னை, அத்தன், புத்திரர், பூமி, வாசவார் குழலார் என்னுமவை பலபல உண்டாகையாலும் சொல்லக்குறையில்லை.

[அகாத பகவத்பக்தி ஸிந்தவே.] பகவத் பக்திரஸத்திற்கு நாதமுனிகள் ஆழ்ந்ததொரு கடல் போலே யிருப்பாராம். கடலானது இழ்த்தரை கண்டுபிடிக்க முடியாதிருப்பதும், கலக்கிவிட வேறுமென்ற எண்ணங்கொண்டு எவ்வளவு கலக்கினாலும் கலங்கமுடியாதிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். நாதமுனிகளின் பக்தியும் அப்படிப்பட்டதே. பகவத்பக்திக்கு ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்றும் பகவத்பக்தியாகிற ஸமுத்திரத்தைத் தம்மிடத்திலேயே உடையவர் என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்வர் ஸமாஸபேதத்தாலே. ஜ்ஞானவைராக்யங்களைவிட பக்தி முக்யமென்பது தோன்ற பக்தியுடைமையைத் தனிவிசேஷணத்தால் கூறினர்.

நாதமுனிகளின் பூர்ணமான திருநாமம் ஸ்ரீரங்கநாதமுனி என்பதாம். அதன் ஏகதேசத்தாலே ப்ரஸித்தி. முநி = எப்போதும் எம்பெருமானையே மனநம் செய்பவர். ... ... (க)

தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரிஸரோஜதத்வ ஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதிசயாந்தஸீம்நே
நாதாய நாதமுநயேத்ர பரத்ராபி நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம். (௨)

மதுஜித் அங்க்ரி ஸரோஜ தத்வ ஜ்ஞாந அநுராக மஹிமாதிசய அந்த ஸீம்நே	எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றின உண்மை யுணர்ச்சியென்ன ஆசையென்ன இவற்றின் பெருமைக்கு எல்லை நிலமாயும்	அத்ர	இவ்வுலகத்திலும்
நாதாய	எனக்கு நாதராயுமிருக்கிற	பரத்ர அபி	மேலுலகத்திலும்
தஸ்மை நாத முநயே நம:	அந்த நாதமுனிகளுக்கு நமஸ்காரம்;	நித்யம்	எப்போதும்
		யதீய சரணௌ	எந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவடிகள்
		மதீயம் சரணம்	என்னுடையதான புகலிடமே,

[அந்த நாதமுனிகளுக்கு நமஸ்காரமென்கை.]

அ-வ:—ஆழ்வார்க்குப்பின்னே நம் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ப்ரதமாசார்யரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை மீண்டும் வணங்குகின்றார். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவடித்தாமரைகள் இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் அடியேனுக்கு சரணமாகிறபடியால் அவர்க்கு மீண்டும் நமஸ்காரம். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநத்தால் பரிபூர்ணர்; அத்திருவடிகளில் அன்பினாலும் பரிபூர்ணர். எம்பெருமானுடைய அவதாரரஹஸ்யம், வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் முதலியவற்றின் உண்மையை உள்ளபடி உணர்ந்து அவன்பக்கல் ப்ரேமம் கனத்திருப்பவர்களில் இவர் சிறந்தவர் என்றபடி.

"மதுஜித் தத்வஜ்ஞாந" என்றாலே போதுமாயினும், சிசுக்களுக்குத் தாய்மார்களின் ஸ்தனம்போல் தத்வஜ்ஞானிகளுக்கு எம்பெருமானுடைய பாதாரவிந்தமே பரமோத்தேச்யம் என்பது தோன்ற அங்க்ரி ஸரோஜ என்று இடையில் தொடுக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப்பற்றின தத்வஜ்ஞானமாவது எம்பெருமானைப்பற்றின தத்வஜ்ஞானமேயாம். அந்த தத்வஜ்ஞானத்தின் மஹிமாதிசயமாவது அரைகுறையன்றிக்கே பரிபூர்ணமான தத்வஜ்ஞானம். அதற்கு நாதமுனிகள் முடிவெல்லையாயிருப்பர் என்றது—இவரைப்போன்ற தத்வஜ்ஞானிகள் வேறுயாருமில்லையென்றபடி. பகவத் தத்வஜ்ஞானமும் பகவதநுராகமும் முடிவாக நாதமுனிகளிடத்தே வந்து விச்ரமித்தனபோலும். மற்றும் பல யோகிகள் பகவத்தத்வஜ்ஞானிகளாகவும் பகவத் பக்தர்களாகவும் இருந்தாலும் அவர்களெல்லாரும் இவர்க்குத் தாழ்ந்தவர்களே என்கை.

[அத்ர பரத்ராபி-]மோக்ஷமடைவதற்கு முன்னும் மோக்ஷமடைந்த பின்னும் ஆகிய எக்காலத்திலும் நாதமுனிகளுடையதிருவடிகளே தமக்குத் தஞ்சம் என்கிறாரே, இது கூடுமோ? திருநாட்டில் எம்பெருமானுக்கன்றோ சேஷமாயிருப்பது; நாதமுனிகளின் திருவடிகள் அவ்விடத்தில் இவர்க்கெப்படி தஞ்சமாகும்? என்னில்; பரமபதத்துக்குச் செல்ல விரும்புமவர்கள் "அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ" [திருவாய்மொழி 2—3—10]. என்றும் "மத்தைவதை: பரிஜநைஸ் தவ ஸங்கஸீய" [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்.] என்றும் திருநாட்டிலுள்ள பாகவதர்களுக்குத் தொண்டு பூண்டிருக்கவே விரும்புகிறபடியாலும், பரம

பதத்திற்கு 'வானவர் நாடு' என்று பெயரானபடியாலே பாகவதர்களுக்கே அங்கு ப்ராதாந்ய மிருப்பதாலும், உலகில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும் ஸ்வாமிகளை 'ஆசாரியன் திருவடியடைந்தார்' என்றே சொல்லும்படி பெரியோர் நம்மைக் கற்பித்திருப்பதாலும்— பரமபதத்திலும் நாதமுனிகளின் திருவடிகளே எனக்கு உபேயம் என்று இவர் கூறுவது பொருந்தும். 'சரணம்' என்கிற பதம் உபாயத்துக்கும் உபேயத்துக்கும் வாசகம். ... ... (௨)

பூயோ நமோ பரிமிதாச்யுத பக்திதத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹசுபைர் வசோபி:
லோகேவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய. (௩)

அபரிமித அச்யுத பக்தி தத்வஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரீவாஹ சுபை:	அளவில்லாத பகவத்பக்தியென்ன, தத்வஜ்ஞாநமென்ன இவையாகிற அமுதக் கடலின் பரீவாஹம் போன்று ப்ராணஸஞ்ஜீவனங்களான	அவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தியோகாய	அவதாரம் செய்திருக்கிற பரம புருஷார்த்தமாயும் பரிபூர்ணமாயுமிருக்கிற பக்தியோகத்தை யுடையவரான
வசோபி:	ஸ்ரீஸூக்திகளாலே	யமிநாம் வராய	யோகிகளில் சிறந்தவரான
லோகே	இவ்வுலகத்தில்	நாதமுநயே	நாதமுனிகளுக்கு
		பூய: நம:	மறுபடியும் நமஸ்காரம்.

***:—தாஹித்தவனுக்குத் தண்ணீர் குடிக்கக் குடிக்க மேன்மேலும் தாஹம் கிளர்வதுபோல் இவர்க்கும் நாதமுனிகள் திருவடிகளிலேயே மேன்மேலும் ப்ரேமம் அதிகரித்து அவரையே மீண்டும் வணங்குகிறார். [யமிநாம் வராய நாதமுநயே பூயோ நம:] யோகிகளுக்குள் தலைவரான நாதமுனிகளுக்கே மறுபடியும் நமஸ்காரம். அவர் எப்படிப்பட்டவர்?;—தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாலே இவ்வுலகில் பக்தியோகத்தைப் பரிபூர்ணமாகவும் உண்மையாகவும் வெளியிட்டருளினவர். அவருடைய அந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் எப்படிப்பட்டவை யென்னில்; [அபரிமித அச்யுதபக்தி தத்வஜ்ஞாந அம்ருதாப்திசுபை:] எம்பெருமானிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த அளவற்ற பக்தியென்ன, அவன் விஷயமான தத்வஜ்ஞாநமென்ன ஆகிய இவை ஒரு பெரிய அமுதக்கடலாகத் திருவுள்ளத்தினுள் நிரம்பி, உள்ளே அடங்கமாட்டாது வெளியே பெருகிவந்த அம்ருதப்ரவாஹமோ இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் என்று நினைக்கக்கூடியவை. தம்முடைய பக்தியையும் தத்வஜ்ஞாநத்தையும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்ற போக்யமான ஸ்ரீஸூக்திகளாலே பக்தியோகத்தின் ரஹஸ்யங்களை இவ்வுலகத்தவர்க்கு உரைத்தருளின நாதமுனிகட்கு நமஸ்காரம் என்றாயிற்று.

ஏரி முதலியவை நிறைந்துவிட்டால் உடைபடாமல் அவற்றை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கலிங்கல் எடுத்துவிடுவதுண்டே, அதற்குப் பரீவாஹமென்று பெயர். ஸ்ரீஸூக்திகளை பக்திபரீவாஹமென்றதனால்—வாய்விட்டுச் சொற்களைச் சொல்லாவிடில் சரீரம் தரிக்கமுடியாதென்பதும், அவர் சொன்ன சொற்கள் யாவும் பக்திபலாத்காரத்தாலே அவதரித்தனவேயன்றி ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொன்னவையல்ல என்பதும் தெரிவிக்கப்படும். அம்ருதபரீவாஹம்போல் சுபங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளென்றது—ப்ரஸந்நமாயும் மதுரமாயும் சீதளமாயுமிருக்கிற திவ்ய ஸூக்திகளென்றபடி. இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாவன யாவை யென்னில் ந்யாய தத்வம் என்கிற ஒரு சிறந்த க்ரந்தம் நாதமுனிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்ததென்று ஸ்ரீதேசிகன் முதலானோர் எடுத்துக்கூறியிருப்பதால், தற்காலம் அந்த திவ்யக்ரந்தம் அலப்யமாய்விட்டாலும் ஆளவந்தார் காலத்திலே ப்ரஸித்தமாயிருந்ததனால் அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு [வசோபி:] என்கிறார் என்னலாம். அன்றி, சிஷ்யர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமாக நாடோறும் உபதேசித்துக்கொண்டிருந்த நித்யகாலக்ஷேப ஸ்ரீஸூக்திகளைச் சொல்லுகிறாரென்னவுமாம்.

நாதமுனிகள் உபதேசித்தருளின பக்தியோகம் இன்றைக்கும் இவ்வுலகத்தில் வழங்கி வருகின்றதோ வென்னில்; இல்லை. 'குருகை காவலப்பன்' என்கிற ஸ்வாமியால் ஆளவந்தார்க்குக் கிடைக்கவேண்டியதாயிருந்தது; ஆனால் அவர் குறிப்பிட்டிருந்த ஸமயத்தில் ஆளவந்தார் திருவனந்தசயநக்ஷேத்ர யாத்திரை யெழுந்தருளி ஸமயத்தை இழந்ததனால் அந்த பக்தியோகம் குருகைகாவலப்பனோடே விச்ராந்தமாயிற்றென்று ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர் கூறுவர். யோகம் என்கிற சப்தத்திற்கு "யோகஸ் ஸந்நஹநோபாய த்யாநஸங்கதியுக்திஷு" என்ற நிகண்டின்படி பல பொருள்களுண்டாதலால், பக்தியாகிற உபாயம் என்றாவது ப்ரீதிரூபமான த்யானம் என்று

வது பொருள்கொள்ளலாம். நெஞ்சுகளித்து எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதென்கிற ஒரு நல் வழியை இவ்வுலகில் நாதமுநிகளே காட்டியருளினராதலால் அதை இங்குச் சொல்லுகிறாரென்றும் கொள்ளலாம்; அப்போது, குருகைகாவலப்பனோடு விச்ராந்தமான பக்தியோகத்தைப்பற்றி இங்கு ப்ரஸ்தாவமில்லையென்று கொள்க. பக்தியோகத்திற்கு, பரமார்த்த என்றும் ஸம்யக் என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் கொடுத்திருப்பதனால்—நாதமுநிகள் அவதரிப்பித்த பக்தியானது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்பதும் எம்பெருமானைப் பெறுதற்குப் பர்யாப்தமான உபாயமென்பதும் விளங்கும். (௩)

தத்த்வேந யச் சிதசிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாய கதீருதார:
ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராணரத்நம் தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய. (௪)

உதார:	உதாரஸ்வபாவ முடையரான	தத்த்வேந	உள்ளபடி
ய:	யாவரொரு பராசரர்	ஸந்தர்சயந்	விளக்கமின்றுகொண்டு
சித் அசித் ஈச்வர, தத்ஸ்வபாவ, போக, அபவர்க்க, ததுபாய கதீ:	சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்கிற தத்வத்ரயமென்ன அவற்றின் தன்மைகளென்ன, விஷயாநுபவமென்ன, மோக்ஷமென்ன, மோக்ஷோபாயங்களென்ன, இவ்வாத்மா போகக் கூடிய வழிகளென்ன ஆகிய இவற்றை	புராண ரத்நம்	புராணங்களுள் சிறந்ததான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை
		நிரமிமீத	அருளிச்செய்தாரோ
		தஸ்மை	அப்படிப்பட்ட
		பராசராய முநிவராய	பராசரமஹர்ஷிக்கு
		நம:	நமஸ்காரம்.

* * *:—கீழ் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை நமஸ்கரித்தபின் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண முகத்தாலே தத்வத்ரயஜ்ஞாநத்தையும் மற்றும் பல விசேஷார்த்தங்களையும் உலகத்தவர்க்கு உபகரித்த மஹாநுபாவராகிற ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை வணங்குகிறார் இதில். ராமாயண பாரதம் முதலியவற்றால் வ்யாஸரும் உபகாரகராயிருந்தாலும், அவச்யம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய ஸாரமான அர்த்தங்களை மிக்க விஸ்தாரமின்றியும் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தாலே தெரிவித்தருளினவர் ஸ்ரீபராசரரேயாகையால் வ்யாஸாதிகளை விட்டு இவரிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் முக்யமான சிலவற்றை இங்கே பூர்வார்த்தத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார் [சிதசிதீச்வர தத்ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாயகதீ:] சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்கிற தத்வத்ரயமென்ன, இவற்றின் ஸ்வபாவங்களென்ன; விஷயாநுபவம் ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலான போகங்களென்ன, கைவல்யாநுபவம் பரமபதாநுபவம் என்கிற மோக்ஷங்களென்ன, இவற்றின் ஸாதநங்களென்ன, அந்தப்பலனை அநுபவிக்கப்போகிற மார்க்கங்களென்ன ஆகிய இவ்விஷயங்கள் முக்கியமாக ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளவையாம். ஹேயமான விஷயபோகங்களைப்பற்றியும் அஸ்திரமான ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப்பற்றியும் அஸாரமான கைவல்யபோகத்தைப் பற்றியும் நாம் எதுக்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? அவச்யமல்லாத இவ்விஷயங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ஏன் கூறப்படவேண்டும்? என்னில்; உபாதேயமாகைக்காக நல்ல விஷயங்களின் ஏற்றத்தை தெரிந்து கொள்ளும்போது ஹேயவிஷயங்களின் கெடுதல்களையும் அவற்றை விடுகைக்காகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவச்யமேயாம்.

[புராணரத்நம்] ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான த்வயமானது "மந்த்ரரத்நம்" என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுதல்போல ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் விஷய கௌரவத்தால் புராணரத்நம் என்று சிறப்பித்து வழங்கப்பெறும். ... ... (௪)

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்.
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா. (௫)

மத் அந்வயாநாம்	என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு	ந: ஆத்யஸ்ய குல பதே:	நமக்குக் குலகூடஸ்தராகிய ஆழ்வாருடைய
நியமேந	எப்பொழுதும்	வகுள அபிராமம்	மகிழமலர்களினால் அழகாயும்
மாதா பிதா யுவதய: தநயா: விபூதி: ஸர்வம்	தாய், தந்தை, மாதர், மக்கள், செல்வம் (மற்றுமுள்ள எல்லாமும்	ஸ்ரீமத்	நித்யோஜ்வலமாயுமிருக்கிற
		தத் அங்க்ரி யுகளம்	அந்தத் திருவடியிணையை
யத் ஏவ	யாதொரு ஆழ்வார் திருவடிகளோ,	மூர்த்நா ப்ரணமாமி	தலையால் வணங்குகின்றேன்.

* * * கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட பராசரருடைய க்ரமத்தைவிட பரமபோக்யமும்பரமோஜ்ஜீவநமும் பரமோபகாரகமும் பலபடிகளாலும் சிறந்ததுமான திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப் ப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்தவரும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கும் யோகதசையில் ஸேவை ஸாதித்து நேரில் ஸகலோபநிஷத்ஸாரார்த்தங்களை உபதேசித்தவரும், ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருமான நம்மாழ்வாரை நமஸ்கரிக்கின்றார் இதில். "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினியாவாரே" [திருவாய்மொழி-5-1-8]என்று ஆழ்வார்க்கு மாதாபிதாக்கள் முதலிய எல்லா உறவு முறையாரும் எம்பெருமானேயானது போல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கெல்லாம் ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸர்வஸ்வமாகிறதென்று அருளிச் செய்கிற இவருடைய அத்யவஸாயத்தை என் சொல்வோம்? நம்மாழ்வார்க்குப் பல திருநாமங்களிருக்கவும், அவற்றையெல்லாம் விட்டு "ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:" என்று—'நம்முடைய குலத்துக்குத் தலைவர்' என்று அருளிச்செய்யும்படியான திருவுள்ளக் கனிவு விலக்ஷணமானதே. "விப்ரர்க்கு கோத்ரசரண ஸூத்ர கூடஸ்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

மதந்வயாநாம் என்கிற பதத்தினால்-தமக்கு முன்னே அவதரித்திருந்த பெரியோர்களும், தமக்குப்பிறகு ஜனித்த, ஜனிக்கின்ற, ஜனிக்கப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தாநங்களும் விவக்ஷிதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று பேர்பெற்ற அனைவர்க்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸர்வஸ்வம் என்றதாயிற்று.

"லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்.....வந்தே குருபரம்பராம்" என்றபடி எம்பெருமான் ப்ரதமாசார்யனாகையாலே ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்று கொண்டு, அங்க்ரியுகளம் என்கிற பதத்தினால் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுளர். எம்பெருமானுடைய திருவடிநிலைக்கு ஸ்ரீசடகோபன் என்று திருநாமமாகையாலே இப்படியும் சொல்லலாம். வகுளாபிராமம் என்கிற விசேஷணத்தினால் இவ்வர்த்தம் நன்கு நிலைபெறும்; "மகிழ்மாலை மார்பினன்" என்றும் 'வகுளாபரணர்' என்றும் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வர்த்தம் பொருந்துமாயினும் ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: என்பதால் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுகிறதென்பதே ஏற்றதாகையாலும் பூர்வாசார்யர்களின் வியாக்கியானமும் இவ்வண்ணமேயாகையாலும் இதுவே கொள்ளத்தக்கது. ... ...(ரு)

யந்மூர்த்நி மே ச்ருதிசிரஸ்ஸு ச பாதி யஸ்மிந் அஸ்மந்மநோரதபதஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி.
ஸ்தோஷ்யாமி ந: குலதநம் குலதைவதம் தத் பாதாரவிந்த மரவிந்த விலோசநஸ்ய. (சூ)

யத்	யாதொரு எம்பெருமானுடைய திருவடியானது	ஸமேதி	போய்ச்சேருகின்றதோ,
மே மூர்த்நி	என் தலையிலும்	தத்	அப்படிப்பட்டதாய்
ச்ருதி சிரஸ்ஸு ச	வேதங்களின் தலைகளிலும் (வேதாந்தங்களிலு மென்றபடி.)	ந: குலதநம்	வம்ச பரம்பரையாக நமக்குச் சேர்ந்த செல்வமாய்
பாதி	விளங்காநின்றதோ,	குலதைவதம்	(நம்) குலத்துக்கெல்லாம் ஆராத்யமாயிருக்கிற
யஸ்மிந்	யாதொரு திருவடியிலே	அரவிந்த விலோசநஸ்ய பாத அரவிந்தம்	செங்கண்மாலின் திருவடித் தாமரையை
அஸ்மத் மநோரத பதஸ் ஸகலஸ்	நமது ஆசைப்பெருக்கமெல்லாம்	ஸ்தோஷ்யாமி	துதிசெய்யப்போகிறேன்.

*** இம் மூன்று ச்லோகங்களால், நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு மஹோபகாரகர்களான மஹான்கள் மூவரை வணங்கியானபின், இனிமேல் எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்திரத்தில் இறங்குகிறார். என்னுடைய குலத்துக்கு அழியாச் செல்வமான பகவத்பாதாரவிந்தத்தைத் துதிக்கப்போகிறேனென்று இந்த ச்லோகத்தால் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்.

செந்தாமரைக்கண்ணனான எம்பெருமானுடைய யாதொரு திருவடித்தாமரையானது என்னுடைய முடியின்மீதும் மறைமுடியின்மீதும் விளங்காநின்றதோ, என்னுடைய ஆசை முழுவதும் யாதொரு திருவடியில் முடிவடைகின்றதோ, என்னுடைய குலத்துக்குச் செல்வமாகவும் தெய்வமாகவும் யாதொரு திருவடி இராநின்றதோ, அப்படிப்பட்ட திருவடித் தாமரையை நான் துதிக்கப் போகிறேன் என்று உபக்ரமிக்கிறார்.

திருவடிகள் வேதாந்தங்களில் விளங்குவதாவது—வேதாந்தங்களில் விஸ்தாரமாக வருணிக்கப்படுகையாம். இவருடைய முடிமீது விளங்குகிறதோ வென்னில்; "அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா உன் கோலப்பாதம்" [திருவாய்மொழி 10—3—6] என்று ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்ததுபோல் ப்ரார்த்தித்து நம்மாலும் சிரோபூஷணமாக அணிந்து கொள்ளக்கூடிய திருவடி என்றபடி. எம்பெருமானை வணங்கும்போது அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து வணங்கவேண்டுமாதலால் அப்போது இவருடைய திருமுடியிலே அத்திருவடிகள் விளங்கக் குறையில்லையிறே.

[யஸ்மிந் அஸ்மந்மநோரதபதஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி.] உலகத்தில் தந்தையென்றும், தாயென்றும், மக்களென்றும், மாதரென்றும், செல்வமென்றும், சேனையென்றும் பலவற்றை விரும்ப, அவற்றிலே உண்டாகிற விருப்பமெல்லாம் இவர்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் தவிர மற்றொன்றில் இல்லையென்றபடி. எம்பெருமான் திருவடிகள் கிடைத்துவிட்டால் ஸர்வஸ்வமும் கிடைத்துவிட்டதாக நினைத்து மகிழ்பவர் என்கை. குலதநம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபாயத்வமும், குலதைவதம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபேயத்வமும் சொல்லப்பட்டதாம் (சு)

தத்வேந யஸ்ய மஹிமார்ணவ சீகராணு: சக்யோ ந மாதுமபி சர்வ பிதாமஹாத்யை:,
கர்த்தும் ததீயமஹிமஸ்துதி முத்யதாய மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய. (எ)

யஸ்ய	எந்த எம்பெருமானுடைய	கர்த்தும்	செய்வதற்கு
மஹிம அர்ணவ சீகர அணு:	பெருமையாகிற கடலில் ஒரு சிறிய திவலையளவு கூட	உத்யதாய	ஆரம்பம் செய்தவனும்
ஸர்வ பிதாமஹ ஆத்யை: அபி	சிவன் பிரமன் முதலானவர்களாலும்	நிரபத்ரபாய	வெட்கங்கெட்டவனும்
தத்வேந	உள்ளபடி	கவயே	கவியென்று பேர் சுமப்பவனுமிருக்கிற
மாதும் ந சக்ய:	அளவிட்டறிய முடியாததோ,	மஹ்யம்	எனக்கே
ததீய மஹிம ஸ்துதிம்	அந்த எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பற்றின ஸ்தோத்ரத்தை	நம: அஸ்து	நமஸ்காரம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

***:—'எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதிக்கப்போகிறேன்' என்று கீழ்ச்லோகத்தில் கூறியவர், ஞானத்திற்சிறந்த மஹான்களுடைய மனமொழிகட்கும் எட்டாத விஷயத்தை அல்பஜ்ஞனாகிய நான் துதிக்கத் தொடங்குவது என்ன ஸாஹஸம்! என்று வெட்கப்பட்டு ஸ்தோத்ரம் செய்யப் புகுவதில் நின்றும் பின்வாங்கி, என்னகாரியஞ் செய்யத்துணிந்தோமென்று தம்மைத் தாமே சிந்தித்துக்கொள்ளுகிறார் இதில். பிரமன் சிவன் என்று சொல்லப்படுகிற சில மஹான்களே எம்பெருமானுடைய மஹிமையைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கி பெரிய கடல் போன்ற அந்த மஹிமையில் ஒரு சிறிய திவலையளவுகூடப் பேச முடியாமல் வெள்கி நின்றார்கள் என்னும்போது சிற்றறிவாளனாகிய நான் எவ்வளவு? ஸ்தோத்ரமென்பதை நான் நெஞ்சால் நினைக்கவும் யோக்யதையுடையேனல்லேன். இந்த எனக்குத் தெரிந்திருக்கும் கவி என்று பேர்பெற நினைத்து ச்லோகங்கள் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டேனே! என்னைப் போன்ற வெட்கங்கெட்டவன் உலகிலுண்டோ? இப்படிப்பட்ட மூடனான எனக்கேயன்றோ முதலில் நமஸ்காரம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய குணங்களில் ஸ்வல்ப பாகமும் ஸர்வஜ்ஞர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலும் அளவிட முடியாதென்பது பூர்வார்த்தத்தின் கருத்து.

அப்படிப்பட்ட அநந்தகல்யாண குணார்ணவனான எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை அல்பஜ்ஞனாகிய நான் துதிக்கவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைப்பதும், அந்த நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதும் வெட்கங்கெட்ட வியாபாரமன்றோ. கேவலம், கவியென்று பேர் சுமப்பதற்காகவன்றோ நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குவது; என் அழுகையன்றோ ஆலத்தியெடுக்கவேணுமென்கிறார் போலும்.

மஹ்யம் நம: அஸ்து — என்னை எல்லாரும் நமஸ்கரிக்கட்டும் என்றது தம்மைத்தாமே நிந்தித்துக்கொள்ளுகிறபடி. உலகில் ஸாஹஸிகர்களைக் கைகூப்பி வணங்கவேணுமென்று சொல்வதுண்டு. ... . (எ)

யத்வா ச்ரமாவதி யதாமதி வாப்யசக்த: ஸ்தெளம்யேவமேவ கலு தேபி ஸதா ஸ்துவந்த:
வேதாச் சதுர்முக முகாச்ச மஹார்ணவாந்த: கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோர் விசேஷ: (அ)

யத்வா	அல்லது,	சதுர்முக முகாச்ச	பிரமன் முதலியவர்களும்
அசக்த: (அஹம்)	சக்தியற்றவனான நான்	ஏவம் ஏவ கலு	இப்படியே யல்லவோ (துதிப்பது.) (என்னைவிட சிறிது அதிகமாக அவர்கள் துதிப்பார்களேனினும்)
ச்ரம அவதி	ச்ரமம் உண்டாகிற வரையிலாவது	மஹா அர்ணவ அந்த:	பெரிய கடலினுள்ளே
யதாமதி வா அபி	புத்திக்கு எட்டிய வரையிலாவது	மஜ்ஜதோ:	முழுகிப்போகிற
ஸ்தெளமி	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறேன்;	அணு குலாசலயோ:	சிறியதொரு வஸ்துவுக்கும் (பெரிய) குலபர்வதத்திற்கும்
ஸதா அபி	எப்பொழுதும்	க: விசேஷ:	என்ன வாசி?
ஸ்துவந்த:	ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண்டிருக்கிற		
தே	அந்த		
வேதா:	வேதங்களும்		

* * *— 'பரமபுருஷனைத் துதிக்க நாம் எவ்வளவு? முடியாத காரியத்தை நெஞ்சாலும் நினைப்பது கூடாது' என்றெண்ணி ஸ்துதிப்பதில் நின்றும் கைவாங்கப் பார்த்த ஆளவந்தார், 'நம்மாலானமட்டும் துதிப்பது தகுதியே' என்று ஒருவாறு நெஞ்சை ஸமாதானப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார் இதில். எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை எல்லைகண்டு பேச என்னால் முடியாதென்கிற விஷயம் உண்மையே; அதற்கு நான் அசக்தனாயினும், ஸ்துதிப்பதில் நின்று அடியோடு நிவர்த்திப்பேனல்லேன். பகவத்குணங்களைப் பரிபூர்த்தியாகப் பேசவல்லவர்கள்தாம் ஸ்துதிப்பதற்கு இறங்கலாமென்று யாதொரு நியமமும் கண்டதில்லை. எவனெவனுக்கு எவ்வளவு பேச சக்தியும் புத்தியும் உள்ளதோ அவ்வளவு பேசி நிற்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லையே. ஆகையாலே, எவ்வளவு துதிப்பதற்கு எனக்கு சக்தியுள்ளதோ, அறிவும் உள்ளதோ, அவ்வளவு துதிக்கப் புகுகின்றேன்.

இப்படி துதிப்பது நான் மாத்திரமல்ல; "வேதமுரைத்திமையோர் வணங்கும் செந்தமிழ் பாடுவார் தாம் வணங்குந்தேவர்" என்கிறபடியே தேவர்களும் வைதிகர்களும் வேதங்களும் மற்றும் எத்தனையோ பேர்கள் அவ்வெம்பெருமானைத் துதித்திருக்கிறார்கள், துதித்துக்கொண்டு மிருக்கிறார்கள்; அன்னவர் துதிப்பது ஒருநாளிருநாளல்ல; அல்லும் பகலும் துதிப்பர்; அப்படி துதித்தவர்களும் தங்களுக்குள்ள ஜ்ஞானசக்திகளளவே துதித்தார்களேயன்றி எம்பெருமானுடைய புகழ்களைப் பேசித் தலைக்கட்டினார்களென்றில்லை. ஆகவே, 'அவரவர்களுடைய ஜ்ஞானசக்திகளுக்கிணங்க அவரவர் பேசக்கடவர்கள்' என்று ஏற்பட்ட பின்பு, நானும் என்னுடைய சக்திக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்றவாறு துதிப்பதில் தடையில்லையாதலால் ஏதோ ஆனமட்டும் துதிக்கப் பார்க்கிறேன் என்கிறார்.

"ஸதா ஸ்துவந்த: தே வேதா: சதுர்முகமுகாச்ச ஏவமேவ" என்று சொல்லிவிடலாமோ? உம்முடைய சக்தி எங்கே? அவர்களுடைய சக்தி எங்கே? உம்முடைய ஜ்ஞானமெங்கே? அவர்களுடைய ஜ்ஞானமெங்கே? பலவகைகளிலும் உம்மைவிட எவ்வளவோ மேம்பட்டவர்

களான சதுர்முகாதிகளை நீர் உம்மோடு ஒப்புச் சொல்லிக்கொள்வது தகுதியாகுமோ? என்று சிலர் கேட்கக் கூடுமாதலால் அக்கேள்விக்கும் தாமே ஸமாதான மருளிச்செய்கிறார் [கோ மஞ்ஜுதோரணுதுலாசலயோர் விசேஷ:?] என்று. இதன் கருத்தாவது:—என்னுடைய ஜ்ஞாந சக்திகள் அற்பமென்பதும் அவர்களுடைய ஜ்ஞாந சக்திகள் அதிகமென்பதும் உண்மையே; ஆனாலென்ன? எம்பெருமானுடைய புகழை உள்ளபடி பேசமாட்டாமையில் அவர்கட்கும் எனக்கும் ஏதேனும் வாசியுண்டோ? என்னைவிட அவர்கள் அதிக ஜ்ஞாநசக்தியுக்தர்களாக இருப்பதுபற்றி பத்து நூறாயிரம் வாக்கியங்கள் அதிகமாகப் பேசியிருக்கிறார்களென்றே கொள்வோம்; நான் சொன்ன சொற்கள் ஸ்வல்பமேயாயிடுக. ஆனாலென்ன? பேசப்புகுந்த விஷயத்தை அவர்களும் எல்லை காணவில்லை; இதில் ஸாம்யத்திற்குக் குறையில்லையே. ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காண்மின்;—ஒரு துரும்பு; ஒரு பெரிய மலை; இவை யிரண்டுக்கும் உருவத்தில் எவ்வளவோ வாசியுண்டுதான்; இருந்தாலும், இவ்விரண்டையும் கடலினுள்ளே எறிந்தோமாகில். சிறிய துரும்பும் பெரிய மலையும் கடலினுள் ஒருபுறத்தில் உருத்தெரியாமல் மூழ்கிக்கிடப்பது ஒக்குமன்றோ? அணுவுக்கும் மலைக்கும் வெளிநிலத்தில் நெடுவாசி கண்டோமாகிலும், இவை கடலினுள் அழுந்தும் விஷயத்தில் இவற்றுக்கு யாதொரு வாசியும் காண்கிறோமில்லை, ஸாம்யமே காண்கிறோம். ஆனால், அணுவைக் காட்டிலும் மலையானது ஸமுத்ரத்தின் அதிக பாகத்தை ஆக்ரமித்திருக்கின்றதென்பது மாத்திரம் உள்ளது. அதுவும் இருக்கட்டுமே. இவை கடலினுள் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் ஒரு மூலையில் மங்கிப்போகும் விஷயத்தில் வாசியுண்டோ சொல்லுங்கள்; அதுபோலவே, அணுவைப்போன்ற எனது உக்திகளும் மலையைப் போன்ற சதுர்முகாதிகளின் உக்திகளும் அளவில் ஏற்றத்தாழ்வுடையனவாயிருந்தாலும் பகவத் குணஸாகரத்தில் ஏதோவொரு மூலையில் மறைந்துபோம் விஷயத்தில் வாசியற்றிருப்பனவேயாம் என்றதாயிற்று.

"அவரவர் தாந்தாமறிந்தவாறேத்தி" என்று பொய்கைப் பிரானும் "தங்களன்பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப" என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடி அவரவர்கள் தம்தம் ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு இணங்கியவளவே போற்றத்தக்கவர்களாதலாலும், அவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணார்ணவனான எம்பெருமானுடைய புகழ்களைப்பேசித் தலைக்கட்டுதல் ஆர்க்கும் முடியாத காரியமாகையாலும், நானும் ஏதோ எனக்குத் தெரிந்தவரையில் போற்றப் புகுதல் குற்றமல்ல என்று ஒருவாறு பக்ஷஸமாதாநம் பண்ணிக்கொண்டாராயிற்று.

ச்லோகம் தொடங்கும்போதே யத்வா என்றது—கீழ் ச்லோகத்தில் சொன்ன விஷயத்தைத் தள்ளி, இதில் வேறு விஷயம் சொல்லுவதைக் காட்டும். 'ஸ்துதித்தல் தகுதியல்ல' என்றன்றோ கீழ்ச்சொன்னது; இதில் அங்ஙனல்லாமல் ஸ்தௌமி என்று துதிக்க இழிகிறாராகையாலே இதுதோன்ற யத்வா என்றாரென்க.

ச்ரமாவதி—ச்ரமம் உண்டாகிற வரையில் என்றது—சக்தியுள்ளவரையில் என்றபடி. நான் களைத்துப்போகிறவரையில் தண்ணீர் இறைக்கிறேன்' என்றால் சக்தியுள்ளவரையில் இறைக்கிறேன் என்று பொருள்படுதல் காண்க. ச்ரம: அவதி: யஸ்மிந் கர்மணி தத்—ச்ராமாவதி. ... ... (அ)

கிஞ்சைஷ சக்த்யதிசயேந நதேநுகம்ப்ய: ஸ்தோதாபிது ஸ்துதிக்ருதேந பரிச்ரமேண
தத்ர ச்ரமஸ்து ஸுலபோ மம மந்தபுத்தே: இத்யுத்யமோயமுசிதோ மமசாப்ஜநேத்ர.(௯)

ஏஷ:	இந்த	தே அப்ஜ நேத்ர	செங்கண்மாலே!
ஸ்தோதா	துதிப்பவனாகிய (அடியேன்)	தத்ர	துதிக்கும் விஷயத்தில்
சக்தி அதிசயேந	(எனது) சக்தியின் மிகுதியினால்	மந்த புத்தே:	மந்தபுத்தியை யுடையனான
		மம து	எனக்கோவென்றால்
தே	உனக்கு	ச்ரம:	பரிச்ரமம்
ந அநுகம்ப்ய:	இரங்கத் தகுந்தவனல்லேன்;	ஸுலப:	எளிதில் உண்டாகக் கூடியது;
அபி து	பின்னை எக்காரணத்தினால் இரக்கத் தகுந்தவனாவில்;	இதி	என்கிற காரணத்தினால்
ஸ்துதிக்ருதேந பரிச்ரமேண	துதிப்பதனாலுண்டாகும் பரிச்ரமத்தைப் பார்த்து (இரக்கத் தகுந்தவன்);	மம ச	எனக்கே
		அயம் உத்யம: உசித:	இந்த முயற்சி ஏற்றிருக்கிறது.

*** எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகப் பேசமாட்டாமையில் பிரமன் முதலியோர்க்கும் தமக்கும் யாதொரு வாசியுமில்லையென்றார் கீழ் ச்லோகத்தில். வாசியில்லையென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவர்களிற் காட்டில் தமக்கு ஒருவகையான ஏற்றமுமுண்டென்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில்.

உலகத்தில் ஒரு மஹானுக்கு ஒருவனிடத்தில் இரக்கம் பிறக்கவேணுமானால் அதற்கு இரண்டு வகையான காரணங்களுண்டு; அளவற்ற ஸாமர்த்தியம் இருந்தால் அதைப்பற்றியும் தயை பிறக்கும்; அதிகமாக ச்ரமப்பட்டு இளைத்திருந்தால் அந்த தைந்யத்தைப்பார்த்தும் தயை பிறக்கும்; ஆகவே, தயை உண்டாவதற்கு ஸாமர்த்தியம் ஒரு காரணம், தைந்யம் ஒரு காரணம். இவ்விரண்டு காரணங்களுள் முதற்காரணமாகிய சாமர்த்தியமென்பது எனக்கில்லை; அதாவது—உன்னுடைய திருப்புகழ்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசவல்ல சக்திவிசேஷம் எனக்கில்லை; இது பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் இல்லையென்பது ஸித்தமாதலால் இவ்விஷயத்தில் ஸாம்யமேயுள்ளது; இனி இரண்டாவது காரணமாகிய தைந்யம் ஒன்றே தயைக்கு ஸாதகமாகவேண்டும்; அந்த தைந்யம் என்னிடத்தில் அதிகமாகவுள்ளதா? ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கல் அதிகமாகவுள்ளதா? என்று ஆராயுமளவில் என்னிடத்தே அதிகமுள்ளது. எங்ஙனேயென்றால், எவன் அதிகமான பரிச்ரமத்தையடைகிறானோ அவனே தீனன் எனப்படுவான்? ப்ரஹ்மாதிகளும் நானும் உன்னுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லவல்லோமல்லோம் என்பது உண்மையாயினும் நெடுங்காலம்வரை நீண்ட சப்தராசிகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க அவர்களுக்கு சக்தியுண்டாகையால் அவர்கள் சளைக்காமல் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு ஸ்வல்பமாகப் பரிச்ரமம் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால் அவர்களிடத்தில் தைந்யம் காண்பதில் சிறிது அருமையுண்டு. எனக்கோ அப்படியில்லை; என்னுடைய புத்தி ஸ்வல்பமாதலால் அதிகமாகப் பேச எனக்கு சக்தியில்லை; சிறிது பேசினவாறே மிக்க ச்ரமம் உண்டாய்விடும்; ஆகையாலே என் பக்கல் தைந்யம் காண்பது எளிது; தைந்யம் கண்டவாறே நீ தயைபண்ணுகிறவனாகையால் நான் சீக்கிரமாகவே உனது தயைக்கு விஷயமாய்விடுவேன்; ப்ரஹ்மாதிகள் என்னைவிட அதிகமான சக்தியையுடையவர்களாகையால் அவர்களுக்குப் பரிச்ரமம் விரைவில் உண்டாகமாட்டாது; உன் குணங்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசவல்ல சிறந்த சக்தியும் அவர்களுக்கு இல்லை; தைந்யமும் அவர்களுக்கில்லை. அவர்களுடைய சக்தியெல்லாம் மாண்டபிறகு என்றைக்கோ அவர்களுக்குப் பரிச்ரமம் உண்டாகி தைந்யம் விளையப்போகிறது; அல்பசக்தியையுடைய நான் இன்னும் சற்று நாழிகைக்குள் பரிச்ரமமடைந்து தீனனாய்விடப்போகிறேன். உடனே உனது தயை என்மீது பெருகப் போகிறது. ஆகையாலே சீக்கிரமாய் உனது தயையைப் பெறுகையாகிற ஏற்றமெனக்குள்ளது. ஆகவே ஸ்துதி செய்வதில் இறங்குவது எனக்கே உரியது; நீ விரைந்து தயை பண்ணுவதற்கு இது ஒரு வழியாகத் தேறுகிறபடியால்—என்றாராயிற்று.

மந்தபுத்தே: என்று தமக்கு விசேஷணமிட்டுக் கொண்டதன் கருத்து யாதெனில்; ப்ரஹ்மாதிகளைப்போல் நெடுநாள்வரையில் துதிக்கவல்ல அவ்வளவு புத்தி இல்லாமையால் எனக்கு சீக்கிரமாகவே ச்ரமமுண்டாய் விடுமென்கை.

“மம ச” என்றவிடத்தில் சகாரம் ஏவகாரம்போன்று அவதாரணப் பொருள்படும்; எனக்கே என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகள் உன்னை ஸ்துதிப்பது வீண்; நான் ஸ்துதிப்பதுதான் தகுதி என்றதாகிறது. சகாரத்தின் இயற்கைப் பொருளாகிய ஸமுச்சயமும் இங்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளக் கூடியதே; அதாவது எனக்கும் என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு எப்படி உரியதோ அப்படி எனக்கும் உரியது என்றவாறும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தில்—“ச சப்தம் அவதாரணமாய் எனக்கே உசிதமென்னுதல்; ஸமுச்சயமாய், எனக்கும் ஸமுசிதமென்று கீழ்ச்லோகத்தோடே கூட்டுதல்” என்று இரண்டு வகைப்பொருளும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதை ஸேவித்தருளின ஸ்ரீ தேசிகன் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் அவதாரணப்பொருளை மாத்திரம் கொண்டு ஸமுச்சயார்த்தம் கொள்வதயுக்தம் என்றெழுதியுள்ளார்; அப்பொருளில் என்ன அஸ்வாரஸ்யம் கண்டாரோ அறியோம். “இருக்குவாய் முனிக்கணங்களேத்த யானு மேத்தினேன்” என்றாற்போலே சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையில்லையே.

அப்ஜநேத்ர!—என்னுடைய முயற்சி ஈடேறும்படி தாமரைக்கண்களால் நோக்காய் என்றவாறு.

முதலடியில் அஹம் என்று உத்தம புருஷனைச் சொல்ல வேண்டுமிடத்து ஏஷ: என்று ப்ரதம புருஷனைச் சொல்லியிருப்பது ஸம்ஸ்க்ருத மர்யாதை. அநுகம்பிதும் யோக்ய:— அநுகம்ப்ய:. (௯)

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமூநி நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி:,
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ: ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்ரிதவத்ஸலத்வம்.(௰)

ப்ரபோ !	பகவானே !	ஏவம்	இப்படி
ந அவேக்ஷஸே யதி	நீ கடாக்ஷியாவிடில்	ஸர்வ ஜந்தோ:	எல்லா வுயிர்கட்கும்
தத:	அப்போது	நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி	இயற்கையாகவே நன்மை விரும்புமவனான
அமூநி புவநாநி	இவ்வுலகங்கள்		
பவிதும் ஏவ ந அலம்	உண்டாகவே மாட்டா ;	த்வயி	உன்னிடத்தில்
ப்ரவ்ருத்தி: குத:	ஒரு காரியமும் செய்ய மாட்டா என்பது சொல்லவும் வேணுமோ ?	ஆச்ரிதவத்ஸலத்வம் இதம்	ஆச்ரித வாத்ஸல்யமாகிற இந்தக் குணமானது
ஸ்வாமிந் !	ஸ்வாமியே !	ந சித்ரம்	ஆச்சரியமல்ல.

ந ஈ ஈ—ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதில் தமக்கு அதிகாரமுண்டென்று ஸமர்த்தித்தபின் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குகிறார் இதுமுதலாக.

இவ்வுலகத்தில் -அம்புஜநேத்ர ! என்று ஸம்போதித்தவுடனே எம்பெருமான் திருவுள்ள மிரங்கித் தனது தண்டாமரைக் கண்களால் நோக்கியருளி அநுக்ரஹித்தான்; என் அப்பனே ! இவ்வநுக்ரஹம் ஆச்சரியமல்ல; ப்ரளயகாலத்திலே இறகொடிந்த பறவைபோலே மங்கிக் கிடந்த ஆத்மவர்க்கங்களை உனது விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே உண்டாக்கி, உண்டான ஜகத்துக்கள் காரியம் செய்யும்படியாகவும் கடாக்ஷித்துப் போருகிற நீ, உன்னாலே உண்டாக்கப்பட்ட எனக்கு இன்று முகம் கொடுத்தாய் என்பது ஓர் ஆச்சரியமல்ல என்கிறார்.

ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் எம்பெருமான் ஸ்ருஜ்ய வஸ்துக்களில் திருக்கண் சாத்தியிருந்தானென் பதைச் சொல்லுகிற உபநிஷத்தில் "தத் ஐக்ஷத-பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி" என்று ஐக்ஷத என்றிருப்பதால் அதனையடியொற்றி இவரும் அவேக்ஷஸே என்கிறார். ந அவேக்ஷஸே யதி என்றது—நீ திருக்கண்ணோக்கம் செய்தருளாவிடில் என்றபடி. ஈக்ஷணமாவது அநுக்ரஹத்தோடு கூடிய ஸங்கல்பம். அநுக்ரஹ விசிஷ்டமாய் ஸங்கல்பம் செய்தருளாவிடில் கார்ய வர்க்கங்களில் ஒரு பதார்த்தமும் உண்டாயிருக்கமாட்டாது. உத்பத்திக்கே யுன்னுடைய ஸங்கல்பம் காரணமென்னும்போது, உத்பந்நங்களான கார்ய வர்க்கங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்கு உன் ஸங்கல்பம் காரணமென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? ஆனபின்பு மங்கிக்கிடந்த எல்லாப் பொருள்களும் ஸத்தை பெறும்படியும் ப்ரவ்ருத்தி சக்தியையுடையவையாம்படியும் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸங்கல்பித்தருளுகிற நீ இன்று என்னை ஸ்தோத்ரத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித்து விஷயீகரித்தவிது ஒரு ஆச்சரியமான விஷயமோ? ஆச்ரிதர் அநாச்ரிதர் என்கிற வாசி பாராமல் எல்லார் விஷயத்திலுமே இயற்கையாக ஸௌஹார்த்தமிருக்கிற உனக்கு ஆச்ரிதனான என் விஷயத்தில் வாத்ஸல்யமுண்டானது அற்புத மன்று என்றபடி.

வாத்ஸல்யமாவது ப்ரீதி விசேஷம். ... ... (௰)

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம் நாராயண த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிக: க: ?
ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக: பரமஸ்ஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே.(௧௧)

நாராயண !	நாராயணனே !	மஹிம அர்ணவ விப்ருஷ:	பெருமையாகிற கடலின் திவலைகளாகுமென்றவோ,
ப்ரஹ்மா	பிரமன்		
சிவ:	சிவன்	(தஸ்மிந்) த்வயி	அப்படிப்பட்ட உன்னிடத்தில்
சதமக:	இந்திரன்		
பரம: ஸ்வராட்	(இவர்களை விட) சிறந்தவனான முக்தாத்மா	ஸ்வாபாவிக அநவதிக அதிசய ஈசித்ருத்வம்	இயற்கையானதும் உயர்வற்றதுமான ஐச்வர்யத்தை
இதி ஏதே அபி	என்கிற இவர்களெல்லோரும்	க: வைதிக:	எந்த வைதிகன்
		ந ம்ருஷ்யதி	ஸஹிக்கமாட்டான் ?
யஸ்ய தே	யாவனொரு உன்னுடைய		(ஸஹியாதவன் அவைதிகன் என்கை.)

* * *—ஜகத்காரணத்வம் ஸ்வாமித்வம் முதலியவை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு உள்ள தாகக் கீழ்ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்தார்; பிரமன் சிவன் முதலான தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வமுண்டென்று பலர் ப்ரமித்திருக்கிறபடியால் அந்த ப்ரமத்தைப் போக்கி 'ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்' என்பதை ஸ்தாபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கு அடி யிடுகிறார் இதில்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே! நீயே பரமபுருஷன் என்பதை அவைதிகர்கள் பொறாமையாலே இசையாதொழிந்தாலும் வைதிகர்கள் இசையத் தடையில்லை; இதற்கு இசையாத வைதிகன் ஒருவனுமில்லை; பிரமன் சிவன் முதலானவர்களையும் வேதத்தில் ஒவ்வொரு மூலையில் பரத்வ முள்ளவர்களாகச் சொல்லியிருந்தாலும் அவர்களெல்லாரும் உன்னுடைய பெருமைப் பெரு வெள்ளத்தில் ஒரு சிறுதுளி யாவர்கள். அதாவது, உன்னுடைய விபூதியில் ஒரு மூலையில் அமுங்கிக் கிடப்பவர்களென்கை. ஆகையாலே அவர்களுக்குப் பெருமைசொன்னவிடமெல் லாம் உன்னுடைய விபூதியின் பெருமை சொல்லப்பட்டதாய் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை யுடைய விபூதி நிர்வாஹகனான உனக்கே சொல்லப்பட்டதாகிறது.

ஈசித்ருத்வமாவது—ஈச்வரனாயிருக்குந்தன்மை; அதற்கு ஸ்வாபாவிக என்றும் அநவதி காதிசய என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன. பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான ஈச்வரத்வமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது ஸ்வாபாவிகமல்ல; எல்லை யில்லாத மேன்மையை யுடையதுமல்ல; எம்பெருமானொருவனுடைய ஐச்வரியமே அப்படிப் பட்டதாம். மற்றையோருடைய ஐச்வரியமெல்லாம் கருமங்களைக் காரணமாகவுடையதும் து:க்கங்களோடு கூடினதும் அநித்யமுமாயிருக்கும். ஸ்வாபாவிகமாய், இதற்குமேலில்லை யென்னும்படி மிகச் சிறந்ததுமான ஐச்வரியம் ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனுக்கே அஸாதாரண மென்பது வேதாந்தங்களிலும் விசேஷித்து நாராயணாநுவாகத்திலும் ஸித்தமான விஷயம் என்று இதனால் சொல்லிற்றாகிறது.

[பரமஸ் ஸ்வராட்.] "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்ஸ்வராட்" என்ற வேதவாக்கியம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. முக்தாத்மாவின் பெருமையைச் சொல்லுமிடத்தில் "ஸ ஸ்வராட் பவதி" என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது—ஸ்வதந்த்ரனாக ஆய்விடுகிறான் என்றது. என்றாலும் 'முக்தாத்மாக்கள் கர்மவச்யர்களல்லர்' என்பது மாத்திரம் அதற்குப் பொருளேயன்றி 'அவர்கள் எம்பெருமானுக்கும் பரதந்த்ரப்பட்டவர்களல்லர்' என்கிறதல்ல. அவனுக்கு சரீரமாக இருக்கும் ஆத்மாக்கள் எப்பொழுதும் அவனுக்குப் பரதந்த்ரர்களேயாவர். "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி" என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி முக்தர்களுக்கு எம்பெருமா னோடு சிறந்த ஸாம்யம் கிடைக்கிறதென்றாலும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய சில அம்சங்கள் அவர்களுக்கு இல்லையென்று நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுடைய ஐச்வரி யம் அளவுக்கு உட்பட்டதேயாம்.

"உன்னுடைய ஐச்வர்யத்தை எல்லா வைதிகர்களும் கூறுகின்றனர்" என்னாமல் 'எந்த வைதிகன் ஸஹிக்கமாட்டான்?' என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து—ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய ஜகத்காரணத்வம் ஸர்வஸ்வாமித்வம் முதலிய ஐச்வர்யத்தைப் பொறாதவர்கள் வேத பாஹ்யர்கள் என்றதாம். .... (கக)

கச்ஸ்ரீ:ச்ரிய: பரமஸத்வ ஸமாச்ரய: க: க: புண்டரீக நயந: புருஷோத்தம: க:
கஸ்யாயுதாயுதசதைக கலாம்சகாம்சே விச்வம் விசித்ர சிதசித்ப்ரவிபாக வ்ருத்தம். (கஉ)

ச்ரிய: ஸ்ரீ: க:?	திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் யார்?	கஸ்ய	எவனுடைய
பரம ஸத்வ ஸமாச்ரய: க:?	சிறந்த ஸத்வ குணத்திற்கு இருப்பிடம் யார்?	அயுத அயுத சத ஏக கலா அம்சக அம்சே	அநேகமாயிரம் கோடி பாகங்களின் ஓர் பகுதியில்
		விச்வம்	இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும்
புண்டரீக நயந: க:?	செங்கண்மால் யார்?		
புருஷோத்தம: க:?	புருஷோத்தமனெனப்படுவான் யார்?	விசித்ர சித் அசித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம்	விசித்திரமான சேதநாசேதநப் பிரிவுகளை யுடையதாக இருக்கின்றது?

* * *—ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளது, மற்றையோர்க்கு அது இல்லை— என்பதை த்ருடப்படுத்துகிறார் இதில். "திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்" என்று போற்றப் படுமவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனோ? தேவதாந்தரமோ? சொல்லுங்கள்; வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம்

முராபி துராஸீ யத்பாதசிஹ்னைஸ் தாந்தி" (ஸ்ரீ குணரத்நகோசம்.) என்று பட்டர் அருளிச் செய்கிறபடி. ச்ரிய: பதித்வம் பரத்வசிந்ஹங்களில் முதன்மையாதலால் அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே யிறே உள்ளது.

ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் கலசாமல் கேவலம் ஸத்வகுணமே வடிவெடுத்திருப்பவன் வேறு யார்? பிரமனிடத்தில் ரஜோகுணம் அதிகமென்றும், ருத்ரனிடத்தில் தமோகுணம் அதிகமென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் ஸத்வகுணமே பரிபூர்ணமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே பரமஸாத்விகனான இவனேயன்றோ பரதத்வமாகவேண்டுமென்கை.

உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன் வேறு யார்? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் "தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ" என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம் பரத்வலிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றையோர்க்கு இல்லாமையால் இதுகொண்டும் இவனுடைய பரத்வம் வெளியாகிறதென்கை. ஸ்ரீமந்நாராயணனே புருஷோத்தமனாகவும் வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் புருஷோத்தமத்வமாகிற பரத்வலிங்கமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே உள்ளது.

[கஸ்யாயுதாயுத இத்யாதி.] ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் முதற்கொண்டு புல்பூண்டு வரையிலுள்ள ஸகல கார்ய வர்க்கமும் யாருடைய ஸ்வரூப ஏகதேசத்தில் அடங்கிக் கிடக்கின்றது? "யஸ்யாயுதாயுதாம்சாம்சே விச்வசக்திரியம் ஸ்திதா" "மேரோரிவாணுர் யஸ்யைதத் ப்ரஹ்மாண்டமகிலம்முநே!" இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வ வியாபகனென்றும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் அவனுடைய ஸ்வரூப ஏகதேசத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றும் விளங்கா நிற்கும். ஸ்ரீ பகவத் கீதையில் விச்வரூபாத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் வியந்து சொல்வதும் காண்க. அயுதம்—பதினாயிரம். கலா என்பதும் அம்சம் என்பதும் அத்யல்பமான ஏகதேசத்தைச் சொல்லும்.

விசித்ர சிதசித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம்—சித்—சேதநவஸ்துக்கள்; அசித்—அசேதநவஸ்துக்கள்; இவை தேவமநுஷ்யாதிரூப பேதத்தாலும் போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநாதி பேதத்தாலும் விசித்திரங்களாயிருப்பதால் விசித்ரசிதசித்ப்ரவிபாக எனப்பட்டது. ப்ரவிபாகமாவது வகுப்பு; சேதநாசேதநவகுப்புகள் என்றதாய்த்து. வ்ருத்தம் என்றது—நிலைத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் எவனுடைய ஸ்வரூபைகதேசத்திலே விசித்திரமான சேதநாசேதநப் பாகுபாடுகளையுடையதாய்க்கொண்டு பொருந்தியிருக்கின்றது? என்றவாறு. பின்னடிகளிரண்டாலும், 'ஸர்வவ்யாபகன் யார்?' என்று கேட்டபடி.

இந்த ச்லோகமும் மேல் இரண்டு ச்லோகங்களும் "க:? க:? கஸ்ய? கஸ்ய?" என்று கேள்வி கேட்கிற ச்லோகங்களாயிராநின்றன. யாரைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்கிறாரென்னில்; பதினான்காம் ச்லோகத்தில் த்வதந்ய: க: [உன்னைத் தவிர வேறு யார்?] என்று எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்பதாக ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் இந்த மூன்று ச்லோகங்களிலுமுள்ள கேள்விகளெல்லாம் எம்பெருமானையே நோக்கிக் கேட்கப்படுகின்றனவென்றுணர்க. இப்படி கேள்வி கேட்பதன் கருத்து யாதெனில்;—ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய நீதான் திருவுக்கும் திரு; நீதான் பரமஸாத்விகன்; நீதான் புண்டரீகாக்ஷன்; நீதான் புருஷோத்தமன்; நீதான் ஸர்வவ்யாபகன்; ஆகையாலே நீதான் பரம்பொருள் என்று விஞ்ஞாபித்தபடி. ... ... (௧௨)

வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடாதி ஆபத்விமோசக மஹிஷ்ட பல ப்ரதாநை:
கோந்ய: ப்ரஜாபசுபதீ பரிபாதி கஸ்ய பாதோதகேந ஸ சிவஸ் ஸ்வசிரோத்ருதேந. (௧௩)

வேத அபஹார, குரு பாதக தைத்ய பீடா ஆதி ஆபத் விமோசக மஹிஷ்ட பலப்ரதாநை:	வேதங்களைக் கொள்ளை கொண்டதென்ன, தகப்பனிடத்தில் செய்த ப்ரஹ்மஹத்தி பாபமென்ன, அஸுரர்களினுண்டாகிய உபத்ரவமென்ன, இவை முதலாகிய ஆபத்துக்களை விடுவிப்பதனாலும் உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பதனாலும்	அந்ய: க:	(உன்னைத்தவிர) வேறு யார்
		ப்ரஜா பசுபதீ பரிபாதி	ப்ரஜாபதியான பிரமனையும் பசுபதியான சிவனையும் ரக்ஷிப்பார்?
		ஸ: சிவ:	அந்த சிவனானவன்
		ஸ்வ சிரோத்ருதேந	தன் தலையில் தரிக்கப்பட்ட
		கஸ்ய பாத உதகேந	யாருடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தத்தாலே
		சிவ:	பரிசுத்தனானான்?

* * *—இதிஹாஸ புராணவ்ருத்தாந்தங்களாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளதென்று மூதலிக்கிறாரிதில். வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்தின் விமோசகனென்ன, குருபாதகமாகிற ஆபத்தின் விமோசகனென்ன, அஸுரபீடையாகிற ஆபத்தின் விமோசகனென்ன, இவற்றாலும் சிறந்த பலன்களைக் கொடுப்பதாலும் ப்ரஜாபதியான பிரமனையும் பசுபதியான சிவனையும் காத்தருளினவன் உன்னைக்காட்டிலும் வேறு யார்? எவனுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தத்தைச் சிரமேல் தாங்கி சிவன் பரிசுத்தனானான்? என்று கேட்கிறார்.

வேதாபஹாரமாவது—வேதங்களைப் பறிகொடுத்துப் பிரமன் தவித்து நின்றது. இவ்வாபத்தைப் போக்கினது ஹயக்ரீவாவதாரத்தில். எங்ஙனே யென்னில்; எம்பெருமான் ஆதிகாலத்தில் நான்முகனைப் படைத்து, ப்ரளயகாலத்தில் மறைந்துகிடந்த வேதங்களைப் பிரகாசப்படுத்தி அவனுக்கு உபதேசித்து அநுக்ரஹிக்க, அப்பிரமன் அந்த வேதங்களைக் கண்ணாகக் கொண்டு விச்வஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய ஆரம்பித்தபொழுது பகவானிடத்திலின்று ரஜஸ்தமோ குணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றிய மதுகைடபர்களென்னும் இரண்டு அஸுரர்கள் அந்த வேதபுருஷர்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலினுட் புகுந்து பாதாளலோகத்திற்குப் போய் விட்டார்கள்; வேதங்களைப் பறிகொடுத்த நான்முகன் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நெடுங்காலம் "கண்ணிழந்தேன் தனமிழந்தேன்" என்று கதறியழுது பிறகு சிறிது தெளிந்து எம்பெருமானைத் துதிக்க, ஹயக்ரீவரூபியாக எழுந்தருளிப் பாதாளத்திற் சென்று மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்கு அளித்தனன்.

முன் ஒரு கல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் கொடிய அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்து செல்ல, எம்பெருமான் அதனை யுணர்ந்து ஒரு பெரு மீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட் புகுந்து அவ்வசுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொன்று, அவன் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்ற வரலாறுமுண்டு. இவ்வசுரன் பெயர் ஹயக்ரீவனென்றதுமுண்டு. மத்ஸ்யாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம் ஆக மூன்று அவதாரங்களால் எம்பெருமான் வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்தில் நின்றும் பிரமனை விடுவித்தான். இக்கதைகள் புராணபேதத்தாலும் கல்பபேதத்தாலும் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு.

குருபாதகமாவது மஹாபாதகம்; தகப்பனது தலையைக் கிள்ளி யெறிந்த பாபத்திற் காட்டிலும் மேற்பட்ட பாபம் வேறு இல்லாமையால் சிவனுக்கு நேர்ந்த அந்த ப்ரஹ்மஹத்தி பாபத்தை குருபாதக மென்கிறார். குருவிஷயமான பாபம் என்றாவது, மஹத்தான பாபம் என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். ப்ராஹ்மணோத்தமனும் தனக்குக் குருவுமாகிய பிதாவை வதம் செய்த மஹாபாபத்தைப் போக்கின வரலாறு எங்ஙனே யென்னில்;—ஒரு காலத்திலே பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையவனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று நினைத்து, அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக் கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவக் தொலையப் பிச்சை யெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்குத்தான் இது கையை விட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக் கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை யடைந்து வணங்கி இரந்த போது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டகன்றது என்பதாம்.

தைத்ய பீடையாவது—அஸுரர்களால் உண்டான உபத்ரவம்; முன் ஒரு காலத்தில் அந்தகாஸுரனுக்கும் சிவபிரானுக்கும் வலிதான போர் நடந்தது; அப்போது சிவபிரானால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சஸ்த்ரத்தினால் அந்தகனுடைய சரீரத்தினின்றும் ரக்தவெள்ளம் குமுறி யெழுந்து தரையில் பெருக, கீழே விழுந்த ஒவ்வொரு ரக்த பிந்துவில் நின்றும் ஒவ்வொரு அந்தகனாகப் பல அந்தகாஸுரர்கள் கிளம்பி ருத்ரனை எதிர்க்கவே அவன் அவர்களை வெல்ல

முடியாமல் வியாகுலப்பட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் புக, அப்பெருமான் சுஷ்கரேவதியை ஸ்ருஷ்டிக்க, அது ஒரு நொடிப்பொழுதில் அந்தகர்களுடைய சரீர ரக்தங்களைக் குடித்து அவர்களை ஒழித்திட்டது என்ற மாத்ஸ்யபுராண கதையும்; ருத்ரனால் வரம்பெற்ற வ்ருகாஸுரன் தனது ஸாமர்த்தியத்தை அந்த ருத்ரனிடத்திலேயே பரீக்ஷித்துப் பார்க்கவேணுமென்று தொடங்கினபோது அந்த வ்ருகாஸுரனுடைய கொடுமையைத் தவிர்த்து ஸ்ரீமந்நாராயணன் ருத்ரனுக்குப் பய நிவ்ருத்தியைச் செய்தருளினன் என்ற கதையும், மற்றும் ஹிரண்ய ராவணாதிகளைக் கொன்ற கதைகளும் அறியத்தக்கன. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நேர்ந்த ஆபத்துக்கள் பலவாகையாலும், அவற்றை யெல்லாம் போக்கினது எம்பெருமானேயாகையாலும் "தைத்ய பீடாதி" என்று ஆதிசப்த ப்ரயோகம் பண்ணிற்று. இவைமுதலிய பலபல ஆபத்துக்களென்றபடி.

ஒருவனை ஒருவன் ரக்ஷிப்பதாவது—அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகை. அநிஷ்டங்களைப் போக்கினபடியை அருளிச்செய்தபின் இஷ்டங்களை அளித்தபடியையும் அருளிச் செய்கிறார் மஹிஷ்டபலப்ரதாநை: என்று. ஸாமாந்ய ஜீவர்களான ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஈச்வரர்களென்று பலரும் கொண்டாடும்படியான பதவிகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: புநஸ் த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும." [நான்முகனானவன் கணக்கற்ற கோடி யுககாலம் விஷ்ணுவை ஆராதித்து த்ரிலோக ஆதிபத்யத்தைப் பெற்றான்] என்றும், "ப்ரஹ்மாதயஸ் ஸுராஸ் ஸர்வே விஷ்ணுமாராத்ய தே புரா—ஸ்வம் ஸ்வம் பதமநுப்ராப்தா: கேசவஸ்ய ப்ரஸாதத:" [பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாரும் பண்டு விஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தம் தம் பதவிகளைப் பெற்றனர்] என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

[கஸ்ய பாதோதகே***] உலகளந்த காலத்து ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு திருவடிகளை நீட்ட, அத்திருவடியைப் பிரமன் விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைச் சிவபிரான் திருமுடியிலேற்றனன் என்று புராணங்கள் கூறும். "சதுர்முகன் கையில் சதுப்புயன்தாளில் சங்கரன் சடையினில் தங்கிக், கதிர்முக மணிகொண்டிழி புனற் கங்கை" என்றார் பெரியாழ்வாரும். "ததம்பு பரயா பக்த்யா ததார சிரஸா ஹர:—பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே" என்று ஈச்வர ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீசுகர் பின்வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார்:— "யச்சௌசநிஸ்ஸ்ருத ஸரித்ப்ரவரோதகேந தீர்த்தேந மூர்த்நி வித்ருதேந சிவச் சிவோ பூத்." [பகவானுடைய திருவடியின் நின்றும் பெருகின கங்கா தீர்த்தத்தை முடிமேல் தாங்கிச் சிவபிரான் பரிசுத்தியையடைந்தனன்] என்று.

இவை போன்ற பல புராண கதைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வத்தை நன்கு விளக்குகின்றன. ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று பகுதியாக வகுக்கப்பட்டுள்ள புராணங்களுள் ஸாத்விக புராணங்களில் எம்பெருமானுக்கே பரத்வம் பொலியும். ராஜஸ தாமஸ புராணங்களில் நான்முகனுக்கும் சிவனுக்கும் பரத்வம் கூறப்படும். ஸாத்விக புராணங்களைத் துணை கொண்ட வேதங்களை அடியொற்றி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறபடியால் இதற்கு விருத்தமான அர்த்தங்களைப் பகர்கின்ற ராஜஸ தாமஸ புராணங்கள் விரோதாதிகரண ந்யாயத்தாலே ஒதுக்கப்படுகின்றன வென்றுணர்க.

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் பாடிய "மங்கைபாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார் பதத்து நீர்? வனசமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனானதில்லையோ?, செங்கையால் சிரந்தவன் கபாலமாரகற்றினர்? செய்ய தாளின் மலரான் சிரத்திலானதில்லையோ? வெங்கண் வேழம் மூலமென்ன வந்ததுங்கள் தேவனோ? வீரவாணனமரிலன்று விறலழிந்த தில்லையோ? அங்கண் ஞால முண்டபோது வெள்ளிவெற்பகன்றதோ? ஆதலால் அரங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே." என்ற பாசுரம் இங்கே நினைக்கத்தக்கது. (கங.)

கஸ்யோதரே ஹரவிரிஞ்சமுக: ப்ரபஞ்ச: கோ ரக்ஷதீமமஜநிஷ்ட ச கஸ்ய நாபே:,
க்ராந்த்வா நிகீர்ய புநருத்கிரதி த்வதந்ய: க: கேந வைஷ பரவாநிதி சக்யசங்க: (கச)

ஹரவிரிஞ்சமுக: ப்ரபஞ்ச:	சிவன் பிரமன் முதலான உலகம்	இமம் க: ரக்ஷதி	இந்தப் பிரபஞ்சத்தை யார் காப்பாற்றுகிறார்?
கஸ்ய உதரே	யாருடைய வயிற்றில் (இருக்கிறது)?	கஸ்ய நாபே:	எவனுடைய உந்தியில் நின்றும்

(ப்ரபஞ்ச:) அஜநிஷ்ட	இவ்வுலகம் உண்டாயிற்று ?	புந: உத்கிரதி	மற்றொருகால் வெளிநாடு காண உமிழ்கிறான் ?
த்வத் அந்ய: க:	உம்மைவிட வேறு யார்	ஏஷ:	இவ்வுலகம்
(இமம்)	இவ்வுலகத்தை	கேவலா	வேறு எவனால்
க்ராந்த்வா	(ஒரு கால்) அளந்தும்	பரவாந் இதி	தலைவனையுடையதென்று
நிகீர்ய	(ஒருகால்) விழுங்கியும்	சக்ய சங்க:	சங்கிப்பதற்கும் கூடியது ?

* * * சிவனுடையவும் பிரமனுடையவும் விருத்தாந்தங்களை ஆராயுமளவில் அவர்கள் கர்மவச்யர்களென்பதும் பரத்வமாயிருக்கக் கூடாதவர்களென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றதென்று கீழ்ச்லோகத்தில் காட்டினர். அந்த ப்ரஜாபதி பசுபதிகளும் மற்றுமுள்ள பிரபஞ்சங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனாலேயே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டும் ரக்ஷிக்கப்பட்டும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டும் வருகின்றமையாலும், இவ்விஷயம் ராஜஸ தாமஸபுராணங்களிலுங்கூடச்சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெருமானுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் எவ்வளவோ இருப்பதாலும் அவர்கள் பரத்வமற்றவர்களென்பதும் இவனே பரதேவதையென்பதும் நன்கு விளங்குமென்கிறார் இதில்.

ப்ரஹ்மா ருத்ரன் முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் ப்ரளய காலத்திலே ஆருடைய வயிற்றில் சேர்ந்து நிலை பெறுகின்றன ? என்கிறார் முதல் பாதத்தில். "அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவர்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

உதரே என்பதற்கு, 'திருவயிற்றினுள்ளே' என்று பொருளாயினும் இது ஔபசாரிக ப்ரயோகம். பிரளயகாலத்தில் ஸகல ப்ரபஞ்சமும் பகவானிடத்தில் லயிக்கின்றதென்றுதான் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும். திருமழிசைப்பிரானும் "நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும், நின்னுளே படங்குகின்ற" என்றார். ஆகையாலே இங்கு 'திருவயிற்றினுள்ளே' என்று சொன்னது—தன்னுள்ளே என்றபடியாம். "நாராயணே ப்ரலீயந்தே" என்றும், "லீயதே பரமாத்மநி" என்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்படுவதுங் காண்க.

இமம் கோ ரக்ஷதி ? = ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடு மற்றுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒரு ஆபத்து விளைந்தால் எம்பெருமானைத் தானே சரணம் புகவேணும்; எம்பெருமான் தானே அவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களை பளிக்கவேணும். ஆகையாலே "காக்கும் இயல்வினன் கண்ணபெருமான்" என்கிறது.

ஹரவிரிஞ்சமுக: ப்ரபஞ்ச: கஸ்ய நாபே: அஜநிஷ்ட ?—"உய்ய உலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை" என்றபடி திருநாபிக் கமலத்தில் நாராயணன் நான்முகனைப் படைக்க, நான்முகனும் சங்கரனைப் படைக்க இப்படியே மேன்மேலும் லோக ஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்ததாகையால் ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் நாபிக்கமலமே முதற்கிழங்காம். "அஜஸ்ய நாபாவத்யேகமர்ப்பிதம் யஸ்மிந்நிதம் விச்வம் புவனமதிச்ரிதம், விச்வ கர்மாஹ்யஜநிஷ்ட தேவ:" என்று வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

[க்ராந்த்வா இத்யாதி.] "பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன்" (திருநெடுந்தாண்டகம்) என்ற அருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார். உலகமளக்கிற வியாஜத்தாலே எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்தவன் நீ தவிர வேறு யார்? அவாந்தரப்ரளயங்களிலே திருவயிற்றிலே வைத்துப் பின்பு வெளிநாடு காணப் புறப்பட விட்டவன் நீ தவிர வேறு யார்?

க்ராந்த்வா என்பதனாலே உலகளந்தபடியைச் சொல்லுவதுந் தவிர, எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் உறைந்திருந்து காரியங்களைச் செய்வதற்காக அந்தந்த வஸ்துக்களை ஆக்ரமித்திருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுவதாகவும் ஒரு யோஜனை தேசிகன் அருளிச் செய்வர். ஸர்வ அந்தர்யாமியாயுள்ளவன் நீ தவிர வேறு யார் ? என்றதாம்.

ஏஷ: (லோக:) கேவலா பரவாநிதி சக்யசங்க: ? — பர:] என்றால் தலைவன் என்றபடி. பரவாந் என்றால் தலைவனை யுடையது என்றபடி. எல்லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவும் நியாமகனாகவும் சேஷியாகவும் ஸ்ரீமந்நாராயணனான நீயே இருக்கிறபடியால் நீதான் பரன்; உன்னையே தலைவனாக வுடையது இவ்வுலகம். நீ தவிர வேறு தலைவன் இருப்பதாக சங்கிப்பதற்கும் இடமில்லை. ஸந்தேஹமில்லாத விஷயத்தில் தானே ஸந்தேகம் பிறக்கக்கூடியது; கீழ்ச் சொன்ன பலவகைகளாலும் உனக்கே பரத்வம் பொலிகின்றபடியால் வேறொரு தெய்வத்தினிடத்தில் பரத்வசங்கை உண்டாவதற்கும் இடமில்லை யென்று நிகமநம் செய்தாராயிற்று. (கச)

த்வாம் சீல ரூப சரிதை: பரமப்ரக்ருஷ்ட
ஸத்வேந ஸாத்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:,
ப்ரக்யாத தைவபரமார்த்த விதாம் மதைச்ச
நைவாஸுர ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும். (கரு)

த்வாம்	(இப்படிப்பட்ட) உன்னை	ப்ரக்யாத தைவ பரமார்த்த விதாம் மதைச்ச	ப்ரஸித்தர்களாய் தெய்வத்தின் உண்மையை யுணர்ந்தவர்களான மஹான்களினுடைய மதங்களினாலும்
சீல ரூப சரிதை:	குணங்களாலும் ரூபத்தாலும் சரிதைகளாலும்,		
பரம ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வேந	மிகச்சிறந்த ஸத்வகுணத்தினாலும்,	ஆஸுரப்ரக்ருதய:	அஸுரத்தன்மை பொருந்திய நீசர்கள்
ஸாத்விகதயா ப்ரபலை: சாஸ்த்ரைச்ச	ஸாத்விகங்களென்கிற காரணத்தாலே சிறப்புற்ற சாஸ்திரங்களினாலும்	போத்தும்	அறிவதற்கு
		ந ப்ரபவந்தி	வல்லரல்லர்.

* * *—இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்கிற விஷயம் சாஸ்த்ரஸித்தமாகில், சாஸ்த்ரம் பயின்றவர்களெல்லாரும் இவ்விஷயத்தை ஏன் இசையக்கூடாது? சிலர் ஈச்வரனே இல்லை யென்கிறார்கள்; சிலர் சிவனே தத்துவமென்கிறார்கள்; சிலர் த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமர் என்கிறார்கள்; மற்றும் பலபலவகையாகப் பலபல மதஸ்தர்கள் வாதிக்கின்றார்களே; இப் பரமார்த்தம் எல்லார் நெஞ்சிலும் ஏன் படவில்லை; யாரோ சிலர் மாத்திரமேயன்றோ நாராயண பாரம்யம் இசைகின்றனர்; இங்ஙனே சிலரறிந்து சிலரறியாமைக்கு என்ன காரணம்? என்கிற கேள்வி உண்டாகக்கூடியதாகையால் அதற்கு ஸமாதானம்போல் இந்த ச்லோக மருளிச்செய்கிறார். ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்க்கு எம்பெருமானுடைய பரத்வமறிந்து கொள்ள வழியில்லை யென்கிறார். எல்லாரும் சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றாலே எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைக் கண்டறிந்து அநுபவிக்கலாமாயிருக்க அபாக்யமாகச் சில ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் இழக்கிறார்களே யென்று மூடர்களைப் பற்றிப் பரிதாபப்படுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். விலக்ஷணமான பகவத் விஷயம் நல்ல காலமாக துஷ்டர்களின் கண்ணில் படாமல் விலங்குகிறதேயென்று மகிழ்ந்துகொள்ளுகிறாரென்னவுமாம். அப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிலே நாமும் ஒருவராக இருந்துவிடாமல் அவர்கள்நடுவே நாம் பகவத் பரத்வத்தை நன்கு அநுபவிக்கப் பெற்றோமே! என்கிற உகப்பும் உள்ளுறையும்.

எம்பெருமானை அறிவதற்குப் பல வழிகளுண்டு; அவற்றில் மூன்று வழிகளை இந்த ச்லோகத்தில் எடுத்துரைத்து, இவற்றாலே ஆஸுர யோகிகள் எம்பெருமானை அறியாமற் போகிறார்களே! அந்தோ இழக்கிறார்களே! என்கிறார். எந்தெந்த வழிகளாலே எம்பெருமானை அறியலாமென்னில்; சீலரூபசரிதை: என்று தொடங்கி அடைவே அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் வேடன் வேடுவிச்சி குரங்கு இடையன் இடைச்சி முதலானோர்க்கும் ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறலாம்படி விளங்கக்காட்டிய ஸௌசீல்ய குணத்தை சீலமென்கிறது. மஹானாயிருப்பவன் மந்தர்களோடு ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறச் செய்தேயும் பலபல ப்ரகாரங்களில் பரத்வமும் பொலியநின்றமை காண்க. பரமபுருஷனாயிருக்கச் செய்தேயும் அதிக்ஷுத்ரங்களான சேதநாசேதநங்களோடும் கலந்து பரிமாறி லீலாரஸங்களை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுத் தானே "பஹு ஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பித்துக் காரியம் செய்த நீர்மையும் இங்கு சீலபதார்த்தமாகும்.

ரூபமாவது அப்ராக்ருதமான சோதிவடிவு. சரிதங்களாவன—"வேதாபஹார குரு பாதக" இத்யாதி (13.) ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும், "க்ராந்த்வா நிகில புநந்த்யாதி" என்று மேல்ச்லோகத்திற் சொல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும் ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீபாகவதாதிகளிலுள்ள மற்றும் பல அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களுமாம்.

பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வமாவது—அப்ராக்ருதசுத்தஸத்வம்; இது எம்பெருமானுக்கே உள்ளதொன்று. [ஸாத்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:] ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் பலவாகையால் அவற்றுள் துர்ப்பலங்களான ராஜஸ தாமஸ சாஸ்த்ரங்களில் பெரும்பாலும் தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வம் விளங்குகிறபடியால் அவற்றை யொழித்து, ஸாத்விகங்களாய்ப் ப்ரபலங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை இங்குக்

கூறுகின்றார். "ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்ய மதிகம் ஹரே:" என்று மாத்ஸ்ய புராணத்தில் பிரமன் தானே சொல்லிவைத்தான்.

[ப்ரக்யாததைவபரமார்த்தவிதாம் மதைச்ச] கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வரூப சரிதாதிகளெல்லாம் ஒருபுற மிருக்கட்டும். "மஹாஜநோ யேநகத: ஸபந்தா:" [பெரியோர்கள் எந்த வழியிற் செல்லுகிறார்களோ அதுவே நல்வழி] என்றபடி ஸாதகமாக நிச்சயிப்பதற்கு ஸாதநமாகிய மஹாஜந வித்தாந்தமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வஸ்தாபநத்திலேயே போகின்றதென்று காட்டுகிறார். ப்ரக்யாத என்கிற பதத்தை தைவத்துக்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை; தைவபரமார்த்த வித்துக்களுக்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தார் வேதாந்த தேசிகன். இரண்டுபடியும் பொருந்தியதே. நாராயணாநுவாகம், ஸுபாலோபநிஷத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் முதலியவற்றில் ப்ரஸித்தமான யாதொரு தைவமுண்டு—தேவதை, அதனுடைய [—பரமபுருஷனுடைய] உண்மை நிலைமையைக் கண்டறிந்தவர்களான வ்யாஸர், பராசரர், வால்மீகி, மநு, யாஜ்ஞவல்க்யர், சௌநகர், ஆபஸ்தம்பர், ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களைப் பரமார்த்தவித்துக்க ளென்கிறார் இங்கு.

ஆக இத்தனை வழிகளாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைக் கண்டறிந்து வாழலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாயுள்ளவர்கள் தௌர்ப்பாக்யத்தாலே அறியமாட்டாமல் இழக்கிறார்களென்று அருளிச்செய்கிற புடையிலே, பாக்யசாலிகளாயுள்ளவர்கள் கீழ்ச்சொன்ன வழிகளாலே கண்டறிந்து வாழ்கிறார்கள் என்று ஸூசிப்பித்தாராயிற்று ... (கரு)

உல்லங்கித த்ரிவித ஸீமஸமாதிசாயிஸம்பாவநம் தவ பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம்.
மாயாபலேந பவதாபி நிகுஹ்யமாநம் பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா: (கசு)

உல்லங்கித த்ரிவித ஸீம ஸம அதிசாயி ஸம்பாவநம்	மூன்று விதமான பரிச்சேதங்களையுடையதோ என்று சங்கிப்பதற்கும் கூடாததும், ஒத்தார் மிக்காரையுடையதோ வென்று சங்கிப்பதற்கும் கூடாததுமான	பவதா மாயாபலேந நிகுஹ்யமாநமபி	நீ மாயையினால் மறைத்த போதிலும்
		த்வத் அநந்யபாவா:	உன்னிடத்திலேயே மனம் பொருந்தியுள்ளவர்களான
		கேசித்	சில மஹான்கள்
தவ பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம்	உன்னுடைய பரத்வமாகிற ஸ்வபாவத்தை	அநிசம்	எப்போதும்
		பச்யந்தி	ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள்

* * *—கீழ்ச் ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வம் சாஸ்த்ரங்களால் மாத்திரம் அறியத்தக்கதன்று; அதை நேராக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற மஹான்களும் சிலர் உண்டென்கிறார் இதில்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்னில்; மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களையும் கடந்திருப்பது; 'பகவானோடு ஒத்தார் மிக்கார் உண்டோ' என்கிற ஸந்தேஹத்துக்கும் நிலமல்லாதது. மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களாவன:—தேச பரிச்சேதம், கால பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம். 'பகவான் இன்னவிடத்திலுள்ளான், இன்னவிடத்தில் இல்லை' என்பது இல்லாமல் ஸர்வதேசங்களிலும் வ்யாபித்திருப்பதனால் தேச பரிச்சேதமில்லையென்றுணர்க. 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்னகாலத்திலில்லை' என்பது இல்லாமல் ஸர்வகாலத்திலும் உள்ளவனாதலால் கால பரிச்சேதமில்லை; 'இன்ன வஸ்துபோலே யிருப்பவன்' என்ன முடியாமையால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லை. ஆக இந்த மூவகையான பரிச்சேதங்களுமில்லாமை சொல்லுகிறது உல்லங்கிதத்ரிவிதஸீம என்று. ஸீமையாவது எல்லை; அதுதான் பரிச்சேதமென்பது. "ஸீமஸீமே ஸ்த்ரியாமுபே" என்ற அமரகோசத்தின்படி ஆகாராந்தமான ஸீமா சப்தமும் நகாராந்தமான ஸீமந் சப்தமும் உண்டாகையால் இங்கு ஸீம என்று ஹ்ரஸ்வமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. நகாராந்த சப்தங்களின் நகாரம் ஸமாஸத்தில் லோபித்துவிடும். உல்லங்கித என்ற விசேஷணம் ஸமாதிசாயி ஸம்பாவனையிலும் அந்வயிக்கும். பகவத் ஸ்வரூபம் த்ரிவித ஸீமைகளைக் கடந்திருப்பதுபோல் ஸமாதிசாயி ஸம்பாவனையையும் கடந்திருக்கின்றது. ஸமமென்று துல்யமான வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; அதிசாயி என்று மேற்பட்ட வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானுக்கு துல்யமான வஸ்துவாவது மேற்பட்ட வஸ்துவாவது உண்டோவென்று ஸம்பாவிப்பதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லை யென்று சொல்லிற்று

யிற்று. த்ரிவிதஸீமாச ஸமாதிசாயிஸம்பாவநாச—த்ரிவித ஸீமஸமாதிசாயிஸம்பாவநே; உல்லங்கிதே த்ரிவித+ஸம்பாவநே யேந தம். ஸம்பாவநாபதத்தை த்ரிவித ஸீமாவிலும் அந்வயித்து "த்ரிவிதஸீம்ந: ஸமாதிசாயிநோச்ச ஸம்பாவநாஉல்லங்கிதா யேந" என்று விக்ரஹம் கொள்வதும் பொருந்தும்.

இப்படிப்பட்டதான யாதொரு பரிப்ரடிமஸ்வபாவமுண்டு—பரத்வஸ்வரூபம், இது எல்லார்க்கும் தெரியக்கூடாதென்று நீ மாயையினால் மறைத்து வைத்தாலும், உன்னைத் தவிர வேறு புகலிடமறியாதவர்களாயும் உன்னையே ஸகல ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டவர்களாயுமுள்ள அநந்ய பக்தர்கள் அந்த மாயையைக் கடந்து உன்னுடைய பரத்வ ஸ்வரூபத்தை எப்போதும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனர்.

[மாயாபலேந பவதாபி நிகுஹ்யமாநம்] மாயாபலமாவது குணமயமான ப்ரக்ருதியின் ஸாமர்த்தியம்; அதனால், தனது ப்ரபாவத்தை ஸாமாந்யஜனங்கள் அறியாதபடி எம்பெருமானே மறைத்துக் கொள்ளுகிறான். "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்றும் "அஹம் வோ பாந்தவோஜாத:" என்றும் அவதாரங்களில் அருளிச்செய்து பகவானே தனது ப்ரபாவத்தை மறைத்திருக்கிறானென்றனர். அப்படி மறைத்திருந்தாலும், புண்யாத்மாக்களின் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸை மாயையானது மறைக்கமாட்டாதாகையால் அவர்கள் தாராளமாகவே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்களென்றாராயிற்று.

பச்யந்தி என்றால் பார்க்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்; முதலில் சாஸ்த்ரங்களால் பார்க்கிறார்கள்; பிறகு யோகபலத்தால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள் என்கை. அவதாரங்களில் சரபங்க மஹர்ஷி, ததிபாண்டன் முதலானவர்கள் கண்ணாலேயே பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டார்கள். அநிசம் என்பதை பச்யந்தி யென்கிற க்ரியையிலும், த்வதநந்யபாவா: என்பதிலும் அந்வயிக்கலாம். ... ... (கசு)

யதண்ட மண்டாந்தர கோசரஞ்ச யத் தசோத்தராண்யாவரணாநி யாநி ச,
குணா: ப்ரதாநம் புருஷ: பரம்பதம் பராத்பரம் ப்ரஹ்ம ச தே விபூதய:. (கஎ)

யத் அண்டம்	எது ப்ரம்மாண்டமோ,	குணா:	ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களும்
அண்டாந்தர கோசரம் ச	அண்டங்களுக்குள்ளே இருக்கக்கூடியது	ப்ரதாநம்	ப்ரக்ருதியும்
யத்	எதுவோ,	புருஷ:	ஜீவாத்மவர்க்கமும்
		பரம்பதம்	ஸ்ரீவைகுண்டமும்
தச உத்தராணி	ஒன்றுக்கொன்று பத்து மடங்கு மேற்பட்டுச் செல்லுகின்ற	பராத் பரம்	அசேதநத்திற் காட்டில் மேற்பட்டதான சேதநவர்க்கத்திலும் சிறந்த முக்தாத்மவர்க்கமும் (அல்லது) நித்யாத்ம வர்க்கமும்
ஆவரணாநி ச	(அண்டங்களின்) ஆவரணங்களும்		
யாநி	எவ்வையோ, (ஆகிய இவைகளும்)	ப்ரஹ்ம ச தே விபூதய:	திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் உமக்கு சேஷப்பட்டவை.

* * * கீழ் ச்லோகத்தில் சொன்ன ஸர்வேச்வரத்வத்தை இதில் த்ருடப்படுத்துகிறார். எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரணமான விபூதிகள் உண்டென்று காட்டவே அவனுடைய ஐச்வர்யம் விளங்குமிறே.

அண்டம் என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசநமாகையாலே அண்ட ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநிச, ஈத்ருசாநாம் ததாதத்ர கோடி கோட்யயுதாநி ச." என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியால் அண்டங்கள் அளவற்றவை என்றனர். நாம் கண்ணாலே பார்க்கிற சராசரங்களுக்கே கணக்கில்லை; இவற்றையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டுள்ளது ஒரு லோகம்; அப்படிப் பதினான்கு லோகங்களை யடக்கி அவற்றை ஆவரணஞ்செய்துகொண்டு நிற்கும் பெரியதொரு கோளமே இங்கு அண்டமெனப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட அண்டங்களுக்குத் தொகையில்லையென்று நூல்கள் கூறும். ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் அண்டாதிபதியென்னும் ஒரு அதிகாரியும், கர்மவசத்தால் போகத்திற்காக அந்த அண்டத்திற்குள் அகப்பட்டிருக்கும் சதுர்வித ஜந்துக்களும், அந்த ஜந்துக்

களுக்கு போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களும் எல்லையற்றுக் கிடக்கின்றன. இவைகள்தாம் இங்கு அண்டாந்தரகோசரம் எனப்பட்டது.

கணக்கில்லாத இந்த அண்டங்களைச் சுற்றிப் பல ஆவரணங்கள் நிற்கின்றன. இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் மேன்மேலும் பத்து மடங்கு அதிகமாயுள்ளதாகையால் தசோத்தராணி என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பலவிதமாக ஆவிர்ப்பவித்து நிற்குமவையெல்லாம் பிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவின் ஒரு சிறிய அம்சத்தில் உண்டாகும் விகாரமென்றும், இப்படிப்பட்ட விகாரங்களையுடையதாயிருக்கிற பிரகிருதியின் பாகம் எல்லையில்லாதவளவு விஸ்தரித்து நிற்கிறதென்றும் உணர்க. இவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரனாகவும் நியாமகனாகவும் சேஷியாகவும் எம்பெருமான் இருக்கையால் இவையெல்லாம் அந்த எம்பெருமானுடைய விபூதிகளென்று கொள்ளப்படுகிறது. ஈச்வரனுடைய விபூதி இவ்வளவேயல்ல; ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களும் பத்த முக்த ஜீவகோடிகளும் முக்திஸ்தானமும் தனது திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும் இவை யெல்லாமும் அவனுடைய விபூதிகளே. அவனுடைய ஐச்வரியம் இப்படிப்பட்டதாயிருந்தால் அவனைப் பராத்பரனென்று சொல்லத் தடை என்ன? என்பதாகத் தாத்பரியங்கொள்க.

கோசர சப்தம் நித்ய புல்லிங்கமாயினும் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தாலே விசேஷ்ய நிக்நமாயிற்று. அண்டங்களின் உட்புறங்களை ஸ்தானமாக வுடையது என்று பொருள்.

குண:=ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் பிரகிருதி குணங்கள். இவை எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்கை. ப்ரதாநமாவது—விகாரமற்றிருக்கும் குணத்ரயமுள்ள த்ரவ்யம்; மூல ப்ரக்ருதி ரூபமான பிரகிருதியிற்காட்டில் குணங்களைத் தனிப்படப் பிரித்துச் சொன்னது—"ஸாம்யாவஸ்தமான குணத்ரயமே ப்ரக்ருதி" என்று கொள்ளுகிற ஸாங்க்யர்களின் கொள்கையை விலக்குகைக்காகவாம்.

புருஷ:=ப்ரக்ருதியை வியாபித்து நிற்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞஸமுதாயம் என்றபடி. தாருண்யக்நிர் யதா தைலம் திலே தத்வத் புமாநபி | ப்ரதாநே வஸ்திதோ வ்யாபீ" [கட்டைக்குள் நெருப்புப் போலவும் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலவும், புமாந் என்று சொல்லப்படும் க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸமுதாயம் ப்ரதாநத்தில் உள்நிறைந்திருக்கின்றது] என்ற பிரமாணம் காண்க. பரம் பதம்=நலமந்த மில்லதோர் நாடு.

பராத் பரம்=இங்கே இரண்டு பர சப்தங்கள் உள்ளன; முதலிலுள்ள பரசப்தமானது பிரகிருதியிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கிற க்ஷேத்ரஜ்ஞஸமஷ்டியைக் குறிக்கின்றது; அதிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கின்றது முக்தாத்ம வர்க்கம். அல்லது, முதல் பரசப்தத்தாலே முக்தாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டு, பராத்பர மென்று நித்ய ஸித்தஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் கொள்ளலாம்.

ப்ரஹ்ம=சுபாச்ரயமாயுள்ள திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்றபடி. ஸாமாந்யமாக ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் பகவத் ஸ்வரூபமே குறிக்கப்படுவதாயினும் இவ்விடத்திற்கு அந்தப் பொருள் ஒவ்வாது; "இவையெல்லாம் உன்னுடைய விபூதிகள்" என்று முடிக்கிறபடியாலே ஸ்வரூபத்தை விபூதியாகச் சொல்வது பொருந்தாதிறே. ஆகையாலே இங்கு ப்ரஹ்ம சப்தம் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே சொல்லுகிறது. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரஸித்தியு முண்டு.

தே விபூதய:= இவையெல்லாம் உனக்கு ஆதேயங்களாகவும் நியாம்யங்களாகவும் சேஷங்களாகவுமிருக்கின்றன என்றபடி. ... ... (௧௭)

வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜுச் சுசி: ம்ருதுர் தயாளுர் மதுர: ஸ்திர: ஸம:
க்ருதீ க்ருதஜ்ஞஸ் த்வமஸி ஸ்வபாவத: ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி: (௧௮)

ஸ்வபாவத:	இயற்கையாகவே	ம்ருது:	ஸுகுமாரனாய்
வசீ	ப்ரபுவாய் (அல்லது) ஆச்ரித பரதந்த்ரனாய்	தயாளு:	இரக்கமுடையவனாய்
		மதுர:	ஸரஸனாய்
வதாந்ய:	உதாரனாய்	ஸ்திர:	ஒருவராலும் அசைக்க முடியாதவனாய்
குணவாந்	ஸௌசீல்ய குணசாலியாய்		
ருஜு:	த்ரிகரணங்களிலும் கபடமற்றுச் செய்பவனாய்	ஸம:	எல்லாரிடத்திலும் வாசி யின்றிக்கே ஒத்துப் பரிமாறுமவனாய்
சுசி:	பரிசுத்தனாய்		

க்ருதீ	நன்றி புரியுமவனும்	த்வம்	நீ
க்ருதஜ்ஞ:	ஆச்ரிதர் பண்ணின ஸ்வல்ப ஆநுகூல்யத்தையும் பெருக்க மதிப்பவனுமான	ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருத உததி: அஸி	கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றிற்கும் அமுதக் கடலாயிரா நின்றாய்.

* * *—எம்பெருமானுடைய விபூதிகள் அளவற்றவை என்றார் கீழ் ச்லோகத்தில்; அது போலவே திருக் கல்யாண குணங்களும் அளவற்றவை என்கிறாரிதில். எல்லாக் குணங்களை யும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாமையால் பத்தெட்டு குணங்களை யெடுத்துச் சொல்லி அநுபவிக்கிறார்.

வசீ — மூன்றாம் பாதத்திலுள்ள ஸ்வபாவத: என்ற பதம் எல்லாவற்றிலும் அந்வயிக்கக் கடவது. "ஸ்வபாவத: வசீ, ஸ்வபாவத: வதாந்ய:" என்க. "ஸ்வபாவத: ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி:" என்று உள்ளபடியே அந்வயிக்கவுமாம். "வசீ" என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; வசமென்று ப்ரபுத்வத்துக்கும் வசப்பட்டிருப்பதற்கும் பேராகையாலே ப்ரபுத்வமுடையவன் என்றும், ஆச்ரிதர்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பவன் என்றும். அதுபோலவே முதலியவற்றில் ஆச்ரிதர்களுக்குக் கையாளாயிருக்கும் தன்மை காணத்தக்கது. இந்தப் பாரதந்த்ர்யம் கருமத்தால் வந்ததன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே வந்த தென்று காட்டும் ஸ்வபாவத: என்பது.

வதாந்ய: — உதாரன் என்றபடி. தன்னையும் தன்னுடைமையையும் ஆச்ரிதர்கட்கு அளிப்பவன்.

குணவாந் — மொத்தமாகக் 'கல்யாண குணமுடையவன்' என்று பொருள் கூறுகை யுக்தமல்ல; விசேஷ குணங்களின் நடுவே குணவாந் என்னும்போது இது ஒரு விசேஷ குண மாகவே யிருக்கவேண்டும். எல்லாக் குணங்களிற் காட்டிலும் ஸௌசீல்யம் சிறந்ததாதலால் அதுவே இங்கு குணசப்தத்தால் விவக்ஷிதம். தன் மேன்மை பாராமல் தாழ்ந்தவர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரிமாறும் சீலகுணமுடையவன் என்கை. குஹப்பெருமாள், சபரி, முத லானோரிடங்களில் இக்குணம் மிக விளங்கிற்று.

ருஜு: — மனமொழி மெய்கள் மூன்றிலும் கபடமற்றிருப்பவன். இது தமிழில் செம்மைக்குண மெனப்படும். நம்மை ஒருவன் 'அப்பா! நீ எவ்விடம்?' என்று கேட்டால் 'தற்காலமிருப்பது இவ்விடம்' என்போம்; 'எப்போது வந்தாய்?' என்றால் 'நீ பார்த்தபோது தான் வந்தேன்' என்போம்; 'உன் பெயர் என்ன?' என்றால் 'உன்டு வளர்த்தான்' என்போம். ஒரு கேள்விக்காவது ருஜுவான உத்தரம் சொல்லமாட்டோம்; ஏன்? செம்மைக் குணம் நமக்கில்லாமையாலே. எம்பெருமான் இப்படிப்பட்டவனல்லன்; மிகத் தாழ்ந்தார் வந்து ஏது கேட்டாலும் ருஜுவாகவே விடையளிப்பவன்; பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் போது சூர்ப்பணகைவந்து பெருமாளைநோக்கி 'நீர் ஆர்?' என வினவ, தீய கருத்துடன் வந்த இவளுக்கு நாம் ருஜுவான உத்தரம் ஏன் சொல்லவேண்டுமென்று எண்ணாமல் தம்முடைய வரலாற்றை ஆதி தொடங்கி உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லிமுடித்தார் பெருமாள்; அவ்விடத் தில் வான்மீகி கூறுகின்றார்—"ருஜுபுத்திதயா ஸர்வ மாக்க்யாது முபசக்ரமே" [இராமபிரான் செம்மையான புத்தியையுடையவனாகையால் தனது வரலாறுகளெல்லாவற்றையும் உள்ள படியே சொல்லத்தொடங்கினான்] என்று. இக்குணமே ஆர்ஜவகுணமெனப்படும்.

சுசி: — பரிசுத்தன் என்றபடி. அபிப்ராயத்தில் சுத்தியும் சரீரத்தில் சுத்தியும் ஆக இருவகைப் பரிசுத்திகளுண்டு; ஒருவர்க்கு ஒருபகாரம் செய்ய நினைத்தால் ஒரு ப்ரயோஜநத் தைக் கணிசியாமல் வெறும்புறத்திலே உபகரிக்கும்படியான அபிப்ராய சுத்தியை உடைய வன் என்றும்; பலவகை அசுத்திகளையுடைய நித்யஸம்ஸாரியைத் தனது ஸம்பந்தத்தாலே நித்யஸூரிகளோ டொக்கும்படி பரிசுத்தனாக்கவல்ல தூய்மையையுடையவன் என்றும் பொருள்படும். "பரம பவித்திரன்" என்று வேத வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்டவன்.

ம்ருது: — ஸுகுமாரன் என்றபடி. ஸௌகுமார்யமாவது மென்மைத்தன்மை, இது சரீர குணங்களுள் ஒன்றாகவும் ஆத்ம குணங்களுள் ஒன்றாகவும் படிக்கப்படும். ஸுகுமாரமான திருமேனியையுடையவன் என்றும், அடியவர்களுடைய பிரிவை ஸஹிக்கமாட்டாத மென்மை யனமுடையவன் என்றும் பொருள்படும். ஆத்மகுணத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வதே இங்கு உரியது.

தயாளு:—கருணையுடையவன். கருணையாவது பிறர் படும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை என்று எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசிரியர்களின் திருவுள்ளம். அகிலஹேய ப்ரத்யநீகனாய் ஆநந்தமயனான எம்பெருமானுக்கும் துக்கமுண்டாவதாகச் சொல்லுவது கூடாதாகையாலே, பிறர் படும் துக்கத்தைப் போக்கவேணுமென நினைக்கையே கருணையென்னவேணும் என்று ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம். இவ்விஷயமாகத் தனியே க்ரந்தம் வரைந்துளோம்; அதிற் கண்டுகொள்க. ஆச்ரிதருடைய துக்கத்தைக் கண்டு எம்பெருமான் தானும் துக்கமடைவான் என்பது சிறந்த குணமேயன்றி ஹேயகுணமல்லவென்பது உய்த்துணரத் தக்கது.

மதுர:—மதுரமான பேச்சுகளைப் பேசி அடியவர்களை இனிமைப்படுத்துமவன் என்றும், "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே" என்றபடி ஆச்ரிதர்கட்குப் பரமபோக்யமான திருமேனியையுடையவன் என்றும் பொருள்படும். ஒவ்வொருவருடைய ருசி ஒவ்வொரு வகையாக இருந்தாலும் அவரவர்கள் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருப்பவனென்க. "ரஸோ வை ஸ:" என்று உபநிஷத்தும் சொல்லிற்று.

ஸ்திர:—ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்திலே பிடித்த பிடி விடாதவன். "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியார் அது செய்யார்" என்றபடி பிராட்டியினாலும் மாறுபடுத்த வொண்ணாத உறுதியையுடையவன்;—ஆச்ரிதர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டும் திருவுள்ளஞ்சீறிக் கை விடாதவன்.

ஸம:—ஜாதியாலும் குணத்தாலும் நடவடிக்கையாலும் வெவ்வேறுபட்டவர்களிடத்திலும் ரக்ஷணத்தில் வாசியின்றி ஸமமாகப் பொருந்துமவன். "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்று தானே கீதையில் ஓதிவைத்தானிறே. எம்பெருமான் எல்லார் திறத்திலும் ஸமனாயிருப்பவனாகில் சிலரை அதமர்களாகவும் சிலரை மத்யமர்களாகவும் சிலரை உத்தமர்களாகவும் இப்படி எவ்வளவோ வாசிகள் காணும்படி ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடுமோ? என்று ஆக்ஷேபம் தோன்றும்; அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத் தக்கபடி விஷமஸ்ருஷ்டிகள் விளைகின்றபடியால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸமத்வத்திற்குக் குறையொன்றுமில்லையென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பரிஹரித்தது. "வைஷம்யவாதபரிஹார:" என்ற வடமொழி நூலிலே இவ்விஷயத்தை விரிய வரைந்தோம்; அங்கே சுருக்கமறக் கண்டுகொள்வது.

க்ருதீ — தனக்காகச் செய்துகொள்ள வேண்டிய தொன்றுமில்லாதவன்; ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதையே தன் காரியமாகவுடையவன்.

க்ருதஜ்ஞ: — "என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்று மடிமாங்காயிட்டு ஸுக்ருதங்களை ஒன்று பத்தாக்கிக் கொண்டு போருகிறவனிறே எம்பெருமான்; அடியவர்கள் ஸ்வல்பமாகச் செய்த ஆநுகூல்யத்தையும் பஹுவாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறவன் என்கை.

"கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்று த்ரௌபதி மனமுருகி வருத்தம் தாங்கமுடியாமல் வெகு தூரத்திலிருந்த என்னைப் பேர் சொல்லிக் கதறி யழைத்தாளே!; அதற்குத் தகுதியாக அவளுக்கு நான் ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலேனே!; கடன் ஏறுவது போல் அது வளர்ந்து சென்று கொண்டே என் மனத்தை எப்போதும் கலக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதே! என்று கண்ணபிரான் பரிதாபப்பட்டுச் சொன்ன சொல்லை அநுஸந்திப்போமாகில், அவனைவிட க்ருதஜ்ஞன் வேறொருவர் உண்டோ!

இங்ஙனே சில திருக்குணங்களைச் சொல்லி, அவனுக்குள்ள குணங்கள் எல்லையற்றவைகளாதலால் அவ்வளவுஞ் சொல்லமுடியாமல், "இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் நீ அமுதக்கடலாயிராநின்றாய்" என்று உபஸம்ஹரித்தருளினர். ... ... (கஅ)

உபர்யுபர்யப்ஜபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய தே யே சதமித்யநுக்ரமாத்,
கிரஸ் த்வதேகைக குணாவதீப்ஸயா ஸதா ஸ்திதா நோத்யமதோதிசேரதே. (கக)

கிர:	வேதவாக்கியங்களானவை	த்வத் ஏகைக குண அவதி ஈப்ஸயா	உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக்கண்டு பிடிக்கவேணு மென்கிற விருப்பத்தோடே.
உபரி உபரி	மேன்மேலும்	ஸதா ஸ்திதா:	எப்போதும் இருக்கின்றன (ஆகையினால்)
அப்ஜபுவ: அபி	ப்ரஹ்மாக்களையும்	உத்யமத: ந அதிசேரதே	ஆரம்ப அவஸ்தையைக் கடந்து அப்பால் செல்லவில்லை.
பூருஷாத்ப்ரகல்ப்ய	மநுஷ்யர்களாகக் கல்பனை செய்து		
தே யே சதம் இதி அநுக்ரமாத்	"தே யே சதம்—தே யே சதம்" என்று ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டே போவதனால்		

*** எம்பெருமான் கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்களையுடையவன் என்று கீழ்ச் ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார். குணங்கள் கணக்கில்லாதவை என்பது மாத்திரமேயல்ல, ஒவ்வொரு குணமும் எல்லை காணமுடியாதபடி அளவதிகமாயு மிருக்கின்றது என்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில். எம்பெருமானே! வேதங்கள் உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக் காணவிரும்பி, இந்த வுலகத்தில் ஸம்பவிக்கமுடியாத ஒப்பற்ற குணங்கள் வாய்ந்த ஒரு மநுஷ்யனைக் கல்பித்து அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பலபேர்கள் இருப்பது போலவும், கீழ்ச்சொல்லப்படுகிறவர்களைக் காட்டிலும் மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிறவர்களுடைய குணங்கள் நூறுமடங்கு அதிகமாக இருக்கின்றன போலவும் கல்பித்துக்கொண்டுபோய் அப்படிப் பெருக்கிக் கடைசியாகத் தேறும் தொகையை உன்னுடைய கல்யாண குணத்தின் அளவாகச் சொல்லலாமென்றெண்ணிப் பார்த்து, அவ்வளவிலே சொல்லி முடிக்கப் பொருத்தமையால் அந்த பர்யாயத்தில் ப்ரஜாபதியின் ஸ்தானத்திலே நின்றவனை மறுபடியும் மநுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி, கீழ்க்கூறியபடியே அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பலபேர்களிருப்பது போலவும் அவர்களுக்கும் க்ரமேண சதகுணிதோத்தரமான ஆநந்தம் இருப்பது போலவும் சொல்லிக்கொண்டுபோய் கடைசியிலே ப்ரஜாபதிஸ்தானத்திலே நின்றவனுடைய ஆநந்தத்திற் காட்டிலும் நூறும்டங்கு அதிகமான ஆநந்தம் எம்பெருமானுக்குள்ளது என்று சொல்லப் பார்த்து அதுவும் பொருந்தாமையாலே, இந்த இரண்டாவது பர்யாயத்தில் ப்ரஜாபதிஸ்தானத் தில் நின்றவனை மீண்டும் மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாகப் படிப்படியாக ப்ரஜாபதியளவும் போவது மறுபடியும் திரும்புவதாய் இப்படியே அந்தாதியாகப் போக்கு வரத்து நடந்துகொண்டிருக்கிறதேயொழிய, 'எம்பெருமானுடைய ஆநந்தம் இவ்வளவு' என்று இன்னமும் எல்லை கண்ட பாடில்லை என்கிறார். தைத்திரீய உபநிஷத்தில் ஆநந்தவல்லீ என்றொரு பகுதியுள்ளது; அது, எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களுள் ஒன்றான ஆநந்த குணத் தைப்பற்றிப் பேசுகின்றது. அந்த ஆநந்தம் இவ்வளவு கொண்டதென்று சொல்ல முடியாதென்பதைக் காட்டுவதற்கு வேதமே ஒருவகையான கல்பனையைச் செய்திருக்கிறது. (அதாவது—) ஒரு மநுஷ்யன்; அவன் நல்ல யௌவன பருவத்திலுள்ளவன்; ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் ஓதிப் பிறர்களுக்கும் ஓதுவிப்பவன்; ஆலஸ்யமின்றி எல்லாக்காரியங்களையும் வழுவாமற் செய்பவன்; தேஹத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ளவன்; இவ்வளவும் வாய்ந்தாலும் தரித்ரனாயிருந்தால் பயனில்லையே, அப்படியன்றிச் செல்வமெல்லாம் நிறைந்த பூமண்டலம் முழுவதையும் செங்கோல் செலுத்தி ஆளும்படியான ஒப்புயர்வற்ற ஸம்பத்தும் வாய்ந்தவன்; இப்படிப்பட்ட அதிசயங்கள் நிறைந்த ஒரு மநுஷ்யனிருந்தால் அவனுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஆநந்தத்தை முன்னே எடுத்துக்காட்டி, அதைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தமுடையவர்களாக மநுஷ்யகந்தர்வர்கள் என்ற வகுப்பைக் கூறி, அவர்களைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆனந்தமுடையவர்களாக தேவகந்தர்வர்களைக் கூறி; இப்படியே நூறு நூறு பங்கு அதிகமான ஆநந்தமுள்ளவர்களாக வரிசையாய் சிரலோகலோக பித்ருக்களையும் ஆஜாநஜதேவர்களையும் கர்மதேவதேவர்களையும் தேவர்களையும் இந்திரனையும் ப்ருஹஸ்பதியையும் ப்ரஜாபதியையும் சொல்லிவந்து அந்த ப்ரஜாபதியின் ஆநந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தமுடையது ப்ரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப் பார்த்து, "பரப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்தை இவ்வளவு மட்டமாகவா சொல்லிவிடுகிறது!" என்று குறைபட்டு "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்றபடி மறுபடியும் திரும்புகிறதாம்;—அதாவது, கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ப்ரக்ரியையில் கடைசியாக யாதொரு ப்ரஜாபதி சொல்லப்பட்டானோ அவனை, அடுத்த பர்யாயத்தில் மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாக ப்ரஜாபதியளவும் சொல்லிக்கொண்டு போய், அந்த ப்ரஜா

பதியின் ஆநந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தம் பரப்ரஹ்மத்தினுடையது என்று சொல்லி முடிக்கப் பார்த்து அதுவும் கூடாமையாலே முன்போலே மறுபடியும் ஒரு பர்யாயம் சொல்லுவது—இப்படியே அந்தாதியாக இன்றைக்கும் புந:புநராவ்ருத்தியிலேயே கிடக்கின்றனவாம் வேதங்கள்.

இவ்விடத்திலே ஒரு கேள்வி பிறக்கும்; உபநிஷத்திலே ஸைஷாநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி[யுவாஸ்யாத் ஸாது யுவாத்யாயக: ஆசிஷ்டோ த்ரடிஷ்டோ பலிஷ்ட: தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத் ஸஏகோ மாநுஷ ஆனந்த: என்று தொடங்கி "தே யே சதம் ப்ரஜாபதேரானந்தா: என்று பரப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்திற்கு ஒரு அளவு கண்டாற்போல் சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய, மறுபடியும் மறுபடியும் அந்தாதியாய்த் திரும்பிக் கொண்டேயிருப்பதாகக் காணப்படவில்லையே; தவிரவும், மநுஷ்யாநந்தத்தை முதலிலே வைத்து ஆரம்பித்திருக்கிறதேயொழிய, பிரமனை மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்திச் சொல்லப்படுவதாகவும் உபநிஷத்தில் விளங்கவில்லையே!; இல்லாத இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் எங்ஙனே ஏறிட்டுச் சொல்லலாம்?—என்னில்;

ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம், கேண்மின்;—தே யே சதம் ப்ரஜாபதேரானந்தா: ஸஏகோ ப்ரஹ்மண ஆனந்த: என்று முடிவு கட்டினாற்போல் சொல்லியிருந்தாலும், அடுத்தபடியாக அவ்விடத்திலேயே யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ" என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதில் "வாச: நிவர்த்தந்தே=வாக்குக்கள் திரும்பிக்கொண்டேயிருக்கின்றன" என்று வர்த்தமாநகாலமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்ஙனே பல பல பர்யாயங்கள் ஓதப்பட்டே வருகின்றனவென்று கொள்ளவேணுமென்று ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம். ஸ்ரீபராசரபட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே "மர்த்யோத்தாயம் விரிஞ்சாவதிக முபரி சோதப்ரேக்ஷ்ய மீமாம்ஸமாநா ரங்கேந்த்ராநந்தவல்லீ தவ குணவிஹம் யௌவனாநந்தபூர்வம், நஸ்வார்த்தம் ஸ்ப்ரஷ்டுமீஷ்டே ஸ்கலதி பதி பரம்" என்றருளிச் செய்தது ஆராயத்தக்கது. "உபரி சோதப்ரேக்ஷ்ய" என்கிறாரே. ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ தேசிகனும்—"தே யே சதமித்யநுக்ரமாத் ப்ரத்யக்ஷஸ்துதிபடிதாநுக்ரமேண அவித்யமாந அஸங்க்யாதபாட பர்யாயாப்யூஹம் க்ருத்வேதி பாவ:" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால் இதனை வெளியிட்டருளினார். இனி, ப்ரஜாபதியை மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தினதாக உபநிஷத்தில் எங்ஙனே விளங்குகின்றதென்னில்; "யுவாஸ்யாத்" என்று தொடங்கி "தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயம் மநுஷ்யர்களுள் ஒருவர்க்கும் ஒருபோதும் ஸம்பவிக்க முடியாதாகையாலும் ப்ரஜாபதிக்கே அது ஸம்பாவிதமாகையாலும், அந்த ப்ரஜாபதியையே வேதமானது மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்திப் பேசுகின்றதென்று கொள்ளலாம். இப்படி எல்லையான ஆநந்தத்தை ஆதியாக வைத்துப் பேசிக்கொண்டு போய் அதை நூறு நூறு பங்காகப் பெருக்கிக்கொண்டே போய்ச் சொல்லிப் பார்த்தாலும் ப்ரஹ்மாநந்தத்திற்கு ஒரு அவதி ஏற்பட வழியில்லை யென்று சொல்லுகிறவிது "ப்ரஹ்மாநந்தம் எல்லையற்றதென்று ஒரு முடிவு செய்துவிடுவதற்கும் முடியவில்லை" யென்பதை விளக்குகின்றதுபோலும். வேதமே இப்படி ஒரு அபூர்வகல்பனையைப் பண்ணுகிறதாயிற்று—ப்ரஹ்மாநந்தத்தின் அத்யந்த அபரிச்சேத்யத்வத்தைப் பேசவேண்டி.

ஆனால், "ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:" [ப்ரஜாபதியின் ஆநந்தத்தின் நூறு கொண்டது ப்ரஹ்மாநந்தம்] என்று வேதம் ஏன் சொல்லிற்று? என்று கேட்கலாம்; இக்கேள்விக்கு ஆநந்த மயாதிகரண பாஷ்யச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸமாதானம் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது;—"க்ஷிப்தேஷுரிவ ஸர்ப்பதி"=எறியப்பட்ட அம்புபோலே ஸூர்யன் ஓடுகிறான்" என்று சொல்லப்பட்டிருந்தால், ஒரு நிமிஷத்தில் பல காத வழிகளைக் கடந்து செல்லுகிற ஸூர்யனுக்கு, அற்பமான அம்பு ஒப்பாக மாட்டாமையாலே "க்ஷிப்தேஷுரிவ ஸர்ப்பதி" என்ற அந்த வாக்யத்திற்கு—'ஸூர்யனுடைய கதி அமந்தம்' என்பதில் மாத்திரம் தாற்பரியமாவதுபோல் "ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:" என்ற இவ்வாக்யத்திற்கும் ஆநந்த ஆதிக்யத்தில் மாத்திரம் தாற்பரியமாகக் கடவது—என்றருளிச் செய்யப்பட்டது, மற்றொருவகையான ஸமாதானமும் அங்கே கண்டு கொள்க.

[உபர்யுபரி அப்ஜபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய] 'அப்ஜபுவ:' என்பதை த்விதீயாபஹுவசனமாகக் கொள்க. கீழ் விவரித்தபடி ஆநந்தவல்லீ வாக்யங்களின் ஆவ்ருத்திகளால் பலபல ப்ரஹ்மாக்கள் தேறுகிறபடியால் பஹுவசனப்ரயோகம் பண்ணிற்று. அபி என்ற அவ்யயத்

தின் கருத்து யாதெனில்; நான்முகனை மநுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவனுக்கு மேலே படிப்படியாகச் சில வ்யக்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டுபோகிற இந்த க்ரமம் அஸம்பாவிதமென் பதையும், ச்ருதிதானே ஏறிட்டுக் கல்பனை செய்கிறது என்பதையும் இந்த அந்வயம் காட்டும்.

"அப்ஜபுவ: உபர்யுபரி" என்று இப்படியே அந்வயிப்பது தவிர "அப்ஜபுவ: பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய" என்று ஸமாநாதிகரணமாக அந்வயிப்பதும் பொருந்தும்; ப்ரஹ்மாக்களை மநுஷ்யர்களாகக் கல்பித்து என்றபடி. ஒவ்வொரு பர்யாயத்திலும் "ஸஏகோ மாநுஷ ஆனந்த:" என்றவிடத்திலுள்ள மாநுஷ சப்தம்—மநுஷ்ய ஸ்தாநத்தில் நிறுத்தப்பட்ட ப்ரஜாபதியைக் கருதுகின்றதென்று கீழே விவரித்ததைக் குறிக்கொள்க.

"உபர்யுபரி தேயேசதமித்யநுக்ரமாத்" என்றும் அந்வயிக்கலாம்; உபர்யுபரி ப்ரகல்ப்ய" என்றும் அந்வயிக்கலாம். ப்ரஹ்மாக்களை மநுஷ்ய ஸ்தாநத்திலே வைத்துவைத்து மேலேமேலே ஓயாமல் கல்பனைகள் நிகழ்கின்றனவேயன்றி, ஓரளவில் வந்து முடிந்தபாடில்லை என்ற கருத்து இதில் வெளியாகும்.

[தேயேசதமித்யநுக்ரமாத்] உபநிஷத்தில் "தே யே சதம், தே யே சதம், தே யே சதம்" என்று மேன்மேலும் ஓதப்படுவதை நினைக்க. அநுக்ரமமாவது—ஒன்றின்பின் ஒன்றாகச் சொல்லிக்கொண்டே போகை.

[கிர:] என்பதற்கு வாக்குக்கள் என்று ஸாமாந்யமாகப் பொருளாயினும் "தே யே சதம்" என்றெடுத்த ப்ரகரண பலத்தால் வேதவாக்குக்களென்று விசேஷார்த்தம் தேறும். "ஸதா ஸ்திதா:" என்பதை இதற்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து, எப்போதுமுள்ள வாக்குக்கள்—வேதவாக்குக்கள் என்றதுமுண்டு.

[த்வதேகைககுணாவதீப்ஸயா] உதாஹரித்த உபநிஷத்தில் ஆநந்த குணமொன்று மாத்திரமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ளதென்று நினைக்கவேண்டா; தொடக்கத்தில் "யுவா ஸ்யாத்" என்று தொடங்கி ஆநந்தத்திற்குக் காரணமாக மற்றும் பல (யௌவநம் ஸாதுத்வம் அத்யாயகத்வம் ஆசிஷ்டத்வம் த்ரடிஷ்டத்வம் பலிஷ்டத்வம் ஸர்வப்ருதிவீபதித்வம் முதலிய) குணங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றமையால் அவற்றின் எல்லையில்லாமையும் இதில் அர்த்தாத் ஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி "ஏகைககுண" என்றருளிச் செய்தார். ‡ "ஆநந்தவல்லீ தவ குணநிவஹம் யௌவநாந்த பூர்வம்" என்று பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும், † "த்ரயுத்யதா தவ யுவத்வ முகைர்க் குணௌகை ஏர்நந்த மேதித மியாநிதி ஸம்சயந்தும்" என்றும், § ஏவம் தயா சதுராயா தவ யௌவநாத்யா: ஸர்வே குணஸ்ஸஹ ஸமஸ்த விபூதிபிச்ச ப்ரஸ்யாஹ்ருதா: ஸ்புரவதீவதீரயந்தோ வாசாமகோசரமஹாமஹிமாந ஏவ" என்றும் ஆழ்வான் அருளிச் செய்ததையும் காண்க.

ஸதா ஸ்திதா:—உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக் காணவேணுமென்கிற விருப்பத்தோடே எப்போதும் இருக்கிற வேதங்கள், [உத்யமத: ந அதிசேரதே.] ஆரம்ப தசையை விட்டு அப்பால் போகவில்லை;—"குணங்களின் எல்லையைக் காண்பதற்குத் தொடங்கியிருக்கிறது வேதம்" என்கிற வார்த்தையே என்றைக்கும் நிகழ்வதேயன்றி, எல்லைகண்டு முடித்ததென்கிற வார்த்தைக்கு ஒரு நாளும் அவகாசமில்லையென்க. * "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று ஆழ்வார் பேசிதுப்போலே பேசிவிடாமல் வேதம் ஏதோ பேசத்தொடங்கிப் பரிபவப்பட்டதென்கிறார் போலும். † "நான்மறைகள் தேடியென்றும் காணமாட்டாச் செல்வன்" என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல் நோக்கத்தக்கது.

ஆப்து மிச்சா-ஈப்ஸா; ஏகைககுணாவதேஃ ஈப்ஸா இதி விக்ரஹ:.

இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை யாம் இவ்வளவு பன்னியுரைத்தோமாகிலும் ஓர் ஆசிரியன் பக்கல் குனித்து கேட்டாலன்றிக் கருத்தும் பொருளும் களங்கமறத் தெரியாது. அருமையான வேதாந்த விழுப் பொருளிதே ... ... (கக)

த்வதாச்ரிதாநாம் ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸாரவிமோசநாதய:
பவந்தி லீலா விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீர மநோநுஸாரிண:. (உ0)

‡. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம் 35.
†. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 51.
§. ஷை 59.

ஜகத் உத்பவ ஸ்திதி ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசந ஆதய: லீலா:	உலகத்தைப் படைப்பது காப்பது அழிப்பது மோக்ஷமளிப்பது முதலிய விளையாடல்கள்
த்வத் ஆச்ரிதாநாம் பவந்தி	உனது அடியவர்களுக்காக ஆகின்றன;
வைதிகா: விதயச்ச	வேத விதிகளும்
த்வதீய கம்பீர மநோநுஸாரிண: பவந்தி	உன்னுடைய பக்தர்களுடைய கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுகின்றவைகளாக இருக்கின்றன.

[இதற்கு வேறு வகையான அந்வயமும் பொருளும் மேலே காண்க.]

* * *—இதிற் சொல்லப்பட்டுள்ள அபரிமித குணவிபூதிகளின் மஹிமையை அநுபவிக்க ஒருவருமில்லாவிட்டால் அவையெல்லாம் காட்டில் காய்ந்த நிலாப்போலே வீணாகி விடுமே; அப்படி யாகாமல் அவற்றை அநுபவிப்பார் பலருண்டு என்னவேண்டி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். அவனுடைய குணங்களும் விபூதிகளும் அவனுக்கு லீலையாக உபயோகப்படுவது தவிர, ஆச்ரிதர்களின் ஆநந்தத்திற்காகவே முக்கியமாக உபயோகப்படுகின்றன என்கிறார்.

ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: (தவ) லீலா: த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண: (தவ) வைதிகா: விதயச்ச த்வதாச்ரிதாநாம் பவந்தி" என்று அந்வயிப்பது. உலகங்களைப் படைப்பது காப்பது அழிப்பது மோக்ஷமளிப்பது முதலிய உன்னுடைய லீலைகளும், பரமையாக்ஷிகளான பாகவதர்களுடைய திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகின்ற சாஸ்த்ர விதிகளும் எல்லாம் உன்னுடைய ஆச்ரிதர்களுக்காக ஆகின்றன.

இப்படி அருளிச் செய்வதன் கருத்து யாதெனில்: கேண்மின்; எம்பெருமான் உலகங்களை ஆக்குவது காக்குவது அழிப்பது, மறுபடியும் ஆக்குவது காக்குவது அழிப்பது இப்படியாக அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்வது தன்னுடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்று; அவன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே அவன் தனக்காகச் செய்துகொள்ள வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. "நின்று நின்று பல்நாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீக்கிப்போய்ச், சென்று சென்றாகிலுங்கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி, ஒன்றியொன்றியுலகம்படைத்தான்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே, முமுக்ஷுவான சேதநன் ஒருவனாவது அகப்படுவனோ? என்கிற ஆசையினால் தான் அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்தருள்வதும் விதிநிஷேத ரூபங்களான சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டியருள்வதும். ஒரு ஸ்ருஷ்டியில் இருந்தாவிட்டாலும் மற்றொரு ஸ்ருஷ்டியிலாகிலும் இருக்கக்கூடுமே என்றும், பல சாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டு வைத்தால் ஏதோ ஒரு சாஸ்த்ரத்தாலாவது ஒருவனாவது திருந்தக் கூடுமே என்றும் கருதி அடுத்தடுத்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் செய்கிறாய், சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறாய் என்கிறார்.

இந்த ச்லோகத்திற்கு மற்றொரு படியாகவும் தாத்பர்யம் கூறலாம்;—ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: த்வதாச்ரிதாநாம் லீலா பவந்தி, வைதிகா: விதயச்ச த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண: பவந்தி என்று அந்வயிப்பது. லோகஸ்ருஷ்டி முதலியவைகள் உன்னுடைய அடியவர்களான பிரமன் முதலியோர்க்கு விளையாட்டாக ஆகின்றன; (அதாவது) உன்னுடைய கிருபையினால் ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை ஆயாஸமில்லாமல் லீலையாகச் செய்துமுடிக்க வல்லவராகிறார்கள். அப்படியே, சாஸ்த்ர விதிகளும் உன்னையடிபணிந்தவர்களுடைய ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்திருக்கின்றன. (அதாவது) தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாச்ச என்று சிஷ்டாசாரத்தை முதன்மையான பிரமாணமாகச் சொல்லி அதற்கு பின்னின பிரமாணமாக வேதங்களைச் சொல்லவேண்டும்படி யிருக்கின்றன.

உன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய பெருமையே இப்படியிருந்தால் உன்னுடைய பெருமையின் அளவு எண்ணவும் முடியுமோ? என்று காட்டினபடி.

பிரமனுக்குப் படைப்புத் தொழிலும் இந்திரனுக்குக் காத்தல் தொழிலும் சிவனுக்கு அழித்தல் தொழிலும் இருந்தாலும், ஸம்ஸார விமோசநம் [ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுவித்து முத்தியளித்தல்] என்கிற தொழில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமன்றோ; இங்கே அதையும் சேர்த்து "த்வதாச்ரிதாநாம் லீலா: பவந்தி" என்று சொல்வது பொருந்துமோ? என்று சங்கிக்கக் கூடும். இவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தாக மோக்ஷமளிக்க வல்லமையில்லாயினும், உபதேசாதிகளாலே விஷ்ணுபக்தியை உண்டுபண்ணி அவ்வழியாலே ஸம்ஸார விமோசநம் செய்விக்கக் கூடுமாகையாலே இங்கு அதனையும் சேர்த்துச் சொன்னது பொருந்தும்.

* த்ரிபி: ப்ரஜாபதேர்ப் பக்த: ஸப்தபிச் சங்கரஸ்ய து—விம்சத்யாக்நீந்த்ரஸூர்யாதே: விஷ்ணு பக்த: ப்ரஜாயதே [மூன்று பிறவிகள் பிரமனிடத்தில் பக்தி செய்பவனும், ஏழு பிறவிகள் சிவனிடத்தில் பக்தி செய்பவனும், இருபது பிறவிகள் அக்நி இந்திரன் ஸூர்யன் முதலானவர்களிடத்தில் பக்தி செய்பவனும் அந்த தேவதைகளின் அநுக்ரஹத்தினால் விஷ்ணு பக்தனாக ஆகிறான்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது காண்க.

[த்வதீயகம்பீரமனோனுஸாரிண:] அநந்ய ப்ரயோஜநராய் உன்னையே ஆச்ரயித்தவர்களின் கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகின்றன; (அதாவது) வேதங்களில் ப்ரஹ்மவாதினோ வதந்தி" என்று அடிக்கடி வருகிறபடியாலும், "யத்வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத்பேஷஜம்" [மநுமஹர்ஷி சொன்னதெல்லாம் மருந்து போன்றது] என்றும்; "ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" [பராசருடைய புதல்வரான வ்யாஸர் சொன்னார்] என்றும் இத்யாதி வசனங்களாலும் ப்ரஹ்மவித்துக்களின் அபிப்ராயத்தைத் தழுவுகின்ற வேதங்கள்; தவிரவும், தைத்திரிய உபநிஷத்தில், "அத யதி தே கர்மவிசிகித்ஸாவா வ்ருத்தவிசிகித்ஸாவாஸ்யாத்" என்று தொடங்கி "யதா தே தத்ர வர்த்தேரந் ததா தத்ர வர்த்தேதா....யதா தே தேஷு வர்த்தேரந் ததா தேஷு வர்த்தேதா:" [உனக்கு ஸந்தேஹமுண்டாகுமிடங்களில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுடைய நடவடிக்கையைப் பின்சென்று நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ... (௨௰)

நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோநமோ வாங்மநஸைகபூமயே,
நமோநமோநந்த மஹாவிபூதயே நமோநமோநந்த தயைகஸிந்தவே. (௨௧)

வாங்மநஸ அதி பூமயே	(ஸ்வதந்த்ரர்களுடைய) வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாதவனான உன் பொருட்டு	நம: நம:—;	
		அநந்த மஹா விபூதயே நமோ நம:	எல்லையில்லாத பெரிய ஐச்வரியத்தையுடைய உனக்கு நமஸ்காரம்;
நம: நம:	நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்;		
வாங்மநஸ ஏக பூமயே	(அந்தரங்கர்களுடைய) வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்குமே விஷயமாயிருக்கிற உன் பொருட்டு	அநந்த தயா ஏக ஸிந்தவே நமோ நம:	எல்லையில்லாத கருணைக்கே கடலாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம்.

***—எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பரக்கப் பேசினபின் அந்தப் பெருமைக்குத் தோற்றுத் தொழுகின்றாரிதில், வாங்மநஸாதிபூமயே (நப்யம்) நமோ நம:—ஒருவருடைய வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எம்பெருமான் எட்டாதவன் என்று பொருளல்ல; அப்போது அடுத்த விசேஷணம் பொருந்தாது; வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களும் கட்டுக்கதைகளாய் விடும். ஆகையாலே, 'ஸ்வப்ரயத்நத்தால் அறிந்துகொள்ளப் பார்க்குமவர்களுடைய வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவன்' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

வாங்மநஸைகபூமயே (நப்யம்) நமோ நம:—கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணத்திற்குத் தப்பான பொருள் கொள்ளக்கூடு மென்றெண்ணி இவ்விசேஷணமருளிச் செய்தாரென்க. தன்னுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு யார் பாத்திரமாகிறார்களோ, அவர்களுடைய வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்குமே விஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி.

கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு விசேஷணங்களுக்கும் பொருத்தமாக மேலே இரண்டு விசேஷணங்களருளிச் செய்கிறார்; அநந்த மஹாவிபூதயே (நப்யம்) நமோ நம:—வேத வேதாங்கங்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அளவற்றிருக்கிற ஐச்வரியத்தை யுடையவனாகையாலே, ஸ்வப்ரயத்நத்தால் காணவிரும்புமவர்களுடைய வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவனாயிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி.

அநந்த தயைகஸிந்தவே (நப்யம்) நமோ நம:—நீ அநந்த மஹாவிபூதி யுக்தனாயிருக்கச் செய்தேயும், அருள் என்கிற ஒரு சிறந்த மஹா குணத்தை உடையயாயிருக்கிறபடியால் அந்தத் திருவருளுக்கு விஷயமாகிறவர்களுடைய வாக்கையும் மநஸ்ஸையும் ஒருபோதும் விட்டுப் பிரியாதிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி. இவ்விடத்தில் 'தயா' என்கிற ஒரு குணத்தைக் கூறியது—வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் முதலான மற்றும் பல திருக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. .... (௨௧)

ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி நசாத்மவேதீ நபக்திமாந் த்வச்சரணாரவிந்தே;
அகிஞ்சநோநந்யகதிச் சரண்ய ! த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே. (௨௨)

சரண்ய !	ஸர்வரக்ஷகனே !,	ந பக்திமாந் அஸ்மி	பக்தியையும் உடையவனல்லேன் ;
தர்மநிஷ்ட: ந அஸ்மி	(அடியேன்) கர்மயோகத்தில் நிலையுடையேனல்லேன் ;	அகிஞ்சந:	ஒரு ஸாதனமுமில்லாதவனும்
ஆத்மவேதீ ச ந அஸ்மி	ஆத்மஜ்ஞாநமும் உடையவனல்லேன்	அநந்ய கதி:	வேறு புகலற்றவனுமான அடியேன்
த்வத் சரண அரவிந்தே	உனது திருவடித் தாமரைகளில்	த்வத் பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே	உனது திருவடிவாரத்தை சரணமாக அடைகின்றேன்.

* * *—எம்பெருமான் திருவடிகளில் சரணாகதி பண்ணுகிறார் இந்த ச்லோகத்தால். கருமம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி என்று நான்கு வகையான உபாயங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன ; அவற்றுள் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில் தமக்கு அந்வயமில்லாமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்.

எம்பெருமானே! கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்து அவ்வழியாலே உன்னைப் பெறுகைக்கு எனக்கு யோக்யதையில்லை ; அதில்லாமற்போகவே பரிசுத்த ஆத்மாவை அறியும் யோக்யதையும் எனக்கு இல்லையாயிற்று. இவ்விரண்டுமில்லாமற்போகவே உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பக்தி செய்யும் யோக்யதையும் இல்லாதொழிந்தது. ஆகவிப்படி நான் வேறு உபாயமற்றவனும் வேறு புகலற்றவனுமாயிருக்கையாலே ஸர்வலோக சரண்யனான உன்னுடைய பாத மூலத்தையே நேரே சரணமாகப் பற்றுகின்றேனென்கிறார்.

"நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" "குளித்து மூன்றனலையோம்பும் குறிகொளந்தணமை தன்னை, ஒளித்திட்டேன் என்கணில்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்" "புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" இத்யாதிகளான அருளிச் செயல்களைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு இந்த ச்லோகமருளிச் செய்யப்பட்டதென்றுணர்க.

பகவத் ஸந்நிதிகளில் எம்பெருமானை ஸேவிக்கும் போதுகளில் இந்த ச்லோகத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல் நம்மவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயமென்றறிக.

ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரசோ யந் ந மயா வ்யதாயி,
ஸோஹம் விபாகாவஸரே முகுந்த க்ரந்தாமி ஸம்ப்ரத்யகதிஸ் தவாக்ரே. (௨௩)

முகுந்த !	பகவானே!,	ஸ: அஹம்	அப்படிப்பட்ட கொடுவினைகளைச் செய்தவனான அடியேன்
யத்	யாதொரு		
நிந்திதம் கர்ம	(சாஸ்த்ரங்களாலும் சிஷ்டர்களாலும்) நிந்திக்கப்பட்ட பாபக்ருத்யமானது	விபாக அவஸரே ஸம்ப்ரதி	அக் கொடுவினைகள் பலன் கொடுக்கும் தருணமாகிய இப்போது.
மயா	அடியேனால்		
ஸஹஸ்ரச:	பல்லாயிரம் தடவை	அகதி:	வேறு கதியற்றவனாய்
ந வ்யதாயி	செய்யப்படவில்லையோ	தவ அக்ரே	உனது முன்னிலையில்
தத்	அப்படிப்பட்ட தீவினை		
லோகே ந அஸ்தி	உலகத்திலேயே இல்லை ;	க்ரந்தாமி	கதறுகின்றேன்.

* * *—இச் ச்லோகத்தில் "அகிஞ்சந:" என்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் "உம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லையென்கிறீரே ; இது உண்மையாயிருக்குமோ? கரண களேபரங்களையுடையவன் சற்றுப்போதாகிலும் வெறுமனிருக்க முடியாதன்றோ ; ஏதோ காரியங்களைச் செய்தேயிருக்கவேணுமே ; அப்படியிருக்கும்போது "அகிஞ்சந:" என்று நீர் எப்படி சொல்லுவீர்?" என்று கேட்க ; ப்ரபோ! உன்னைப் பெறுதற்கு உறுப்பானவை ஒன்றுமில்லையென்றேனேயொழிய, வேறு எவ்வகையான க்ருத்யமும் என் பக்கல் இல்லையென்று சொன்னேனல்லேன் ; ப்ரதிபந்தக ஸாமக்ரிகள் என்னிடத்தில் அளவற்றவையுண்டென்கிறார் முன்னடிகளால்.

உலகத்தில் ஒருவன் நல்ல காரியங்களைச் செய்யாமலிருக்கலாம் ; அப்படியே கெட்ட காரியங்களையும் செய்யாமலிருக்கலாம் ; அப்படிப்பட்டவனை நோக்குமிடத்து, 'இவனிடத்தில

நன்மை இல்லாதொழிந்தால் ஒழிகிறது; தீமை ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிறதன்றோ' என்று அந்தத் தீங்கில்லாமையையே ஒரு பெரிய நன்மையாகக்கொண்டு பெரியோர் இரங்குவர்கள்; அப்படி நானும் ஒருவித நன்மையும் செய்யாதாப்போலே தீமையும் செய்யாதிருந்தேனுகில் பெரிய குணசாலிகளில் முதல்வனுக நான் கணக்கிடப்படலாம்; அந்தோ! அதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடி பாவங்களை அளவறச் செய்துகிடக்கிறேனே யென்கிறார்.

யத் நிந்திதம் கர்ம மயா ஸஹஸ்ரச: ந்ஸ்யதாபி தத் லோகே நாஸ்தி—நான் செய்யாத இழி தொழில் உலகத்திலேயே இல்லையென்கிறார். "எல்லா இழிதொழில்களையும் நான் செய்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லலாமாயிருக்க, அப்படி சொல்லாமல் இப்படி சொல்லுவதன் கருத்து—தாம் ஒப்பற்ற பாபாத்மா என வெளியிடுதலேயாம்.

மூலத்தில் லோகே என்ற பதத்திற்கு—உலகத்திலே என்று ஸாமாந்யமாகப் பொருள் தோன்றினும், 'சாஸ்த்ரத்திலே' என்று பொருள் கொள்வது சிறக்கும். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருவுள்ளமிதுவேயாம். "ஆயிரம் மடங்கு என்னுல் பண்ணப்படாதது யாதொரு நிந்தித கர்மமுண்டு—அதிபாதக மஹாபாதகாதிகள் அது சாஸ்த்ரத்திலுமில்லை;... அநுஷ்டாதாக்கள் பக்கலில்லாத நிஷித்தங்களும் சாஸ்த்ரத்தில் காணலாமிறே" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. இப்பொருளை தேசிகனும் ஆதரித்து உரைத்தனர். லோக சப்தத்திற்கு சாஸ்த்ரமென்ற பொருள் வ்யுத்பத்தி ஸித்தம். ஹேமாத்ரி முதலிய நூல்களின் கட்டவிழ்களை நாம் நோக்குவோமாகுல் விசித்திர விசித்திரமான பாவங்கள் ஆங்குக் குறிப்பிடப்பட்டு அவற்றுக்கு ப்ராயச்சித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட பாவங்களையெல்லாம் நாம் உலகத்தாரிடம் காணமுடியாது. சாஸ்த்ரங்களில் மாத்திரமே காணலாம்; நான் செய்த பாவங்கள்யாவும் அந்த சாஸ்த்ரங்களில்தான் காணமுடியும் என்கிறுரிவர். இது ஒரு சமத்காரச் சொல்லாகும்.

பாவங்களை அதிகமாகச் செய்துவிட்டாலும், பிறகாவது அஞ்சுதல் அநுதாபப்படுதல் வெட்கப்படுதல் ப்ராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுதல் முதலியவற்றுல் அப்பாவங்களைப் போக்கிக்கொள்ள வழியுண்டு; பாவங்களைப் போக்கிக்கொள்வதாவது—அப்பாவங்கள் தீய பலன்களைக் கொடாதபடி தடைசெய்து கொள்ளுதல். அப்படி தடை செய்து கொள்வதற்கான வழிகளில் இழியாவிடில் அவை பலன் கொடுத்தே தீரும்; செய்த பாவங்கள் கடுமையாயிருந்தால் இப்பிறவியிலேயே விரைவில்தானே அவற்றின் பலன்களை அநுபவிக்க நேரும். அப்படியே நான் செய்த பாவங்கள் மிகக் கடுமையாதலாலும் அவற்றுக்கு நான் ஒருவகையான ப்ராயச்சித்தமும் செய்துகொள்ளவில்லையாகையாலும் அவை இப்போதே பலன் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டன; பலவகைத் துன்பங்களை அநுபவிக்க நேர்ந்துவிட்டது; தாங்கமுடியாமையால் கதறுகின்றேன் என்கிறுர் பின்னடிகளில். "காரொளி வண்ணனே கண்ணனே! கதறுகின்றேன், ஆருளர்களைகணம்மா அரங்கமா நகருளானே!" என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தைத் தழுவினர் போலும்.

[விபாகாவஸரே] விபாகமாவது பரிபக்குவமாகை; அதாவது பலன் கொடுக்கை. [தவ அக்ரே க்ரந்தாமி.] "கோவிந்தாவென்று த்ரௌபதி கதறினது இன்றைக்கும் என்னெஞ்சைப் புண்படுத்திக் கிடக்கின்றது" என்று பரிதாபங்தோற்ற அருளிச்செய்த தேவரீர் முன்னே இப்போது நான் கதறுகின்றேன் காணென்கிறுர். இப்போது என்னுடைய கதறுதலுக்குப் பரிஹாரம் செய்யாவிடில், த்ரௌபதியின் கதறலைப் பற்றிப் பிற்பாடு பரிதாபந்தோற்ற நீ பேசினது வெளிவேஷமென்று நிச்சயித்துக் கொள்வேனென்பது உள்ளுறை ... ... (உ௪)

நிமஜ்ஜதோ நந்தபவார்ணவாந்த: சிராய மே கூலமிவாஸி லப்த:।
த்வயாபி லப்தம் பகவந்நிதாநீம் அநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா:॥ (உ௫)

ஹே அநந்த!	எல்லையற்ற குண விபூதிகளையுடைய பெருமானே!	கூலம் இவ லப்த: அஸி	கரைபோலே நீ கிடைத்தாய்;
பவ அர்ணவ அந்த:	ஸம்ஸாரமாகிற கடலினுள்ளே	பகவந்!	பகவானே!
		த்வயா அபி	உன்னாலும்
நிமஜ்ஜத: மே	மூழ்கிக்கொண்டே கிடக்கிற அடியேனுக்கு	தயாயா: அநுத்தமம் பாத்ரம் இதம் இதாநீம் லப்தம்	உனது அருளுக்குச் சிறந்த பாத்திரமாகிய இந்த வஸ்து [தான்] இன்றே அடையப்பட்டது.
சிராய	நெடுநாள் கழித்து		

* * *—"இன்று உன்னெதிரில் கதறுகின்றேன்" என்று கீழ் ச்லோகத்திற் கூறிய ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் "நெடுநாளாகவே ஸம்ஸாரியாயிருக்கின்ற நீர் இன்று கதறுவதற்குக் காரணமேது?" என்ன; ஒருவன் கடலில் அழுந்தித் தடுமாறிக்கொண்டே செல்லுமளவில் தைவவசத்தாலே ஒருநாள் கரை காண்பதுபோல, ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கி நின்ற எனக்கும் நெடுநாள் கழித்து இன்று நீ அகப்பட்டாய்; உன்னுடைய க்ருபைக்கும் பாத்திரமாக உனக்கு நான் அகப்பட்டேன்; ஆகையாலே ரக்ஷ்யனான எனக்கும் ரக்ஷகனான உனக்கும் லாபம் கிடைக்க நேர்ந்த இப்போது இழக்கலாமோ வென்று கதறுகின்றேன் என்கிறார் போலும்.

அநந்த பவார்ணவாந்த: என்றவிடத்து அநந்த என்று தனியே பிரித்து எம்பெருமானுடைய ஸம்போதநமாகக் கொள்க; அன்றி, ஒரே பதமாகக்கூட்டி பவார்ணவத்திற்கு விசேஷணமாக்கி உரைப்பதும் ஒக்கும். ஸம்போதநமாமிடத்தில், ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் விபூதிகளாலும் எல்லையற்றவனே! என்று பொருளாம். இரண்டாவது யோஜநையில், 'கரைகாண வொண்ணாத ஸம்ஸாரக்கடலினுள்ளே' என்று பொருளாம்.

1. "ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுள் அழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க" என்ற அருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி முதலடி அருளிச்செய்தார்.

இப்படி ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே அழுந்திக் கிடக்கின்ற எனக்கு நெடுநாளாகவே கரை கிடைக்காதொழிந்தது; இன்று நீ கரைபோலக் கைக்கு எட்டினாய் என்கிறார் இரண்டாமடியில்.

எனக்கு நீ அகப்பட்டா யென்கிறது மாத்திரமல்ல; உனக்கு நானகப்பட்டேனென்பதும் உன்னுடைய லாபம் ஒன்றுண்டு என்கிறார் பின்னடிகளால். உன்னை நான் தேடித் திரிவது போலவே நீயும் என்னைத் தேடித் திரிகின்றாயன்றோ நெடுநாளாக. 2. "எதிர் சூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய" என்றபடி எத்தனையோ ஜன்மமாக என்னைப் பிடிப்பதற்கு நீ படுகிற பாடு சொல்லிமுடியுமோ? அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய க்ருஷியும் இன்று பலித்ததென்பதை நீ நோக்கவேணும். என்னை நீ அநுக்ரஹியாவிடில் உன்னுடைய அருள் வேறு எங்கே காரியம் செய்து ஸபலமாகப் போகிறது? என்கிறார். இத்தால்—என்னிடத்தில் யோக்யதைநோக்கன்றி என்னை நீ கைக்கொள்ள விஷயமில்லாவிடினும், உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கைக்கொண்டே தீரவேண்டிய நிலைமையுண்டு என்று விஜ்ஞாபித்தபடி.

அநுத்தமம்—"ந வித்யதே உத்தமம் யஸ்மாத் தத்" என்று வ்யுத்பத்தி பண்ணிக்கொள்க; இதற்குமேல் சிறந்ததில்லை யென்னும்படி லோகோத்தமமானது என்றபடி. ... (உச)

அபூதபூர்வம் மம பாவி கிம்வா ஸர்வம் ஸஹே மே ஸஹஜம் ஹி து:க்கம்,
கிந்து த்வதக்ரே சரணாகதாநாம் பராபவோ நாத ந தேநுரூப:. (உரு)

ஹே நாத!	நாதனே!	ஸர்வம் ஸஹே	எல்லாத் துயரங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன்.
மம	அடியேனுக்கு		
அபூத பூர்வம்	இதற்கு முன்பு உண்டாகாத	கிந்து	ஆனால்;
கிம் வா து:க்கம் பாவி?	என்ன துக்கம் இப்போது புதிதாக உண்டாய்விடப் போகிறது (ஒன்றுமில்லை.)	த்வத் அக்ரே	உன் எதிரில்
		சரண ஆகதாநாம்	வந்து சரணம் புகுந்தவர்களுக்கு
து:க்கம் மே ஸஹஜம் ஹி	துக்கமென்பது என்றேனும் கூடவே பிறந்ததன்றோ;	பராபவ:	ஒரு அவமானமுண்டாவது
		தே ந அநுரூப:	உனக்குத் தகுதியல்ல.

* * *—"க்ரந்தாமி ஸம்ப்ரத்யஹம் தவாக்ரே" [உன்னெதிரில் இன்று கதறுகின்றேன்] என்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'சேஷபூதரான நீர் உம்முடைய பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்திருந்தும் நம்மெதிரே இப்படி கதறலாமோ? உம்முடைய துக்கங்களை நானாக எப்போது பரிஹரிக்க விரும்புகிறேனோ அப்போதுதானே பரிஹரிக்க முடியும்.

1. திருவாய்மொழி 5—1—9. 2. திருவாய்மொழி 2—7—6.

அதுவரையில் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திற்கு இன்றியமையாத துக்கங்களை ஒருவாறு ஸஹித்திருப்பதன்றோ உமக்குப் பணி; என்னை நிர்ப்பந்திப்பது உம்முடைய பாரதந்த்ரிய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாததாகும்" என்றருளிச் செய்ய, "அந்தோ! பிரானே! என்னுடைய துக்கங்களைத் தீர்க்கவேணுமென்று நான் வேண்டுகிறேனல்லேன்; பின்னை என்ன வேண்டுகிறேனெனில்; என்னை நீ கைக்கொள்ளாதே கைவிடுமளவில் உலகமெங்கும் உன்னைப்பற்றி அபகீர்த்தியான வார்த்தை பரவப்போகிறது; 'எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன் என்று பேர் சுமந்து கொண்டு ஆளவந்தாரை ரக்ஷியாமல் கைவிட்டான்; அவர் விஷயாந்தரங்களின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பரிபவப்படுகிறார், அதை ஸர்வ சக்தனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமான் விலக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்டவனையோ எல்லாரும் சரணாகதரக்ஷகனென்று புகழ்கிறார்கள்!' என்று பலரும் உனக்குப் பெரிதும் அபவாதமாக வம்பளப்பர்களாகில் இது உன் பெருமைக்குத் தகுதியன்றே; எனக்குச் சொந்தமாக நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொள்ளத் தடையில்லையாயினும், 'நம் தலைவனுக்கு இப்படிப்பட்ட அபவாதம் நேருகின்றதே' என்று உண்டாகிற துக்கத்தை மாத்திரம் நான் பொறுக்கவல்லேனல்லேன்" என்கிறார் போலும்.

மம அபூதபூர்வம் கிம்வா துக்கம் பாவி?—இதுவரையில் நான் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்துவருதலால் கர்ப்பங்களிலும் நரகங்களிலும் மற்றும் பல பல அவஸ்தைகளிலும் நான் எவ்வளவோ துயரங்கள் அநுபவித்திருக்கின்றேன்; இதுவரை நான் அநுபவியாத துக்கம் இன்று புதிதாக யாதொன்றும் அநுபவிக்கக்கூடியதில்லை; எத்தனை விதங்களான துக்கங்கள் உண்டோ, அத்தனைவிதமும் கண்டுவிட்டேனாகையால் இனி நூதனமான விதம் ஒன்றுமில்லை. துக்கமென்பது என்னோடு கூடவே பிறந்ததாகையால் அதை நான் ஸஹியாமல் என்ன செய்யப்போகிறேன். தன் காய்களைப் பொறாத கொம்பு உலகிலுண்டோ? எனக்கு நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக்கொண்டே வருகிறேன் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

இப்படி கூறின ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான், "துக்கங்களை நீர் ஸஹித்துக் கொண்டிருப்பது உண்மையாகில் கதறுவானேன்?" என்று கேட்க; அதற்குப் பின்னடியினால் உத்தரமருளிச் செய்கிறார். கீழ் "ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி" என்கிற ச்லோகத்தினால் நான் உன் பக்கல் சரணாகதி பண்ணிவிட்டேனாகையால், என்னை நீ உடனே கைக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; அப்படி நீ கைக்கொள்ளாததனால் நான் பரிபவப்படுகிறேன்; உன்னிடத்தில் சரணாகதி செய்த நான் இப்படி பரிபவப்பட்டால் இது உனக்குப் பெரிய குறையன்றோ! அக்குறை நீங்குவதற்காகவே கதறுகின்றேனென்றாராயிற்று. 'என்னை நீ தவறாமல் இப்போதே ரக்ஷித்துத் தீரவேணும்' என்று பிரார்த்திக்கிற முறைமைகளில் இது ஒரு விசித்திரமான முறை என்க. ... ... (உரு)

நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேச ஹாதும் தவ பாதபங்கஜம்.
ருஷா நிரஸ்தோபி சிசு: ஸ்தநந்தய: ந ஜாது மாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி. (உசு)

மஹேச!	ஸர்வேச்வரனே!	சிசு:	குழந்தை
நிராஸகஸ்ய அபி	என்னை நீ துரத்தித் தள்ளினாலும்	ருஷா	கோபத்தினால்
தவ	உன்னுடைய	நிரஸ்த: அபி	தள்ளப்பட்டாலும்
பாதபங்கஜம்	திருவடித்தாமரையை	மாது:	தாயினுடைய
ஹாதும்	விடுவதற்கு	சரணௌ	கால்களை
ந உத்ஸஹே தாவத்	அடியேன் துணியமாட்டேன் தான்;	ஜாது	ஒருபோதும்
ஸ்தநந்தய:	முலைப்பால் குடிக்கும் பருவமுள்ள	ந ஜிஹாஸதி	விடுவதற்கு விரும்பமாட்டாதன்றே.

* * *—கீழ்ச்லோகத்தைக் கேட்ட எம்பெருமான், "எனக்கு அபவாதம் வந்தால் வரட்டும்; அதைப்பற்றி உமக்குக் கவலை வேண்டியதில்லை; நீர் எண்ணிறந்த பாவங்கள் செய்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்; அவற்றுக்குப் பிராயச்சித்தங்கள் செய்துகொண்டு உம்மைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளப்பாரும்; பிறகு நாமே உம்மைக் கைக்கொள்வோம்; இப்போது ஒன்றும் தொந்தரவு செய்யாமலிரும்" என்று அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆளவந்தார்

'எம்பெருமான் இவ்விதமாக நம்மைக் கைவிடப் பார்க்கிறான்போலும்' என்றெண்ணி வருத்த முற்று, "எம்பெருமானே! என்னை நீ கழுத்தைப் பிடித்துத்தள்ளினாலும் நான் உன் திருவடிகளை விட்டு அகல்வேனல்லேன்; மூலைப்புண்கிற குழந்தையைத் தாயானவள் முன்கோபத்தினால் சீறித் தள்ளிவிட்டாலும் அக்குழந்தை பின்னையும் தாயின் காலையே கட்டிக்கொண்டு அழுமே யல்லது அகன்று போய்விடமாட்டாது. அது போலவே, என்னை நீ செறிகாட்டி நீக்கப் பார்த்தாலும் நான் உன் திருவடிகளைவிட்டு நீங்குவேனல்லேன்" என்று தம்முடைய திண்ணிய உறுதியை உரைத்தாராயிற்று. ஹாது மிச்சதி—ஜிஹாஸதி. "தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை...அரிசினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன்னருள் நினைந்தே அழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே" என்ற ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் தழுவி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்யப்பட்டது. (உசு)

> தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி
> ஸ்திதேऽரவிந்தே மகரந்தநிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே. (உஎ)

அம்ருதஸ்யந்திநி	அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற [உ. மோக்ஷத்தை அளிக்கின்ற]	இச்சதி	விரும்பும்?
		மகரந்த நிர்ப்பரே	தேன் நிறைந்த
		அரவிந்தே	தாமரைப்பூவானது
தவ பாத பங்கஜே	உன்னுடைய திருவடித் தாமரையில்	ஸ்திதே ஸதி	இருக்கும்போது
		மதுவ்ரத:	வண்டு
நிவேசித ஆத்மா	வைக்கப்பட்ட மனமானது	க்ஷுரகம்	முள்ளிப்பூவை
அந்யத்	வேறொன்றை	ந வீக்ஷதே ஹி	கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டாதன்றோ.
கதம்	எப்படி		

* * *:—வேறு புகலில்லாமையினாலே உன் திருவடியை விட்டு அகல முடியாதென்றார் கீழ்ச்லோகத்தில். வேறு புகல் உண்டு என்று வைத்துக்கொண்டாலும், உன் திருவடித் தாமரைகளின் போக்யதையை நோக்குமிடத்து வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லுமோ என்கிறாரிதில்.

அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற உன் திருவடித் தாமரையில் படிந்த நெஞ்சானது மற்றொரு வஸ்துவை எப்படி விரும்பும்? விரும்பமாட்டாது என்றபடி. பரம போக்யமான வஸ்து இருக்கும்போது சுவையற்றதொரு வஸ்துவைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பாருண்டோ! தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்க, அதைவிட்டு முள்ளிப்பூவைத் தேடியோடுமோ வண்டு.

அம்ருதஸ்யந்திநி என்கிற விசேஷணம் ச்லேஷமுடையது என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்; அம்ருதமென்று மோக்ஷத்துக்கும் பேராகையாலே மோக்ஷத்தையளிக்கின்றது பகவத்பாதம் என்கை. தாமரையின் பக்ஷத்தில் மகரந்தரஸம் என்று பொருள். பெரியவாச்சான்பிள்ளை இங்ஙனே ச்லேஷமாகக்கொள்ளாமல் அம்ருதமென்பதற்குத் தேன் என்னும் பொருளையே திருவுள்ளம்பற்றினர்; "விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" [எம்பெருமானுடைய சிறந்த திருவடியில் தேன் வெள்ளமிடுகிறது] என்று வேதத்திலும் "உன் தேனேமலருந்திருப்பாதம்" என்று திருவாய்மொழியிலும் சொல்லுகிறபடியே மதுவென்கிற ஒருபொருளே இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே முக்கியமாக போக்யதையைச்சொல்லவேண்டிய இவ்விடத்திற்கு அப்பொருளே சிறந்திருக்கையாலே மோக்ஷமென்கிற பொருளில் நெஞ்சு செல்ல வேண்டாவென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம்போலும். சப்த சக்தியினால் மோக்ஷ ப்ரதத்வமும் த்வநிக்கிறதென்று கொள்வதிலும் குறையில்லை.

நிவேசிதாத்மா என்றதில் கர்மதாரயஸமாஸம் பண்ணிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. "தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மனஸ்ஸானது" என்றருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். ஸ்ரீ தேசிகனும் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் இப்பொருளையே ஆதரித்து உரைத்தருளினர்.

(நிவேசிதாத்மா) ஸ்வேநைவாநுக்ரஹமுகேந 'ததாமி புத்தியோகம் தம்' இத்யாதி வாதிநா த்வயைவ த்ருடாவஸ்தாபிதாபத்திரித்யர்த்த: தஸ்மாதித: பரம் புருஷார்த்தாந்தரே மநோ நிவேசயிதும் ந சக்யமிதிபாவ:

என்பது ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்தி. சிலர், 'நிவேசித: ஆத்மா யஸ்ய ஸ:' என்று பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் பண்ணி 'ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மனமுடையவன்' என்று பொருளுரைப்பதில் ஆக்ரஹங்கொள்வர். அது தேசிக ஸ்ரீஸூக்திவிருத்தமும் அஸ்வரஸமுமாம். (உஎ)

த்வதங்க்ரிமுத்திச்ய கதாபி கேநசித் யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:.
ததைவ முஷ்ணாத்யசுபாந்யசேஷத: சுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே (உஅ)

த்வத் அங்க்ரிம் உத்திச்ய	உனது திருவடியை நோக்கி	ததா ஏவ	அப்பொழுதே
கதாபி	எப்பொழுதாவது	அசுபாநி	பாவங்களை
கேநசித்	எவனாலாவது	அசேஷத:	மிகுதியில்லாமல்
யதா ததா வா அபி	எவ்விதமாகவாவது	முஷ்ணாதி	போக்கிவிடுகின்றது;
ஸக்ருத்	ஒருதடவை	சுபாநி	நன்மைகளை
க்ருத:	பண்ணப்பட்ட	புஷ்ணாதி	வளரச் செய்கின்றது;
அஞ்ஜலி:	கைகூப்புதலானது	ந ஜாது ஹீயதே	ஒருபோதும் குறைகிறதில்லை.

* * *—'பெரிய பெரிய உபாயங்களாலே பெறவேண்டிய பேற்றை அகிஞ்சநரான நீர் எப்படி பெறுவீர்?' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அஞ்ஜலியின் வைபவம் தெரியாதோ? சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்கிறார். உன்னுடைய திருவடியை நோக்கி ஒருவன் எப்பொழுதாவது எப்படியாவது ஒரு அஞ்ஜலி செய்தால் [கை கூப்பினால்], அந்த அஞ்ஜலி காலமல்லாத காலத்திலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் வெகு நீசனான புருஷனாலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் விதமல்லாத விதமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஒரு தடவை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அது வெகு சீக்கிரமாகவே அவனது தீமைகளெல்லாவற்றையும் போக்கி எல்லா நன்மைகளையும் அவனுக்கு ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது; ஒரு பொழுதிலும் அந்த அஞ்ஜலிக்கு ஹானியேயில்லை என்கிறார்.

இதன் கீழுள்ள இரண்டு ச்லோகங்களையுங் கூட்டி நோக்கினால், எம்பெருமானே! உன்னைத் தவிர்த்து வேறு புகலில்லாமையாலும் உன்னை விடமுடியவில்லை; போக்யதையின் மிகுதியாலும் உன்னை விடமுடியவில்லை; உன்னைப் பெறுதற்குரிய உபாயத்தின் ஸௌகரியத்தாலும் உன்னை விட முடியவில்லை என்கிறாரென்பது விளங்கும்.

கதாபி கேநசித் யதாததாவாபி ஸக்ருத் என்ற நான்கினாலும்—திதி வாரம் நக்ஷத்ரம் முதலிய காலங்களைத் தேடவேண்டா, நினைத்தபோது கையெடுத்துக் கும்பிடலாமென்பதும், நல்ல வம்சத்தில் பிறந்திருக்க வேணுமென்கிற அதிகாரி நியமங்களில்லை, விருப்பமுடையாரெல்லாரும் கைகூப்பலாமென்பதும், வாயு தோஷத்தினால் நேராகக் கூப்பமுடியாமற் போனாலும் போகலாம்; கோணலாகக் கூப்பினாலும், கூப்பவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைத்தாலும் வாயினால் மொழிந்தாலும் போதுமென்பதும், ஸந்த்யாவந்தநம் அக்நிஹோத்ரம் முதலிய நித்ய நைமித்திக கருமங்கள்போல் வாழ்நாளுள்ளவரை செய்யவேணுமென்கிறதில்லையென்பதும் விளக்கப்பட்டன.

அஞ்ஜலி என்பதற்கு "அம் ஜலயதி" என்று வ்யுத்பத்தி கூறுவதுண்டு; அம்=எம்பெருமானை; ஜலயதி=நீர்ப்பண்டமாக உருக்குகின்றது என்றபடி. 'கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டானே, இவனுக்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்!' என்று எம்பெருமானைக் கரையப் பண்ணுமாம். விசேஷமான பொருட்செலவு, தேஹச்ரமம் முதலிய ஆயாஸங்களால் ஸாதிக்க வேண்டிய அச்வமேதம் முதலியவை போலன்றி நினைத்த மாத்திரத்தில் எளிதாகச் செய்யக் கூடிய காரியம் என்பதைக் காட்டுகிறது அஞ்சலி: என்ற பதம். இரண்டு கைகளும் ஒன்று சேர்ந்த சேர்த்திக்கு அஞ்சலியென்று பெயர்.

ஆக முன்னிரண்டடிகளால் அஞ்சலியின் ஸௌகர்யாதிகளை அருளிச் செய்து, இனி பின்னடிகளால் அதன் பலன்களைப் பரக்கப் பேசுகிறார். வேறு காலத்திலே வேறு சரீரத்திலே பலன் தருகிற கருமங்களைப்போலல்ல. அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதோடு மாத்திரம் நிற்பதல்ல. சுபங்களையும் போஷிக்கும்.

[ந ஜாது ஹீயதே] இதற்குப் பலபடியாகக் கொள்ளலாம். ஒருவன் அஞ்சலிசெய்தால் எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் அவனொருவனளவிலே நின்று விடாமல் அவனைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் நன்மையைப் பாரிக்கும் என்கை. யஜ்ஞம் செய்பவன் பொய் சொன்னால் அந்த யஜ்ஞம் நஷ்டமாய்விடும்என்பது போல, வேறொரு கெட்ட காரியத்தினால் அந்த அஞ்ஜலியின் ப்ரபாவம் குன்றாது என்றுமாம். பலனைக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் ஓய்ந்துபோகிற

உபாயாந்தரங்களைப் போலல்ல; இது எப்போதும் அநுவர்த்தித்துக்கொண்டேயிருக்கும்; (அதாவது) பலன் கைபுகுந்த பின்னும் அஞ்ஜலியே போதுபோக்காயிருக்கும் என்னவுமாம்.

இந்த ச்லோகத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவதாரிகையிடுமிடத்து, "மநோவாக் காயங்கள் மூன்றினாலும் பண்ணின ப்ரபத்தியெல்லாம் வேணுமோ?......,காயிகமான அஞ்ஜலி யொன்றுமே அமையாதோ வென்கிறார்" என்றருளிச் செய்திருப்பதைக் கடாக்ஷித்த தேசிகன் இதனை அதிவாதபக்ஷமென்று திருவுள்ளம் பற்றி மறுப்பாகச் சில ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச் செய்தார் போலும் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே. ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் உபோத்காத ப்ரகரணத்தில் 'ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம்" என்ற ச்லோக பாஷ்யத்தில் பட்டர் விரிவாக அருளிச் செய்துள்ளவற்றை நோக்கித் தெளிக. ... ... (௨௮)

உதீர்ண ஸம்ஸார தவாசுசுக்ஷணிம் க்ஷணேந நிர்வாப்ய பரஞ்ச நிர்வ்ருதிம்
ப்ரயச்சதி த்வச்சரணாருணாம்புஜ த்வயாநுராகாம்ருத ஸிந்து சீகர:. (௨௯)

த்வச் சரண அருண அம்புஜ த்வய அநுராக அம்ருத ஸிந்து சீகர:	உனது செந்தாமரைத் திருவடியிணையைப் பற்றின அன்பாகிற அமுதக் கடலின் ஒரு திவலையானது	க்ஷணேந	ஒரு கொடிப்பொழுதில்
		நிர்வாப்ய	தணித்துவிட்டு
		பரம்	மேலான
உதீர்ண ஸம்ஸார தவ ஆசுசுக்ஷணிம்	மேன்மேலும் ஜ்வலிக்கின்ற ஸம்ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை	நிர்வ்ருதிம் ச	இன்பத்தையும்
		ப்ரயச்சதி	தருகின்றது.

* * *.—ப்ரபத்திதான் வேணுமோ? அஞ்சலி மாத்திரமே போராதோ என்றார் கீழ்ச் ச்லோகத்தில். அந்த அஞ்ஜலிதானும் வேணுமோ? நெஞ்சிலே சிறிது ஆசையிருந்தால் போராதோ என்கிறாரிதில். எம்பெருமானே உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தில் உண்டாகிற ப்ரீதி விசேஷமானது பெரியதொரு அமுதக்கடல்போன்றது. அக்கடலின் ஒரு திவலை மாத்திரமே ஸம்ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை ஒருகொடிப் பொழுதில் அணைத்து விட்டு முக்தர்களின் அநுபவத்தோடொத்த பரமானந்தத்தையும் அளிக்கின்றதுகாண் என்கிறார்.

இதில், ஸம்ஸாரத்தை கொழுந்தெரிகிற காட்டுத்தீயாகச் சொல்லுகிறார் கொடுமையின் கனத்தைப்பற்ற. தீயை அணைக்கக்கூடியது தண்ணீராதலால், பகவத்பக்தியை அம்ருத ஸமுத்ரமாகவும், அந்த பக்தியின் லவலேசத்தைத் திவலையாகவும் ரூபித்து அருளிச் செய்தார். ஆசுசுக்ஷணி என்று அக்நிக்குப்பெயர். அநந்ய ப்ரயோஜனமான பக்திலேச முண்டானாலும் அது பரமபக்தி தசையை அடைந்து ஸம்ஸார விமோசநத்தைப் பிறப்பித்து நித்யகைங்கர்யச் செல்வத்தையும் அளித்திடுமென்றுமாயிற்று. ... ... (௨௯)

விலாஸ விக்ராந்த பராவராலயம் நமஸ்யதார்த்தி க்ஷபணே க்ருதக்ஷணம்।
தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம் கதா நு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா. (௩௰)

விலாஸ விக்ராந்த பர அவர ஆலயம்	விளையாட்டாகவே அளக்கப்பட்ட மேலுலகங்களையும் கீழுலகங்களையு முடையதாயும்	மதீயம் தநம்	எனது செல்வமாயுமுள்ள
		தவ பாத பங்கஜம்	உனது திருவடித் தாமரையை
நமஸ்யத் ஆர்த்தி க்ஷபணே	ஸேவிப்பவர்களின் துன்பங்களைத் தொலைப்பதில்	கதா	எப்பொழுது
		சக்ஷுஷா	கண்ணினால்
க்ருதக்ஷணம்	போதுபோக்குடையதாயும்	ஸாக்ஷாத் கரவாணி	ஸேவிக்கப்போகிறேன்.

* * *:—எம்பெருமானைக்கிட்டும்வழியின் ஸௌகரியத்தைக் கீழெல்லாம் அருளிச் செய்தார்; இனி அந்த எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பதினேழு ச்லோகங்களாலருளிச் செய்கிறார். அவற்றுள் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; 1. "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக் கொள்ளுங்காலமின்னங்குறுகாதோ?" என்றும், 2. "அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனை கழல் காண்பதென்றுகொல் கண்களே" என்றும் ஆழ்வார் பதறினாற்போலே தமக்கும் பகவத்பாதாரவிந்த ஸாக்ஷாத்காரத்தில் பதற்றமுண்டானபடியைப் பேசுகிறார்.

1. திருவாய்மொழி (6-9-9.) 2. ஷை (8-6-10.)

மந்த்ரங்களுள் சிறந்ததான த்வயமென்பது பூர்வகண்டமென்றும் உத்தரகண்டமென்றும் இரண்டு பகுதியாயிருக்குமே. அதில் முற்பகுதியானது பகவானை அடைவதற்கு வழியான ப்ரபத்தியைப் பேசுகின்றதென்றும், பிற்பகுதியானது உபேயமான பகவத் தத்துவத்தைப்பற்றிப்பேசுகின்றதென்றும் ஸம்ப்ரதாயமாகையாலே இச்ச்லோகம்வரையில் த்வயத்தின் பூர்வ கண்டத்தின் பொருளை விவரித்தனவென்றும், இனி மேல்ச்லோகங்கள் உத்தரகண்டத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றன வென்றும், ஆகவே இந்த ஸ்தோத்ரம் முழுதும் பெரும்பாலும் த்வயத்தின் விவரணமாயிருக்குமென்று முணரத்தக்கது.

எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி முதலில் அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சிந்தித்துவிட்டு அந்தத்திருமேனியில் முக்கியமான திருவடியை ஸேவிப்பதில் தமக்குக் கரைபுரண்ட விருப்பமும் விரைவும் இருக்கின்றமையை இந்த ச்லோகத்தாலும் அடுத்த ச்லோகத்தாலும் வெளியிடுகிறார். கஷ்டப்படாமல் எளிதாகவே எல்லாவுலகங்களையும் அளந்ததாயும், ஆச்ரிதர்களுடைய ஆர்த்திகளையெல்லாம் அடியோடு அகற்றி விடுவதில் வியாபரிப்பதாயும் எனக்குப் பரம புருஷார்த்தமாயுமுள்ள உன் திருவடியை நான் எப்பொழுது இந்தக் கண்ணினால் கண்டுகளிப்பேனோ என்று அலமருகிறார்.

முதலடியில் த்ரிவிக்ரமாவதார சரித்திரத்தைச் சுருங்க அநுஸந்திக்கிறார். பூலோகம் முதல் ஸத்யலோக மளவுமுள்ள ஸகலலோகங்களையும் விளையாட்டாகவே ஆக்ரமித்து விட்டதாம் அந்தத்திருவடி.

பராவராலயம்=‘பர’ என்று நம்மைவிடச் சிறந்தவர்களான ப்ரஹ்மா முதலானவர்களைச் சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய ஆலயம்—மேலுலகங்கள். ‘அவர’ என்று தாழ்ந்தவர்களான மநுஷ்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இவர்களுடைய ஆலயம்—பூலோகம். இவற்றையெல்லாம் தாவியளந்த அக்காலத்தில் தாமும் ஜநித்திருக்கக்கூடாதாவென்று ஆளவந்தார் இங்கு வருந்துவதாகவும் தோன்றும்.

க்ருதக்ஷணம்=க்ஷணமென்று காலத்துக்குப்பெயர்; பகவத்பாதங்களின் போதுபோக்கு முழுவதும் ஆச்ரிதர்களின் ஆர்த்திகளைப் போக்குவதொன்றிலேயே என்று கருத்து. “க்ஷணோ வ்யாபாரவைகல்யே காலபேதால்ப காலயோ:” என்று நிகண்டு காண்கிறது. வேறொரு வியாபாரமில்லாமல் ஒன்றிலேயே ஊன்றியிருக்கைக்கும் க்ஷணமென்று பெயர். ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கென்றே கைபோழிந்திருக்கிற திருவடிகள் என் வரையில் அருமைப்படுகின்றனவே! என வருந்துகின்றனர் போலும்.

சக்ஷுஷா என்றதனால், திருநாட்டிலே போய்க்காண்பதை விரும்புகின்றேனல்லேன்; சிலர்க்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி இவ்விபூதியிலேயே வடிவழகைக் காட்டியருளினது போலப் பாவியேனுக்கும் அருளவேணுமென்கிறார் என்பது விளங்குகின்றது. நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலே காணவிரும்புகிறார், (அதாவது) பரமபதப்ராப்தியை விரும்புகிறார் என்றும் சிலர் யோஜிப்பர்களாம். ... ... (௩௰)

கதாபுநச் சங்கரதாங்க கல்பக த்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம்.
த்ரிவிக்ரம! த்வச்சரணாம்புஜத்வயம் மதீயமூர்த்தாந மலங்கரிஷ்யதி. (௩௧)

த்ரிவிக்ரம!	மூவடி நிமிர்த்து மூவுலகளந்த பெருமானே!,	த்வத் சரண அம்புஜ த்வயம்	உனது திருவடித் தாமரை யிணைகள்
சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவிந்த அங்குச வஜ்ர லாஞ்சநம்	சங்கு சக்கரம் கல்பவ்ருக்ஷம் கொடி தாமரைப்பூ மாவட்டி வஜ்ராயுதம்—இவற்றை அடையாளமாக வுடைய	மதீய மூர்த்தாநம்	எனது தலையை
		கதா புந: அலங்கரிஷ்யதி	எப்போது அலங்கரிக்கப் போகிறது?

* * *—உன் திருவடியை நான் எப்போது கண்ணால் காணப்போகிறேனென்றார் கீழ்ச்லோகத்தில். அவ்வளவோடு த்ருப்தி உண்டாய்விடுமோ?

1. “நீ ஒரு நாள் படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும், 2. “கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே” என்றும், 3. “அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா வுன் கோலப்பாதம்” என்றும் ஆழ்வார் விரும்

திருவாய் மொழி 1. (9-2-2) 2. (4-3-6) 3. (10-3-6)

இனபடியே விரும்பாதிருக்கமுடியுமோ? அந்த விருப்ப முண்டாகி, உன் திருவடிகளாலே என் தலையை அலங்கரிப்பது எப்போதோ வென்கிறார். ஓங்கியுலகளந்த உத்தமனே! சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கரமென்கிற பஞ்சாயுதங்களும் ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷணமாகப் பொலிகின்ற உன் திருவடியினை என்சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாக என்றைக்கு ஆகுமோ? ஸ்ரீ பரதாழ்வான் முதலானோர்க்குக் கிடைத்த பேறு பாவியேனுக்கும் கிடைக்க வழியுண்டோ வென்கிறார்.

இந்த விபூதியிலேயே இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார் என்னவாம். திருநாட்டிலே புகுந்து அப்ராக்ருத தேஹத்தைப்பெற்று அந்த நிலையில் பரவாஸுதேவனுடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சிரோபூஷணமாகப் பெறுவதற்கு விரும்புகின்றார் என்றும் சொல்லுவர்கள். ... ... (௩௧)

விராஜமாநோஜ்ஜ்வலபீத வாஸஸம் ஸ்மிதாதஸீஸூந ஸமாமலச்சவிம்,
நிமக்நநாபிம் தநுமத்ய முந்நதம் விசால வக்ஷஸ்ஸ்தல சோபி லக்ஷணம். (௩௨)

விராஜமாந உஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம்	விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற மிகவும் ப்ரகாசமான பீதாம்பரத்தை யுடையவனும்	தநு மத்யம்	நுட்பமான இடையை உடையவனும்
		உந்நதம்	உயர்ந்தவனும்
ஸ்மித அதஸீ ஸூந ஸம அமலச்சவிம்	மலர்ந்த காயாம்பூப் போன்ற நிர்மலமான ஒளியை யுடையவனும்	விசால வக்ஷஸ் ஸ்தல சோபி லக்ஷணம்	விசாலமான திருமார்பிலே விளங்குகின்ற ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவை யுடையவனுமிருக்கிற.
நிமக்ந நாபிம்	ஆழ்ந்த திருநாபியை உடையவனும்		

* * *:—கீழிரண்டு ச்லோகங்களிலும் ப்ரார்த்தித்தபடி ஸாக்ஷாத்காரமும் ஸம்ச்லேஷமும் வாய்த்தால் அதன் பின்பு கிடைக்கக்கூடியதான கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேச்யனான எம்பெருமானை, திவ்யாவயவங்களுடங்கிய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் பிராட்டிமார்களோடும் பரிஜநவர்க்கங்களோடும் கூடினவனாக இதுமுதல் பதினொன்று ச்லோகங்களால் விசதமாக அநுஸந்திக்கிறார். இந்தப்பதினொன்று ச்லோகங்களும் ஒரே அந்வயம். இவற்றில் எம்பெருமானுக்கு விசேஷணங்கள் மாத்திரமே யுள்ளன. விசேஷ்யபதம் க்ரியாபதம் முதலியவை இதிலிருந்து பதினொன்றாவதான "பவந்தமேவாநுசரந்" என்கிற நாற்பதாரும் ச்லோகத்தில் உள்ளன. ஆகையாலே அந்த ச்லோகம் வரையில் ஏகாந்வயம். இப்படிப்பட்ட உன்னையே இடைவிடாது அநுபவித்துக்கொண்டு கைங்கர்யங்களைச் செய்து உன்னை நான் உகப்பிப்பது என்றைக்கோ! என்று கூட்டுகிறபடி. இப்படி பல ச்லோகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அந்வயித்து வாக்யார்த்தம் தெரியவேண்டும்படி அமைப்பதை, குளகம் என்று சொல்லுவர்கள். தமிழ்நூல்களிலும் கம்பராமாயணம் முதலியவற்றில் இப்படி வருவது காண்க.

திருவரை பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருப்பீதாம்பரத்தினழகை முதலடியில் அநுபவிக்கிறார். விராஜமாந, உஜ்ஜ்வல என்று இரண்டு விசேஷணமிட்டதன் கருத்தாவது — திருப்பீதாம்பரத்திற்கு இயற்கையாகவே ஒரு வகையான சோபா ப்ரகாசம் இருக்கச்செய்தேயும் இவ்விடத்தில் நீலநிறத்ததான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு ஸம்பந்தித்திருப்பதனால் விலக்ஷணமான ஒரு பரபாகசோபையும் கூடிற்று என்று காட்டுவதாம்.

ஸ்மிதாதஸீஸூந ஸமாமலச்சவிம்=அதஸீ என்பது காயாம்பூ. பூவைப்பூ என்பதும் இதுவே. இதன் நிறம் மிகவும் மனோஹரமாயிருக்குமாதலால் எம்பெருமான் திருநிறத்திற்கு இதனை உவமை கூறுவர். "காயமலர் நிறவா" என்றும் "பூவைப் பூவண்ணா" என்றும் ஆழ்வார்கள் பலகாலும் அருளிச் செய்வர்கள்.

நிமக்நநாபிம்=நாபி உட்குழிந்திருக்கல் ஸல்லக்ஷணமென்க. நான்கு பக்கங்களிலும் பெருகியோடும் பகவானுடைய ஸௌந்தர்யமாகிற அமுதவெள்ளம் இங்ஙனே சுழித்துக் கிடக்கிறதோ! என்று சங்கிக்கலாம்படியிற்ற திருநாபி ஆழ்ந்திருக்கிறது.

தநுமத்யம்=இடை நுட்பமாயிருப்பது ஸல்லக்ஷணம். எல்லாவுலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கும் இந்த உதரம் க்ருசமாயிருக்கின்றதே! என்று ஆச்சரியப்படவேண்டும்படி

யிருக்குமிறே. உந்நதம்—மிகக் குள்ளனுயிருப்பதும் மிக நீண்டிருப்பதும் லக்ஷணக்குறையாம்; அங்ஙனல்லாமல் லக்ஷணமான உயரமுடையவனென்கிறது. ஆகவே ஸர்வாதிகன் என்று தோன்றும்படியான திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடையவன் என்றதாயிற்று.

விசால வக்ஷஸ்ஸ்தல சோபிலக்ஷணம்:—அகன்ற திருமார்பிலே ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறு விளங்கப் பெற்றவன். "திருமறு மார்வன்" என்பர் நம்மாழ்வாரும். இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் என்றைக்கு அனுபவிக்கப்போகிறேன் என்று மேற்பத்தாறும் ச்லோகத்தோடு கூட்டித் தலைக்கட்டிக்கொள்க. .... (௩௨.)

சகாஸதம் ஜ்யாகிண கர்க்கசைச் சுபை: சதுர்ப்பி ராஜாநு விலம்பிபிர்ப் புஜை:.
ப்ரியாவதம்ஸோத்பலகர்ணபூஷண ச்லதாலகாபந்த விமர்த்தசம்ஸிபி:. (௩௩)

ஆஜாநு விலம்பிபி: — திருமுழந்தாள் வரை தொங்குகின்றவைகளாயும்
ஜ்யாகிண கர்க்கசை: — நாண் தழும்பேறிக் கரடுமுரடாயிருப்பவைகளாயும்
ப்ரியா அவதம்ஸ உத்பல கர்ண பூஷண ச்லத அலகாபந்த விமர்த்த சம்ஸிபி: — பிராட்டிமார்களுக்குக் கர்ணாலங்காரமான கருநெய்தல் மலரென்ன, கர்ண பூஷணங்களென்ன, அவிழ்ந்த திருக்குழல் கற்றையென்ன, ஆகிய இவை அழுந்தி யிருக்கிறபடியைத் தெரிவிக்கின்றவைகளாயும்
சுபை: — அழகியவைகளாயுமுள்ள
சதுர்ப்பி: புஜை: — நான்கு புஜங்களோடே
சகாஸதம் — பிரகாசியா நிற்கிற.

* * *—இச்ச்லோகத்தில் பீதாம்பரத்தைப் பிடித்துத் திருமார்வளவும் வந்தார்; திருமார்விலிருந்து தோளழகிலே இவக்குண்டு திருத்தோள்களின் ஐச்வர்ய வீர்யங்களையும் அழகையும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார். திருத்தோள்களுக்கு நாலைந்து விசேஷணங்களிடுகிறார். ஜ்யாகிணகர்க்கசை: என்ற விசேஷணத்தினால் வீரச்செயலின் பெருமையைப் பேசுகிறார். "தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவாமங்கை" என்ற பொய்கையாழ்வாரருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசுகிறார். ஸ்ரீ சார்ங்கவில்லின் நாணித்தழும்பாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவை என்கை. விபவாவதாரங்களில் ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைக்கும்பொருட்டுப் பலபல போர்களைப் பகவான் செய்தருளினது இதிஹாஸபுராண ப்ரஸித்தம். அந்த யுத்தங்களில் நேர்ந்த வில்நாணின் வடுக்கள் அந்த அவதாரதசையில் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதி மூர்த்திகளின் திருக்கைகளை அலங்கரித்திருந்தன. அந்த வடுக்களே பரத்வதசையிலும் பரவாஸுதேவனுடைய திருக்கைகளில் விளங்குகின்றனவென்று ஆளவந்தாருடைய அநுஸந்தாநமிருக்கிறபடி. பரத்வதசையிலும் அவதாரதசையிலும் எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்கு யாதொரு பேதமுமில்லை என்பதைத் தெரிவித்தவாறும்.

ஔதார்யம் வீர்யம் ஸௌந்தர்யம் முதலிய எல்லாக் குணங்களும் திருத்தோள்களில் அமைந்துள்ளமை சுபை: என்ற விசேஷணத்தினால் விளங்கும். பரவாஸுதேவனுக்கும் சதுர்ப்புஜத்வம் ப்ரமாணஸித்தம் என்று காட்டுகிறார் சதுர்ப்பி: என்ற விசேஷணத்தால். "ஆஜாநுபாஹு" என்று உத்தம புருஷர்களை வருணிப்பது வழக்கமாகையால் ஆஜாநுவிலம்பிபி: என்கிறார். முழந்தாளளவும் தொங்குகின்றபடி.

பின்னடிகளிரண்டும் சேர்ந்து ஒரே பதம். எம்பெருமான் பிராட்டியை அணைக்கும்போது, அல்லது அவளுடைய திருக்கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு திருக்கண்வளரும்போது, அவளுடைய காதிலே அழகாகச் சாத்தியுள்ள கருநெய்தற்பூவும் தோடு முதலிய கர்ண பூஷணங்களும் அவிழ்ந்தலைந்த திருக்குழல் கற்றையும் தனது திருத்தோள்களின் மேல் உறைத்து அவ்வாபரணங்கள் அழுந்தின அடையாளமும், கருநெய்தற்பூவினுடையவும் திருக்குழல் கற்றையினுடையவும் திவ்ய பரிமளம் கமழ்வதும் அத்தோள்களில் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றன என்பது இவ்விசேஷணத்தின் கருத்து.

இப்படிப்பட்ட திருத்தோள்களோடு திகழ்கின்ற உன்னை என்றைக்கு அநுபவிக்கப் பெறுவேன் என்று மேற்பத்தாறும் ச்லோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக்கொள்க. ... (௩௩)

உதக்ரபீநாம்ஸ விலம்பிகுண்டல- அலகாவளீ பந்துர கம்புகந்தரம்.
முகச்ரியா ந்யக்க்ருதபூர்ணநிர்மல- அம்ருதாம்சு பிம்பாம்புருஹோஜ்ஜ்வலச்ரியம் (௩௪)

உத்க்ர பீந அம்ஸ விலம்பி குண்டல அலக ஆவளீ பந்துர கம்பு கந்தரம்	உயர்ந்தும் பருத்துமிருக்கிற திருத்தோள்கள் வரையில் தொங்குகின்ற திருக்குண்டலங்களாலும் திருக்குழல் கற்றைகளாலும் அழகு பெற்றுச் சங்கு போல் விளங்குகின்ற திருக்கழுத்தை யுடையவனாய்	முக ச்ரியா	திருமுகத்தின் காந்தியினாலே
		ந்யக் க்ருத பூர்ண நிர்மல அம்ருதாம் சுபிம்ப அம்புருஹ உஜ்ஜ்வல ச்ரியம்	பூர்ணமாய் நிர்மலமான சந்த்ரமண்டலத்தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் திரஸ்கரித்து மிக விளங்கா நிற்கிற.

* * * திருத்தோள்களிலிருந்து திருக்கழுத்தைப் பற்றுகிறார்; அங்கிருந்து திருமுக மண்டலத்தைப் பற்றுகிறார். உயர்ந்து பருத்து விளங்குகின்ற திருதோள்வரையில் தளதள வென்று தொங்குகின்ற குண்டலங்களாலும் கூந்தல்களாலும் அழகுபெற்று விளங்குகின்ற தாம் திருக்கழுத்து. கழுத்தில் மூன்று ரேகைகள் இருப்பது உத்தமலக்ஷணமாக வருணிக்கப் படும். ஆனது பற்றியே கவிகள், கழுத்துக்குச் சங்கு உவமையென்பர். சங்கிலும் மூன்று கோடுகள் உண்டிறே. வடமொழியில் கம்பு என்று சங்குக்குப் பெயர். கம்புப்ரலம்பமலிம்லுச: என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டருமருளிச் செய்தார். தேசிகன் "ரேகாத்ரயாங்கிதாக்ரீவா கம்புக்ரீவேதி கத்யதே" [மூன்று கோடுகளமைந்த கழுத்துக்கு 'கம்புக்ரீவா' என்று பெயர்] என்றொரு ப்ரமாணம் எடுத்துக் காட்டியருளினர்.

பின்னடிகளில் திருமுகமண்டல சோபையைப் பேசுகிறார். ஸகல கலாபரிபூர்ணமாய் மறுக்கழற்றின சந்திரமண்டலத்தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் தனது முக வொளியினால் வென்று விளங்குகின்றனன் எம்பெருமான் என்க.

இப்படிப்பட்ட உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவேனென்று நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக் கொள்க. ... ... (௩௪)

ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசநம் ஸவிப்ரம ப்ரூலத முஜ்ஜ்வலாதரம்
சுசிஸ்மிதம் கோமலகண்ட முந்நஸம் லலாட பர்யந்த விலம்பிதாலகம். (௩௫)

ப்ரபுத்த முக்த அம்புஜ சாருலோசநம்	அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூப்போன்று அழகிய திருக்கண்களை யுடையவனாய்	கோமல கண்டம்	அழகிய கபோலங்களை யுடையவனாய்
ஸவிப்ரம ப்ரூலதம்	விலாஸத்தோடு கூடினதாய் கொடிபோன்றதான திருப் புருவங்களை யுடையவனாய்	உந்நஸம்	உயர்ந்த திருமூக்கை யுடை யவனாய்
உஜ்ஜ்வல அதரம்	ப்ரகாசிக்கின்ற திரு அதரத்தை யுடையவனாய்	லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம்	திருநெற்றியளவும் தொங்குகின்ற முன்னுச்சி மயிர்களை யுடையவனு மிருக்கிற.
சுசிஸ்மிதம்	கபடமற்ற புன்சிரிப்பை யுடையவனாய்		

* * *—கீழ்ச்லோகத்தின் பின்னடிகளில் திருமுகமண்டலசோபையை ஸமுதாயமாகப் பேசினார். திருமுகத்திலே, திருக்கண் திருப்புருவம் திருப்பவளம் திருமூக்கு என்று சில உறுப்புகள் உண்டே; அவற்றைப்பும் தனித்தனியே பேசி அநுபவிக்கிறார் இதில்.

மலர்ந்ததாய் புதிதான தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையும், நெறிப்புடன் கூடிக் கொடிபோன்று விளங்குகின்ற திருப்புருவ வட்டங்களையும், கொவ்வைக் கனிபோல் பழுத்துச் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் கபடமற்ற புன்முறுவலையும், ஸுகுமாரமான திருக்கபோலங்களையும் கோலநீள்கொடி மூக்கையும் திருநெற்றியளவும் தொங்குகின்ற திருக்குழல்களையு முடையனான வுன்னை என்றைக்கு அநுபவிக்கப் பெறுவேனோ என்றாராயிற்று.

"முக்த" என்பதற்கு, அழகிய என்றும், புதிதான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "முக்தம் ஸௌம்யே நவே மூடே" என்பது நிகண்டு.

சுசிஸ்மிதம்—சிரிக்கும்போது தந்தங்களின் வெளுத்த ஒளி பரவுமாதலால் சிரிப்பை வெளுப்பாகக் கவிகள் வருணிப்பர். ஆகையாலே இங்கு சுசி என்றது 'வெளுத்த' என்றபடியாகலாம். பரிசுத்தமென்று பொருள் கொண்டால், வேறுவிதமான கருத்து இல்லாமல் ருஜுவான அபிப்ராயத்துடன் சிரிக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாம். அரசர்கள் சிரித்துக் கொண்டே தண்டித்து விடுகிறார்களன்றோ; அவர்களுடைய சிரிப்பு கபடமேயாம்; அங்ஙனன்றிக் கள்ளக்கவடற்றது எம்பெருமானுடைய சிரிப்பு.

லலாடபர்யந்தவிலம்பிதாலகம்—கீழ்ச்லோகத்தில், திருக்குழல்கள் பின்னே தோளளவும் தொங்குகின்றமை சொல்லிற்று; இதில், முன்னெற்றியில் தொங்குகின்றமை சொல்லுகிறது. 1. "களிவண் டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள் தடந்தோள் மேல், மிளிர நின்று விளையாட" என்று ஆண்டாளநுபவித்தபடியும், 2. "செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல், † பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்ப" என்று பெரியாழ்வாரநுபவித்த படியும் அநுஸந்திப்பது. ... ... (௩௫)

ஸ்புரத்கிரீடாங்கத ஹாரகண்டிகா மணீந்த்ர காஞ்சீ குணநூபுராதிபி:.
ரதாங்க சங்காஸிகதா தநுர்வரை: லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம். (௩௬)

ஸ்புரத் கிரீட அங்கத ஹார கண்டிகா மணீந்த்ர காஞ்சீ குண நூபுர ஆதிபி:	விளங்குகின்ற திருவபிஷேகம், திருத் தோள்வளை, முக்தாஹாரம், திருக்கழுத்தணி, ஸ்ரீ கௌஸ்துபம், திருவரைநாண், திருப்பாடகம் முதலிய திருவாபரணங்களாலும்	ரதாங்க சங்க அஸி கதா தநுர்வரை:	சக்கரம் சங்கு வாள் கதை சார்ங்கம் என்கிற பஞ்சாயுதங்களாலும்
		லஸத் துலஸ்யா வநமாலயா	ஒளிவிடுகின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடைய வநமாலையினாலும்
		உஜ்ஜ்வலம்	பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற.

***:—ஆபரணங்களுடையவும் ஆயுதங்களுடையவும் சேர்த்தியழகை அநுபவிக்கிறார். கதிராயிரமிரவிகலந்தெரித்தாலொத்த நீண் முடியும் திருத்தோள்வளைகளும் நவரத்ந ஹாரங்களும் திருமிடற்றணிகலனும் "குருமாமணிப்பூண்" என்கிற ஸ்ரீ கௌஸ்துபமணியும் திருவரைநாணும் திருவடிச்சிலம்பும் முதலிய பலபல திவ்யாபரணங்களையணிந்தும், "சங்கு, வில் வாள் தண்டு சக்கர மேந்திய அங்கைகள்" என்கிறபடியே பஞ்சாயுதங்களையணிந்தும் திருத்துழாயலங்கலையணிந்தும் விளங்குகின்றவுன்னை எப்போது அநுபவிக்கப்பெறுவேன்.

லஸத்துலஸ்யா என்பதைத் தனி விசேஷ்யபதமாகவும் வநமாலைக்கு விசேஷணமாகவும் யோஜிக்கலாம். எம்பெருமான் அணிந்துள்ளதொரு மாலைக்கு வநமாலை யென்று திருநாமம் வழங்கும். ஆஜாநுலம்பிநீ மாலா ஸர்வர்த்து குஸுமோஜ்வலா, மத்யே ஸ்தூலகதம்பாட்யா வநமாலேதி கீர்த்யதே|| ... ... (௩௬)

சகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம் தவ ப்ரியம் தாம யதீயஜந்மபூ:.
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்ரயம் யதர்த்தமம்போதி ரமந்த்யபந்திச. (௩௭)

தவ	உன்னுடைய	ப்ரியம் தாம	இனிதான இருப்பிடமாயிற்றோ,
புஜாந்தரம்	திருமார்வை	ஸமஸ்தம் ஜகத்	உலகமெல்லாம்
யஸ்யா:	யாவளொரு பிராட்டிக்கு	யத் அபாங்க ஸம்ச்ரயம்	யாவளொரு பிராட்டியின் கடாக்ஷத்தைப் பற்றியிருக்கிறதோ,
பவநம்	இருப்பிடமாக		
சகர்த்த	பண்ணியருளினாயோ,		
யதீய ஜந்மபூ:	யாவளொரு பிராட்டியின் பிறந்தகமான திருப்பாற் கடல்	யதர்த்தம்	யாவளொரு பிராட்டிக்காக.
		அம்போதி:	கடலானது
தவ	உனக்கு	அமந்தி அபந்தி ச	கடையவும் அணைகட்டவும் பட்டதோ.

***—கீழ்ச் சொன்ன அவயவ ஸௌந்தர்யம் ஆபரண ஸௌந்தர்யம் முதலானவை எவ்வளவிருந்தாலும் பிராட்டியோடு சேர்த்தியில்லாதபோது அவை நிறம் பெறமாட்டா வாகையால் எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டதான லக்ஷ்மீபதித்வத்தைப் பரக்கப் பேசுகிறார்.

1. நாச்சியார் திருமொழி 14—3. 2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—8—2. †. பங்கி—மயிர்.

முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் தொடங்கி, கீழ் முப்பத்தாறும் ச்லோகமளவும் ஒவ்வொரு ச்லோகமும் எம்பெருமானுடைய விசேஷணங்களைக் கொண்டே முடிந்தன. அந்த விசேஷணங்களுக்கெல்லாம், மேலே நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தில் "பவந்தம்" என்ற விசேஷ்ய பதத்திலே அந்வயமென்றும் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த ச்லோகத்திலும் அடுத்த ச்லோகத்திலும் அப்படிப்பட்ட விசேஷண மொன்றுமில்லை. இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் இந்த ச்லோகத்தோடு முடியவில்லை, அடுத்த ச்லோகத்தோடும் முடியவில்லை. அதற்குமடுத்ததான "தயா ஸஹாஸீநம்" என்கிற முப்பத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் ஒருவாறு முடிகிறது. அதிலும் பூர்த்தியாக முடியவில்லை யென்பதை மேலே காட்டுவோம்.

உன் திருமார்பை எந்தப் பிராட்டிக்கு "அகலகில்லேனிறையும்" என்று உறையுமிடமாகச் செய்திருக்கிறாயோ, எந்த பிராட்டியின் அவதாரஸ்தலமான திருப்பாற்கடல் உனக்கு இனிதான வாஸஸ்தலமாயிற்றோ, எந்தப் பிராட்டியின் கடாக்ஷத்திற்கு அதீனமாக உபயவிபூதியும் வாழ்கின்றதோ, எந்தப் பிராட்டியைப் பெறுதற்காக நீ கடல் கடைந்தருளினாயோ, அவளுடைய பிரிவாற்றாமையால் கடலில் அணைகட்டினாயோ—

என்கிற இவ்வளவே இந்த ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. மேல் ச்லோகத்தையும் ஸேவித்துக்கொண்டு அதற்கடுத்த ச்லோகத்தில் சென்றால் ஒரு முடிவு ஏற்படும்; அந்தப் பிராட்டியோடே கூடத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற—என்று அந்த ச்லோகத்தில் ஏற்படும். நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தில் பூர்ணகரியார்த்வயம்.

தேவர்களுக்குச் சாவாமைக்கு மருந்து கொடுப்பதற்காகக் கடல் கடைந்த காலத்து
1 "விண்ணவரமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே!" என்றபடி ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அக்கடலிடைத்துத் தோன்றிய வரலாறும்,—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இராவணனால் ஸீதாபிராட்டி அசோகவனத்தில் சிறைப்பட்டிருந்த காலத்து வாநரமுதலிகளைத் துணைகொண்டு தென்கடலில் ஸேதுகட்டின வரலாறும் ப்ரஸித்தம்.

இங்கே சிலர் கேட்பதொன்றுண்டு; -கடலில் அணைகட்டினது பிராட்டிக்காக என்றது தகுதியே; கடலைக் கடைந்ததும் பிராட்டிக்காகவே என்று சொல்லக்கூடுமோ; தேவர்களுக்கு அமுதம் எடுத்துக்கொடுக்கவன்றோ கடல் கடைந்தது; அப்படியிருக்க, பிராட்டிக்காகவே கடலடைத்ததும் கடல் கடைந்ததும் என்று இங்கே அருளிச்செய்தது என்கொண்டு! என்பர்; சரித்திர நூல்களின்படி உண்மை இதுவாயினும், எம்பெருமானுடைய உட்கருத்தினால் கடல்கடைந்ததற்கு முக்கியமான பலன் பிராட்டியைப் பெறுவதேயென்று நம் ஆசிரியர்கள் அநுஸந்திப்பர்களென்க. பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே" உந்மூல்யாஹர மந்த்ராத்ரிமஹிநா...பலேக்ரஹிர் ஹி கமலாலாபேந ஸர்வச் ச்ரம:" என்ற ச்லோகத்தில் இக்கருத்தைத் தோன்றுவித்தருளினர். "அதிசயிதவாஙப்திம் நாதோ மமந்த பபந்த தம்" என்று ஸ்ரீ குணரத்நகோசத்திலும் அருளினர். ... .(கூஎ)

ஸ்வவைச்வ ரூப்யேண ஸதாநுபூதயாபி அபூர்வவத் விஸ்மய மாததாநயா
குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை: ஸதா தவைவோசிதயா தவ ச்ரியா (கூஅ)

ஸ்வ வைச்வரூப்யேண	தனது விச்வரூப நிலைமையைக் கொண்டு	குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:	குணங்களாலும் வடிவழகாலும் விலாஸ சேஷ்டைகளாலும்
ஸதா	எப்போதும்	ஸதா	பரம் வ்யூஹம் முதலிய எல்லா நிலைமைகளிலும்
அநுபூதயா அபி	அநுபவிக்கப்பட்டாலும்	தவ ஏவ உசிதயா	உனக்கே ஏற்றவளாய்
அபூர்வவத்	புதிய புதிய வந்து போலே	தவ ச்ரியா	உனக்குச் செல்வமாயிருப்பவளான.
விஸ்மயம் ஆததாநயா	ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பவளாய்		

***:—கீழ்ச்லோகத்திற்கு சேஷபூதம் இந்த ச்லோகம். இதிலும் அந்தப் பிராட்டியின் பெருமையே வருணிக்கப்படுகின்றது. * "தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய்"என்கிறபடியே விஸ்தாரமான உருவத்தையெடுத்துக்கொண்டு நீ ஸர்வவிக்ரஹத்தாலும் ஸர்வகாலத்திலும் பிராட்டியை அநுபவித்தாலும்,

1 பெரிய திருமொழி 6—1—2

* திருவாய்மொழி 8—1—10.

அவன் உனக்கு அப்பொழுதைக்கப்பொழுது புதிதுபுதிதாக உண்டான விலக்ஷணவஸ்துபோலே யிருந்துகொண்டு ஆச்சரியத்தைக் கொடுப்பவனேயன்றி ஒருகாலும் வைரஸ்யத்தை விளைப்பவனல்லன். அப்படிப்பட்ட பிராட்டியுடனே சேஷசயனத்திலே வீற்றிருக்கின்ற வுன்னை எப்போது ஸேவிக்கப்போகிறேன் என்று மேலோடே சேர்ந்து முற்றுப்பெறுகின்றது.

குணேந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதை: என்கிற மூன்றும்படி மத்யமதீபமாய்க்கொண்டு கீழோடும் மேலோடும் அந்வயிக்கவுரியது. ஞானம் அருள் முதலிய குணங்களினாலும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தினாலும் ச்ருங்காரலீலா சேஷ்டைகளினாலும் எப்பொழுதும் அபூர்வவஸ்துபோலே ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பவள் என்றும், அந்த குணரூப விலாஸ சேஷ்டிதங்களாலே உனக்கே ஏற்றிருப்பவள் என்றும் கொள்க. "உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு" என்ற திருவாய்மொழியைத் திருவுள்ளம்பற்றி "தவைவ உசிதயா" என்றார்.

"தவைவ உசிதயா ச்ரியா" என்றாமளவே போதுமாயிருக்க மீண்டும் "தவச்ரியா" என்றது பிராட்டியின் அசாதாரணத்வத்தை நன்கு விளக்குவதற்காகவாம். ... (௩௮)

தயா ஸஹாஸீநமநந்த போகிநி ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி।
பணாமணி வ்ராதமயூக மண்டல ப்ரகாசமாநோதர திவ்ய தாமநி। (௩௯)

நிவாஸ சய்யாஸந பாதுகாம்சுக- உபதாநவர்ஷாதபவாரணாதிபி:
சரீரபேதைஸ் தவ சேஷதாங் கதை: யதோசிதம் சேஷ இதீரிதே ஜநை:। (௪௰)

தயா ஸஹ	அப்படிப்பட்ட பிராட்டியோடு கூட	நிவாஸ சய்யா ஆஸந பாதுகா அம்சுக உபதாந வர்ஷாதப வாரண ஆதிபி:	(எம்பெருமானுக்கு) எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாளிகையாகவும் திருக்கண் வளர்ந்தருளுமிடமாகவும் சிங்காசனமாகவும் பாதுகையாகவும் திருப்பரியட்டமாகவும் அணையாகவும் குடையாகவும் மற்றும் பலவிதமாகவும் ஆவதற்கு உரியவைகளாய்
ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பல ஏகதாமநி	சிறந்த ஞான சக்திகளுக்கு முக்கியமான இருப்பிடமானவனும்	யதோசிதம் தவ சேஷதாம் கதை: சரீரபேதை:	உசிதமானபடி உனக்கு அடிமைப்பட்டவைகளான பலபல வடிவங்களாலே
பணா மணி வ்ராத மயூக மண்டல ப்ரகாசமாந உதர திவ்ய தாமநி	தனது பண மணிகளின் ஸமூஹங்களினுடைய கிரணராசிகளாலே, பளபளவென்று விளங்காநின்ற மத்யப்ரதேசத்தை (எம்பெருமானுக்கு) திருக்கோயிலாக வுடையவனும்,	சேஷ: இதி ஜநை: ஈரிதே	சேஷனென்று ஜநங்களால் சொல்லப்படுபவனுமான
		அநந்த போகிநி	திருவனந்தாழ்வானிடத்தில்
		ஆஸீநம்	எழுந்தருளியிருக்கின்ற.

* * *:—கீழ் இரண்டு ச்லோகங்களாலும் பிராட்டி வருணிக்கப்பட்டாள். அப்படிப்பட்ட பிராட்டியோடு திருவரவணையின்மீது எழுந்தருளியிருப்பவன் எம்பெருமான் என்கிறது இந்த ச்லோகத்தில். இதுவும் மேல்ச்லோகமும் திருவனந்தாழ்வானை வருணிப்பன. இவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பொருள்படுதலால் ஒன்றாகக்கூட்டி உரையிடுவோம். சிறந்த ஜ்ஞாநபலங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், தனது பணமணி யொளிகளினாலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற உட்புறம்பொருந்திய திவ்ய வைகுண்ட விமானத்தையுடையனாயும், உனக்கு வஸிக்குமிடமாகவும் படுக்கையாகவும் சிங்காசனமாகவும், மரவடியாகவும் திருப்பரியட்டமாகவும், தழுவிக்கொள்ளும் அணையாகவும் குடையாகவும் அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி உனக்கே ப்ரயோஜநமாகும்படி பலபல வடிவுகளை யெடுத்துக்கொண்டு சேஷவ்ருத்திகள் செய்வது காரணமாக எல்லாராலும் சேஷன் என்று சொல்லப்படுகிறவனாயுமுள்ள திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியிலே பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கிற வுன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவேன் என்று நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்திலே சேர்ந்துமுடிகிறது.

"மன்னிய பல்பொறி சேர்ஆயிரவாய் வாளரவின் சென்னிமணிக்குடுமித் தெய்வச்சுடர் நடுவுள் மன்னியநாகத் தணைமேல்" என்ற பெரிய திருமடலைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு "பணாமணிவ்ராத"—இத்யாதி விசேஷணம் இடப்பட்டது. "சென்றால்குடையாம் இருந்தால்

சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள் கடலுள்—என்றும், புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு" என்ற முதல் திருவந்தாதிப் பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் "நிவாஸசய்யாஸந—" என்ற ச்லோகமாக மொழிபெயர்த்தனர் போலும்.

வெய்யிலில் நின்றும் காப்பதும் மழையில் நின்றும் காப்பதுமாகிய இரண்டும் குடையின் காரியமாதலால் "வர்ஷாதபவாரண" எனப்பட்டது. ஆழ்வார் "சென்றால் குடையாம்" என்று பொதுவாகக் கூறினதை இவர் விவரித்தாராயிற்று.

"சேஷ இதீர்யஸே ஜனை:" என்று பலர் பாட மோதுவர்களேனும் அது தப்பான பாடமென்றொழிக; ஈரிதே என்று ஸப்தமீவிபக்தியாகவே ஓதவேண்டும் "அசக்த பேரிகே" என்ற விசேஷ்யபதத்தில் அந்வயிப்பது. ... ... (௪0)

தாஸஸ் ஸகா வாஹந மாஸநம் த்வஜோ யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:,
உபஸ்திதம் தேந புரோ கருத்மதா த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிணாங்கசோபிநா. (௪க)

த்ரயீமய:	வேதமூர்த்தியான	வ்யஜநம்	விசிறியாயும் இருக்கிறானோ,
ய:	யாவனொரு பெரிய திருவடி	தேந	அப்படிப்பட்ட
தே	உனக்கு	த்வத் அங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிண அங்க சோபிநா	உன்னுடைய திருவடி நெருக்கின தழும்பை அடையாளமாகக்கொண்டு விளங்குகின்ற
தாஸ:	அடியவனும்		
ஸகா	தோழனும்		
வாஹநம்	வாஹனமாயும்		
ஆஸநம்	ஆசனமாயும்	கருத்மதா	பெரிய திருவடியாலே
த்வஜ:	கொடியாயும்	புர: உபஸ்திதம்	திருமுன்பே ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
விதாநம்	மேற்கட்டியாயும்		

ஃ—கீழ் ச்லோகங்களிற் சொல்லப்பட்ட திருவனந்தாழ்வானைப் போலவே அந்தந்த ஸமயங்களுக்கு ஸமுசிதமாகத் தொண்டு செய்வதற்காகவே பலபல உருவங்களை ஏன்று கொண்டு எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கரியம் செய்துவரும் பெரிய திருவடியின் சேர்த்தியை அநுஸந்திக்கும் ச்லோகமிது.

உனக்கு தாஸனாகவும் தோழனாகவும் வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் வெய்யிலைத் தடுக்கும் விதானமாகவும் விசிறியாகவும் ஆகிறவன் கருடன் என்றது முன்னடிகளில். த்ரயீமய:—வேதத்தில் 1. "ஸுபர்ணோஸி கருத்மாந் த்ரிவ்ருத் தே சிர:" என்று தொடங்கிக் கருடனுடைய எல்லா அவயவங்களும் வேதமயமாக ஓதப்பட்டிருப்பது காண்க.

"வேதாத்மா விஹகேச்வர:" என்று சதுச்லோகியிலும் இவர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணாங்க சோபிநா—பெரிய திருவடியின் மீது எம்பெருமான் ஏறிக்கொண்டு ஆச்ரித ரக்ஷணத்திற்காக விரைந்து செல்லும்போது அக்கருடன் எவ்வளவோ வேகமாகச் சென்றாலும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தால் அந்த வேகம் மட்டமென்று தோன்றி இன்னமும் அதிகமான வேகத்துடன் பறந்து ஓடும்படி அடிக்கடி தன் திருவடிகளாலே அழுத்தப்படுவனாம் கருடன்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானைக் காத்தருள்வதற்காக மடுவின் கரைக்கு ஓடிவரும்போது இப்படி நடந்தபடியை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே பட்டர் அழகாக அருளிச் செய்கிறார்—"ஹாஹாகாராஸ்பால நாங்க்ரி ப்ரஹ்ருதிபிரபி தம தார்க்ஷ்யமத்யக்ஷிபஸ் த்வம்" என்றார். இப்படி அடிக்கடி எம்பெருமான் திருவடிகளால் அழுத்த அதனால் ஒரு தழும்பு [காய்ப்பு] உண்டாகி அது கருடனுக்கு மிக்க சோபையைத் தருகின்றதாம். அடிமைக்கு உரிய தழும்பாகையாலே இது உத்தேச்யமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட பெரிய திருவடி எதிரே வந்து நின்று ஸேவிக்கப் பெற்றிருக்கிற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவேனோ என்று நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தோடே கூடிப் பொருள் பெற்றதாம்.

கூரத்தாழ்வான் இந்த ச்லோகத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் "வாஹநாஸநவிதாந சாமராத்யாக்ருதி: ககபதி ஸ்த்ரயீமய:, நித்ய தாஸ்யரதிரேவ யஸ்யவை" என்ற ச்லோக மருளிச் செய்தாரென்க. "விதாநம்" என்றவிடத்தில் மேலாப்

1. தைத்திரீய யஜுஸ்ஸம்ஹிதை நாலாங்காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் 4௨. ஆம் பஞ்சாதி.

பாந்த.வெயில் காப்பான் வினதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ் வருவானை" என்ற நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுரம் நினைக்கத்தக்கது. (சுக)

த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்ம பரேண யத் யதா
ப்ரியேண ஸேநாபதிநா ந்யவேதி தத் ததாநுஜாநந்தமுதார வீக்ஷணை:. (சுஉ)

த்வதீய புக்த உஜ்ஜித சேஷபோஜிநா	உனது போனகஞ் செய்த சேஷத்தை உண்பவனும்	யதா	யாதொருபடியாக
த்வயா நிஸ்ருஷ்ட ஆத்மபரேண	உன்னாலே வைக்கப்பட்ட உபய விபூதி நிர்வாஹ பாரத்தையுடையவனும்	ந்யவேதி	விண்ணப்பஞ் செய்யப்பட்டதோ
		தத்	அந்த விஷயத்தை
		ததா	அப்படியே (செய்வதென்று)
ப்ரியேண	உனக்கு அன்பனுமான	உதார வீக்ஷணை:	அழகிய கடாக்ஷங்களாலே
ஸேநாபதிநா	ஸேநாபதியாழ்வாராலே		
யத்	யாதொரு விஷயம்	அநுஜாநந்தம்	நியமித்தருளாகிற்கிற.

* * *:—'பரமபதநாதனை எப்போது ஸேவிக்கப்போகிறேனோ' என்று மநோரதிக்கிற இவ்வாளவந்தார் கீழ் "விராஜமா நோஜ்வல பீதவாஸஸம்" என்கிற ச்லோகம் முதலாக அப்பெருமானை வருணிக்கத் தொடங்கி, அவயவ சோபை ஆபரண சோபை ஆயுத சோபை முதலிய எல்லாவற்றையும் முப்பத்தாறும் ச்லோகமளவும் அருளிச்செய்து, அதற்குமேல் இரண்டு ச்லோகங்களாலே பிராட்டியோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்தித்து, அதற்குமேல் நித்ய ஸூரிகளோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்திக்க விரும்பி, நித்யஸூரிகளில் முக்கியராகப் பரிகணிதராயுள்ள அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களில் அநந்தனையும் கருடனையும்பற்றிப்பேசின பின் விஷ்வக்ஸேநரைப்பற்றிப் பேசுகிறாரிதில்.

விஷ்வக்ஸேநராகிறார் ஸேனைமுதலியார்; அவர்க்கு சேஷாசநர் என்றும் திருநாமமுண்டு; எம்பெருமான் போனகஞ் செய்த சேடத்தை உண்பவர் என்றே அவர்க்கு நிரூபகம். அதனை இங்கு முதலடியில் அருளிச் செய்கிறார்.

த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண=எம்பெருமான் தன்னுடையதான லோக நிர்வாஹ பாரங்களையெல்லாம் ஸேனைமுதலியார் பக்கலிலே வைத்திட்டுத் தான் கவலையற்றுப் பிராட்டியோடு கண்வளர்ந்தருளுகிறான் என்று ப்ரஸித்தமிறே. ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டரும் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறபடி காண்க. ஆக, கலத்ததுண்பவரும் ஸ்ரீகார்ய துரந்தருமான ஸேனைமுதலியார் சில சில ஸமயங்களில் வந்து ஜகந்நிர்வாஹ விஷயமாக, 'இன்னது இன்னது இப்படி யிப்படி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது' என்று விண்ணப்பம் செய்வாராம்; அப்போது எம்பெருமான் 'ஏது? என்ன?' என்று உட்புகுந்து ஆராயாமல் அழகிய திருக்கண்ணோக்கங்களினாலேயே 'தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமானபடி செய்வது' என்று அநுமதிபண்ணியிருப்பனும். 'இவர் சொல்லுவது யுக்தமா அயுக்தமா? ஆவச்யகமா அநாவச்யகமா?' என்று ஒன்றுஞ் சிந்தியாமல் அவர் திருவுள்ளமானபடியே செய்யத்தக்கது என்று எம்பெருமான் நிர்ப்பரனாயிருக்கும்படி அவ்வளவு அந்தரங்கராம் ஸேனைமுதலியார். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமானுக்கு எல்லாருமே ப்ரியர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்க்கு அஸாதாரணமாக 'ப்ரியேண' என்று விசேஷணமிட்ட ஸ்வாரஸ்யம் உணரத்தக்கது. இந்த ச்லோகத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பட்டர் அடிக்கடி இனிதாக உபந்யஸிப்பராம்—"இத்தத்துவம் ஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின்கீழே வளர்வது" என்று.

இதில் மூன்றுவது பாதத்தில் "ந்யவேதி தத்" என்றே பெரியோர்களின் பாடம். பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் செய்தருளின பாடமும் இதுவே. ஆனால், சில அச்சுப்பிரதிகளில் "நிவேதிதம்" என்று ப்ரதிகோசபாதாகம் செய்திருப்பதாகக் காண்கிறது. ஓலை ஸ்ரீகோசங்களில் "ந்யவேதி" என்றும், "தத் ததாநுஜாநந்தம்" என்றுமே ப்ரதிகோசபாதாகம் காண்கிறது. "நிவேதிதம்" என்கிற ஒரு பாடமும் முன்னமேயிருந்ததாக ஸ்ரீதேசிகபாஷ்யத்தில் விளங்காநின்றது. அப்பாடத்திலும் அநுபபத்தியில்லை. தத் என்பது தன்னடையே வருமிறே. ... ... (சுஉ)

ஹதாகில க்லேச மலைஸ் ஸ்வபாவத: த்வதாநுகூல்யைகரஸைஸ் தவோசிதை:.
க்ருஹீததத்தத்பரிசார ஸாதநை: நிஷேவ்யமாணம் ஸசிவைர் யதோசிதம். (சுங)

ஸ்வபாவத:	இயற்கையாகவே	க்ருஹீத தத்தத் பரிசார ஸாதநை:	அத்தந்த கைங்கரியங்களுக்கு உபகரணங்களான குடை சாமரம் முதலியவற்றைக் கையிலேந்தியிருப்பவர்களாயுமுள்ள
ஹத அகில க்லேச மலை:	வருத்தங்களும் மலங்களுமெல்லாம் அற்றவர்களாயும்		
த்வத் ஆநுகூல்ய ஏக ரஸை:	உனது கைங்கர்யமொன்றையே போக்யமாக வுடையவர்களாயும்	ஸசிவை:	மந்த்ரிகள் போன்ற நித்ய ஸூரிகளாலே
தவ உசிதை:	உனக்கு ஏற்றவர்களாயும்	யதோசிதம் நிஷேவ்யமாணம்	தகுதியாக ஸேவிக்கப்படாநின்ற.

* * *—கீழே மூன்று ச்லோகங்களால் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களைப்பற்றி அருளிச் செய்தாயிற்று. அவர்களைப்போலே எப்போதும் எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு போரும் மற்றும் பலபல நித்யஸூரிகளுமுண்டாகையால் அவர்களெல்லாரோடு முண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்திப்பது இந்த ச்லோகம்.

அநாதிகாலமாக எவ்விதமான க்லேசங்களும் மலங்களும் இல்லாதவர்களும், இயற்கையாகவே உன்னுடைய திருவடிகளில் தொண்டு பூண்டிருப்பதையே போக்யமாகக் கொண்டவர்களும், ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களினாலும் உன்னோடு ஒத்திருப்பவர்களும், குடை சாமரம் முதலிய கைங்கர்ய ஸாதனங்களை ஆதராதிசயத்தினால் ஒருபோதும் கைவிடாமல் வஹித்துக் கொண்டேயிருப்பவர்களுமான உனது மந்த்ரிகளாலே ஸேவிக்கப் படாநின்ற வுன்னை எப்போது கண்டுகளிப்பேன்? என்று காற்பத்தாரும் ச்லோகத்தோடே கூட்டிக்கொள்க.

ஹத அகில க்லேச மலை:—அவித்யை, அஹங்காரம், ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம் என்கிற ஐந்தும் க்லேசங்களென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டவை. மலமாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். க்லேசமும் மலமும் இல்லாதவர்கள் என்றுவது, க்லேசமாகிற மலம் இல்லாதவர்களென்றுவது பொருள் கொள்க. ஸம்ஸாரிகள் உபாயாநுஷ்டானம் முதலியவற்றால் முக்திபெற்றபின் க்லேசமலங்கள் அற்று ஆநுகூல்யைகரஸர்களாக இருப்பர்களாகிலும் இங்கு ஸ்வபாவத: என்று விசேஷித்திருப்பதால் இந்த விசேஷணங்கள் மற்றையோரைத் தவிர்த்து நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக் கடவன. இயற்கையாகவே இப்படியுள்ளவர்கள் நித்ய ஸூரிகளே யாவர்.

இரண்டாமடியில் "த்வதாநுகூல்யைகரஸை:" என்பதே பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் பாடம். "ஸதாநுகூல்ய" என்ற பாடமும் உண்டென்பர். ஸதா—எப்போதும் என்று பிரிப்பது. அசேஷ்ய நிர்த்தேசம் நித்யஸூரிகளென்ன வேண்டியிடத்து "ஸசிவை:" என்றது—ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுகிற சக்ரவர்த்திக்கு நித்தியஸூரிகள் மந்த்ரிகளாயுள்ளவர் என்ற கருத்தைக் காட்டுதற்காம். இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அழகாக அருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்தி:—[ஸசிவை:] வாத்ஸல்யத்தாலே அவன் முறையழியப் பரிமாற நினைத்தாலும் அவனை முறையுணர்த்தி அடிமை செய்யுமவர்கள்; நீதி வானவரிறே. ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலே தேவரை ப்ரேரிக்குமவர்களென்னவுமாம்." என்று

யதோசிதம் நிஷேவ்யமாணம்—அவரவர்களுடைய அதிகாரத்திற்குத் தகுதியாகவும், உன்னுடைய திருவுள்ளத்திற்குத் தகுதியாகவும், ஸமயங்களுக்குத் தகுதியாகவும் பணிசெய்கிறார்களென்கை. ... ... (சரு.)

அபூர்வ நாநா ரஸபாவ நிர்ப்பர ப்ரபத்தயா முக்த விதக்த லீலயா
க்ஷணாணுவத் க்ஷிப்த பராதிகாலயா ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபுஜம் (சசு)

அபூர்வ நாநா ரஸ பாவ நிர்ப்பர ப்ரபத்தயா	விலக்ஷணங்களான பலவகை ரஸங்களாலும் பாவங்களாலும் நெருக்குண்டு இடைவிடாது தொடர்ந்து நடப்பதாய்	முக்த விதக்த லீலயா	மிகவும் அழகிய லீலைகளாலே
		மஹிஷீம்	பெரிய பிராட்டியாரை
		ப்ரஹர்ஷயந்தம்	ஸந்தோஷப்படுத்தா நின்ற,
க்ஷண அணுவத் க்ஷிப்த பர ஆதி காலயா	ஒரு க்ஷணப்பொழுதில் ஏகதேசம்போலே(விரைவாகக்) கழிக்கப்பட்ட காலங்களை யுடையதான	மஹா புஜம்	விசாலமான புஜங்களை யுடையனுயிருக்கிற.

* * *.—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எல்லா வியாபாரங்களிலும் பிராட்டியோடு ஸமரஸனாயிருக்கும்படியைப் பேசுவது இந்த ச்லோகம். கீழே [௩௭, ௩௮, ௩௯ ச்லோகங்களில்] பிராட்டியோடுள்ள சேர்த்தியழகுமாத்திரமே அநுஸந்திக்கப்பட்டது; இதில் அப்பிராட்டியை உகப்பிக்கும் பரிசு சொல்லுகிறதென்று வாசி காண்க.

[முக்த விதக்தலீலயா மஹிஷீம் ப்ரஹர்ஷயந்தம்.] அந்தந்த அவஸ்தைகளுக்குத் தகுதியாக அழகாயும் நிபுணமாயும் செய்யப் படுகிற லீலையினாலே பிராட்டியை மிகவும் உகப்பிக்கின்ற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் போகிறேன்? அந்த லீலை இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [அபூர்வநாநாரஸபாவ நிப்பரப்ரபத்தயா.] காந்தர்வ வேதத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்ற வீரம் ச்ருங்காரம் முதலிய ரஸங்களும், உத்ஸாஹம், முதலிய பாவங்களும் ஒவ்வொரு க்ஷணந்தோறும் முன்பு கண்டறியாதவைபோலே புதிதுபுதிதாக விளைகின்றனவாம்: அப்படிப்பட்ட பலவகை ரஸங்களாலும் பாவங்களாலும் மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லுகின்றதாம் எம்பெருமானது லீலை.

இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [க்ஷணாணுவத் க்ஷிப்தபராதிகாலயா] ப்ரமனுடைய ஆயுட்ப்ரமாண காலத்திற்குப் 'பரம்' என்று பெயர்; அதில் பாதியளவான காலத்திற்குப் 'பரார்த்தம்' என்று பெயர்; இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய பெரிய காலங்களெல்லாம் சிறிய நொடிப்பொழுதுபோல் கழிகின்றனவாம் அந்த லீலையில். "அவிதிதகதயாமா ராத்ரிரேவ வ்யரம்ஸீத்" என்று உத்தரராம சரிதநாடகத்தில் சொன்னதை ஒரு போலியாக இங்கு ஸ்மரிப்பது. எம்பெருமான் ஆச்சரியமாக லீலா ரஸங்களை அநுபவிப்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் பல்கோடி நூறாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் அவலீலையாகக் கழிந்துபோம் என்றவாறு.

மஹாபுஜம் என்ற விசேஷணத்தின் தாத்பர்யத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்தருளுமழகு நோக்கத்தக்கது. அதாவது எம்பெருமான், கீழ்ச் சொன்ன லீலாரஸங்களால் மாத்திரம் பிராட்டியை உகப்பிக்குமவனல்லன்; "அணிமானத் தடவரைத் தோள்" என்னப்பட்ட மஹத்தான திருத்தோள்களாலும் அவளை உகப்பிக்குமவன்; ஸ்வரூப குணங்களிற் காட்டிலும் ரூபகுணமிறே இனியதாயிருப்பது—என்று தாத்பர்யமருளிச் செய்வர்.

இரண்டாமடியில், "ப்ரபுத்தயா" என்றே பலரும் ஓதுவர்களேலும் அப்பாடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்யானத்திற்கும் தேசிக பாஷ்யத்திற்கும் இணங்கியதன்று; ப்ரபத்தயா என்றே ஓதுக. ... ... (௪௪)

அசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்யயௌவந ஸ்வபாவலாவண்ய மயாம்ருதோததிம்.
ச்ரியச்ச்ரியம் பக்தஜநைக ஜீவிதம் ஸமர்த்த மாபத்ஸக மர்த்தி கல்பகம் (௪௫)

அசிந்த்ய திவ்ய அத்புத நித்ய யௌவந ஸ்வபாவ லாவண்ய மய அம்ருத உததிம்	சிந்தைக்கு எட்டாததாய் திவ்யமாய் ஆச்சரியமாய் நித்யமாயிருக்கிற யௌவநத்தை ஸ்வபாவமாகவுடைய லாவண்யம் நிறைந்த அமுதக்கடலாய்	பக்தஜந ஏக ஜீவிதம்	பக்தஜநங்களுக்கு உஜ்ஜீவனுமாய்
		ஸமர்த்தம்	ஸர்வ சக்தனாய்
		ஆபத்ஸகம்	ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவனாய்
		அர்த்தி கல்பகம்	யாசிப்பவர்களுக்குக் கல்பவ்ருக்ஷமென்னத் தகுந்தவனாயிருக்கிற.
ச்ரியச்ச்ரியம்	திருவுக்கும் திருவாய்		

* * *—"விராஜமாநோஜ்வல" என்கிற முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் தொடங்கி எம்பெருமானுக்கு விசேஷணங்களையே வரிசையாக அடுக்கி வருகிறாரே; அந்த விசேஷண ஸங்கீர்த்தநம் இந்த ச்லோகத்தோடு முற்றுப் பெறுகின்றது. கீழ் ச்லோகங்களில் தனித்தனியே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹகுணம், திவ்யாத்மகுணம் எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கிறாரிதில்.

வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் விஷயமாகாதபடி அபரிச்சிந்நமான போக்யதையையுடையதாய் அப்ராக்ருதமாய் ஆச்சர்யமாய் எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமதான யௌவந பருவத்தையே இயற்கையாகவுடையவனும், லாவண்ய மயமான அமுதக்கடல்போன்றவனும், * திருவுக்கும் திருவாகியசெல்வனும், 'உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" என்றிருக்கு மடியவர்கட்கு அப்படியே ஸகலவித ஜீவநமுமாயிருப்ப

வனும், (அல்லது) பக்த ஜனங்களையே தனக்கு உயிர் நிலையாகவுடையவனும், "ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மானை" என்கிறபடியே—நித்ய ஸூரிகளநுபவிக்க உரிய போகங்களை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பொறுக்கப் பொறுக்க அநுபவிப்பிக்கவல்ல ஸமர்த்தனும், ஆபத் காலங்களிலே வந்து உதவுமவனும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டினபடி கொடுத்தருள்பவனுமான உன்னை என்றைக்கு அநுபவிக்கப்போகிறேன் என்று மேல் ச்லோகத்தோடேகூடப் பொருள்படக்கடவது.

அசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்ய யௌவநஸ்வபாவச்சாலேள லாவண்யமயாம்ருதோததிச்ச என்று விசேஷணோபயபத கர்மதாரய ஸமாஸம் பண்ணுதல் நன்று. லாவண்யமயாம்ருதோததியை விசேஷ்யமாகக் கொண்டு, யௌவநஸ்வபாவத்வத்தை அதற்கு விசேஷணமாக்கியுரைத்தருளினர் அப்புலம்மாள்.

லாவண்யமாவது—ஸமுதாய சோபை; நீரோட்டம் என்பர்கள். மிகவும் ம்ருதுவாயும் கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்க வல்லதாயுமுள்ள கங்குகரையற்ற தேஜஸ்ஸை லாவண்யமென்பர்கள். இப்படிப்பட்ட லாவண்யமயமான அமுதக்கடலாகவே எம்பெருமான் உபசரிக்கப்பட்டனன். 1. 'குழுமித் தேவர்குழாங்கள் கை தொழச், சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு' என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை இங்கு நோக்குக.

ஆக, முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் முதல் இவ்வளவும் பலபல விசேஷணங்களினுல் பரமபதநாதனை வருணித்தாராயிற்று. இவ்விசேஷணங்களுக்கு உரிய விசேஷ்ய பதமும் மற்றும் க்ரியா பதம் முதலியவைகளும் அடுத்த ச்லோகத்தில் உள்ளன. ... ... (சரு)

பவந்த மேவாநுசரந் நிரந்தரம் ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர:
கதாஹ மைகாந்திகநித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித: (சசா)

பவந்த மேவ	உன்னையே	ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர:	நித்ய நியத கைங்கர்யத்தை யுடையனுய்
அஹம்	நான்	ஸநாத ஜீவித:	நாதனோடு கூடிய உயிரை யுடையனுய்
நிரந்தரம்	இடைவிடாமல்	கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி	எப்போது திருவுள்ளத்தை உகப்பிக்கப்போகிறேன்.
அநுசரந்	பின் தொடர்ந்துகொண்டு		
ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர:	வேறு எவ்விதமான ஆசையும் அற்றவனுய்		

கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளால் பரிபூர்ணனுய் நித்ய விபூதியிலே குறையின்றி யெழுந்தருளியிருப்பவனுன உன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணி, உன் திருவுள்ளத்திலிருந்த வருத்தத்தைத் தீர்த்து மகிழ்விப்பது என்றைக்கோ? என்கிறார். இடைவிடாமல் உன்னையே சூழ்ந்துகொண்டும், நீ தவிர மற்ற விஷயங்களில் நசைகளை அடியோடு ஒழித்துவிட்டும், சாச்வதமான கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டும், அதனுலேயே பரம ப்ரயோஜனத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஸத்தையையுடையனுய் என்றைக்கு உன்னை நான் உகப்பிக்கப் போகிறேன்! "எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட்செய்வோம் மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்று ஆண்டாளருளிச்செய்ததைப் பெரும்பாலும் இந்த ச்லோகத்தால் மொழிபெயர்த்தாராயிருக்கிறது.

நிரந்தரம் அநுசரந் என்றது—"சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம்" என்றாற்போலே இடைவிடாது அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுதியான கைங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டு என்றபடி. "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்ற பாசுரமே இதில் இரண்டாமடியாகப் பரிணமித்திருக்கின்றது.

ஐகாந்திகநித்ய கிங்கர:—ஒரு வஸ்துவினிலேயே நியதமாக இருக்குமது ஐகாந்திகமெனப்படும். ஸநாதஜீவித:—அப்படிப்பட்ட நித்திய கைங்கர்யம் செய்பவனுக என்னை ஆக்கினுலொழிய என்னுடைய ஸத்தை பயன் பெறமாட்டாது என்பது கருத்து. இந்நிலத்திலும் என் உயிர் உன்னை நாதனுகப் பற்றியிருந்தாலும் உன்னுல் உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறேனுகையால் அநாதன் போல இருக்கிறேன்; இந்த நிலைமை உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுல் தவிருவது எப்போதோ?

1. திருவாய் மொழி 5-5-10

இத்த ச்லோகத்தில் ஒரு ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் சிக்ஷிதமாகிறபடியை நோக்கவேணும். எம்பெருமானைப் பெறுவது சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமா? அல்லது சேதநனைப்பெறுவது எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமா? என்று கேள்வி வந்தால், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான எம்பெருமானுக்குப் புதிதாக ஒரு லாபம் சொல்லலாமோ? சேதந லாபம் எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமன்று; ஈச்வரலாபமே சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம் என்பர் சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர். அங்ஙனன்றிக்கே, சேதநவஸ்துவைப் பெறுதல் எம்பெருமானுக்கே புருஷார்த்தம் என்பது இதில் ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி என்ற சொற்போக்கிலே காட்டப்படுமழகு பாரீர். "உன்னை அநுபவித்து நான் எப்போது ஸந்தோஷிக்கப்போகிறேன்" என்னாமல், "எப்போது உன்னை ஸந்துஷ்டனாகச் செய்யப்போகிறேன்" என்றிறே இங்குச் சொல்லிற்று. சேதந லாபத்தால் எம்பெருமான் திருவுள்ளமிறே உகப்பது. அதனாலுண்டாகும் உகப்பேயிறே இவனுக்குள்ளது. எம்பெருமானாரும் இந்த ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்ரீபாஷ்யஸமாப்தியில் "நச பரமபுருஷ: ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி" என்று அருளிச் செய்தார். "ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா" என்ற அழகு அறிவீரோ? "பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்." ... ... (௪௬)

திகசுசி மவிநீதம் நிர்த்தயம் மாமலஜ்ஜம் பரமபுருஷ யோஹம் யோகிவர்யாக்ரகண்யை:,
விதிசிவ ஸநகாத்யைர் த்யாதுமத்யந்ததூரம் தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த:. (௪௭)

பரமபுருஷ	புருஷோத்தமனே!	தவ பரிஜநபாவம்	உமது பரிசாரகத்வத்தை
காமவ்ருத்த:	மனம்போனபடி நடக்கிற	காமயே	விரும்புகின்றேனே
ய: அஹம்	யாவனொருவன் நான்,	(தம்)	அப்படிப்பட்ட
யோகிவர்ய அக்ர கண்யை:	யோகி ச்ரேஷ்டர்களுள் சிறந்தவர்களான	அசுசிம்	அபரிசுத்தனும்
விதி சிவ ஸநக ஆத்யை:	பிரமன் - சிவன் ஸநகர் முதலானவர்களாலும்	அவிநீதம்	வணக்கமற்றவனும்
		நிர்தயம்	இரக்கமற்றவனும்
		அலஜ்ஜம்	வெட்கமற்றவனுமான
த்யாதும்	நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும்	மாம்	என்னை
அத்யந்த தூரம்	மிகவும் எட்டாததான	திக்	நிந்திக்க வேணும்.

* * *:—இதற்கு முற்பல ச்லோகங்களினால் பரம புருஷனுடைய பெருமைகளை வருணித்துக்கொண்டே வந்து அப்படிப்பட்டவன் விஷயத்திலே நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறவேணுமென்று இச் ச்லோகத்தில் ப்ரார்த்தித்து நின்றார். அதில், "பவந்தம்" [உன்னை] என்கிற பதம் அநுஸந்திக்கும்போது அப்பரமபுருஷனுடைய எல்லையற்ற உயர்நலங்களும், அஹம் [நான்] என்கிற பதம் அநுஸந்திக்கும்போது தம்முடைய எல்லையற்ற தாழ்வுகளும் ஆளவந்தார்தமக்கு நினைவுக்கு வந்தன. ஆகவே, 1. "அம்மானாழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான்? யானார்?" என்றாற்போலே திருவுள்ளத்திலேபட்டு, 'உத்தமோத்தமனான அவன் எங்கே! அதமாதமனான நான் எங்கே; தேவர்களுக்கு அர்ஹமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புவது போலன்றோ மஹான்களுக்கு அர்ஹமான அவனுடைய கைங்கரியத்தை நாயினேன் விரும்புவது! மதிகெட்டுப்போய் இப்படியும் விரும்பலாமோ! ஸம்ஸார நாற்றமே அறியாத நித்யஸூரிகள் ஆசைப்படவேண்டுவதான நித்யகைங்கர்யத்தை நித்ய ஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது ராஜபோக்யமான அன்னத்திலே விஷத்தைக் கலப்பதுபோலாகுமன்றோ; ஹா ஹா! என்ன ஸாஹஸமான காரியம் செய்யத்துணிந்தேன்!—என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

அசுசிம், அவிநீதம், நிர்த்தயம், அலஜ்ஜம் என்கிற நான்கு விசேஷணங்களால் தம்முடைய புன்மையைப் பேசுகிறார். பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமாயிருப்பவன் நான்; நல்ல ஞானமும் நல்லவொழுக்கமும் உண்டாகும்படி ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே சிக்ஷை பெறாதவன் நான்; அமுதத்தை விஷத்தாலே கெடுக்க நினைக்கும் கல்நெஞ்சனைப்போலே * அமுதிலுமாற்ற இனியனாய் ஆராவமுதாயிருக்கிறவுன்னை ஸ்வஸம்பந்தமாகிற விஷத்தாலே கெடுக்கப்பார்த்த கல்நெஞ்சன் நான்; ஸார்வபௌமனான மஹாராஜனைச் சாணி தட்டும் குறத்தி விரும்புமாபோலே *உயர்வறவுயர்நலமுடையவனான அயர்வறுமமரர்களதிபதியை நாம் விரும்பினோமேயென்று வெட்கப்படவுந் தெரியாதவன் நான்; இப்படிப்பட்ட

1. திருவாய்மொழி ௦—1—7.

என்னை 'சீசீ' என்று எல்லாரும் நிந்திக்கவேணுமென்கிறார் முதலடியில்; ஏன் நிந்திக்கவேணுமென்றால், அதற்குக் காரணமருளிச் செய்கிறார் மற்ற மூன்றடிகளால்.

மேலானவர்களினும் மேற்பட்ட புருஷோத்தமனே!' யோகி ச்ரேஷ்டர்களில் முன்னே எண்ணத்தக்கவர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளென்ன, ஸநக ஸநந்தநாதிகளென்ன இவர்களாலே நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும் எட்டாத உனது சிறந்த கைங்கர்யத்தைத் தான்தோன்றியான நான் ஆசைப்படுகிறேனன்றோ; ஆகையாலே நான் நிந்தைக்கு உரியேன் என்றாராயிற்று.

நித்யஸூரிகளிற் காட்டிலும் உத்தமாதிகாரியான ஆளவந்தார் தாம் இப்படியருளிச் செய்தது மஹா நீசர்களான அஸ்மதாதிகளின் அநுஸந்தானத்திற்காக. "திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்! நன்னெஞ்சே!' நாமாமிகவுடையோம் நாழ்" [பெரிய திருவந்தாதி-10.] என்றார் நம்மாழ்வாரும். பகவத்ஸந்நிதியிலே புகுந்தால், எம்பெருமானுக்குள்ள உத்கர்ஷங்களையும் நமக்குள்ள அபகர்ஷங்களையும் ஆராய்ந்து இப்படி அநுஸந்திக்க வேணுமென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் காட்டுகிறபடி. "தர்ப்யஜந்மஜராம்ருதி க்லேச கர்மஷடூர்மிக:, ச்வேவ தேவ வஷட்க்ருதம் த்வாம் ச்ரியோர்ஹு மகாமயே." என்றார் பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில். சிற்க.

இந்த ச்லோகத்தில் முதலடியில் நிர்த்தயம் என்ற பாடமே தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்களநுஸந்திப்பது; ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானித்ததுமாம். நிர்த்தயம் என்றிருப்பதைவிட நிர்ப்பயம் என்றிருந்தால் நன்றாயிருக்குமென்றெண்ணிய சிலர் அப்படியே பாடத்தைத் திருத்தி வியாக்கியானித்தனர். அவ்வளவோடு நில்லாமல், நிர்த்தயம் என்பது சிலருடைய பாடம் என்றெழுதி, அப்பாடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அர்த்தத்தைவிட வேறுவகையாக உரைத்தல் யுக்தம் என்றும் உரைத்தனர். "அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போலே விலக்ஷணபோக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணற்று தூஷிக்கப்பார்த்த நிர்த்தயன்" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரமபோக்யமான வியாக்கியானஸூக்தி, இதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை அறிய கில்லாதே ரஸஹீநமான வேறொரு பொருளைச் சொல்லிவைத்தது ரஸிககோஷ்டீ பஹிஷ்டம். .. (சஎ)

அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம் பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே.
அகதிம் சரணாகதம் ஹரே க்ருபயா கேவலமாத்ம ஸாத்குரு. (சஅ)

ஹரே!	ப்ராணதார்த்தி ஹரனான பெருமானே!,	அகதிம்	வேறு கதியற்றவனாயும்
அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்	பலவகைப்பட்ட அபராதங்களுக்குக் கொள்கலமாயும்	சரணாகதம்	சரணாகதனென்று பேசிட்டுக் கொண்டவனாயுமிருக்கிற அடியேனை
பீம பவ அர்ணவ உதரே பதிதம்	பயங்கரமான ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே விழுந்தவனாயும்	க்ருபயா கேவலம்	உனது திருவருளொன்றையே கொண்டு
		ஆத்மஸாத் குரு	திருவுள்ளம் பற்றி யருள வேணும்.

***—பகவத் கைங்கர்யத்திற்குத் தாம் அயோக்யர் என்று அகலப் பார்த்தார் கீழ் ச்லோகத்தில். அந்த கைங்கர்யத்தில் அளவற்ற ஆசையை வைத்துவிட்டபின் எங்ஙனே பின் வாங்க முடியும்! இரும்பையும் பொன்னாக்கவல்ல சக்தி எம்பெருமானுக்கு உண்டாகையாலே நம்முடைய அயோக்யதையைத் தவிர்த்து யோக்யதையை உண்டு பண்ணி அருகே சேர்த்துக் கொள்ளும்படியான சக்தி அவனுக்கு உண்டென்றும், நிர்ஹேதுக க்ருபையினால்தான் அப்படி அவன் செய்தருளவேணுமென்றும் நிச்சயித்து, ஸ்வாமிந்!, பல்லாயிரம் பாவங்கள் நிறைந்தவனும் கொடிதான ஸம்ஸாரக் கடலினுள் விழுந்து தளர்குபவனும் ஈவ்விதமான உபாயமும் அற்றவனும் சரணாகதனாயுமிருக்கிற அடியேனை தேவரீருடைய க்ருபை யொன்றையே கொண்டு கைங்கர்யத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

இதில், விசேஷணங்களை மாத்திரம் அருளிச் செய்தாரே தவிர விசேஷ்யமான தம்மை மாம் என்கிற ஒரு சொல்லாலே குறிப்பிடவில்லை; கீழ் ச்லோகத்தில் தம்மை வெறுத்துக்கொண்டாராகையால் அப்படி வெறுப்புக்கு இடமாயும் நிந்தைக்கு யோக்யமாயுமிருக்கிற தம்மை மாம் என்று சுட்டிக் காட்டிக்கொள்ள மனமில்லைபோலும்.

பகவத் ஸந்நிதிகளிலே புகும்போது இந்த ச்லோகம் அநுஸந்திக்கப் பாங்கானது.(சஅ)

அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத து:க்க வர்ஷிணி
பகவந் பவதுர்த்திநே பத: ஸ்கலிதம் மா மவலோகயாச்யுத. (௪௯)

பகவந் அச்யுத!	அடியாரைக் கைவிடாத எம்பெருமானே!	பவ துர்த்திநே	ஸம்ஸாரமாகிற துர்த்திநத்தில்
அவிவேக கந அந்த திங்முகே	அவிவேகமாகிற மேகங்களினால் இருண்டு கிடக்கிற திசைகளையுடையதும்	பத:	நல்வழியில் நின்றும்
பஹுதா	பலவிதமாக	ஸ்கலிதம்	தப்பியிருக்கிற
ஸந்தத து:க்க வர்ஷிணி	இடைவிடாமல் பெருகுகின்ற துக்கங்களை வர்ஷித்துக்கொண்டிருப்பதுமான	மாம்	அடியேனை
		அவலோகய	கடாக்ஷித்தருள வேணும்.

உன் கடாக்ஷமே அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனத்துக்குப் போதுமென்கிறார். "மேகச்சந்நேஹ்நி துர்த்திநம்" என்ற அமரகோசத்தின்படி மப்பு மூடின தினத்திற்கு துர்த்திநமென்றுபெயர். இங்கு ஸம்ஸாரத்தை துர்த்திநமாக ரூபிக்கிறார். துர்த்திநம் எப்படியிருக்குமென்றால், மேகங்களால் மூடப்பட்டு இருள்நிறைந்து திசைகள் தோன்றப் பெறுமலிருக்கும். அஜ்ஞானமாகிற மேகத்திரளாலே இருள் மூடி நல்வழி தீவழி தெரியப் பெறுமலிருக்குமிறே ஸம்ஸாரமும். இன்னமும் இடைவிடாது மூலதாரையின் வர்ஷத்தை யுடையதாயிருக்கும் துர்த்திநம்; ஸம்ஸாரமும் "கண்ணுதார் முறுவலிப்ப நல்லாற்றுர் கரைந்தேங்க, எண்ணாராத் துயர்விளைக்கு மிவையென்ன உலகியற்கை!" என்றபடி பலவகைப்பட்ட துக்கங்களை வர்ஷியாநிற்கும். ஆக இவ்வகைகளாலே துர்த்திநமென்னத்தக்க ஸம்ஸாரத்திலே வழி தப்பித் தவிக்கின்ற அடியேனைக் கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்றதாயிற்று.

அவிவேகமாவது ஆராய்ச்சியில்லாமை; தேஹத்திற் காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டது என்கிற ஞானமும், இது விடத்தக்கது, இது பற்றத்தக்கது என்கிற ஞானமும் முதலானவை இல்லாமை. பத: ஸ்கலிதம் = "பாவியேன் பலகாலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை நினைக்க. ... ... (௪௯)

ந ம்ருஷா பரமார்த்தமேவ மே ச்ருணு விஜ்ஞாபநமேகமக்ரத:.
யதி மே ந தயிஷ்யஸே தத: தயநீயஸ் தவ நாத துர்லப: (௫௰)

நாத	எம்பெருமானே!,	மே	அடியேனுக்கு
ந ம்ருஷா	பொய்யன்றிக்கே	ந தயிஷ்யஸே யதி	அருள் செய்யாயாகில்
பரமார்த்தம் ஏவ	உண்மையாகவேயிருக்கிற	தத:	அடியேன் கைதப்பிப்போனபின்பு
மே ஏகம் விஜ்ஞாபநம்	அடியேனது ஒரு விண்ணப்பத்தை	தவ	உனக்கு
அக்ரத:	முக்கு முன்னம்	தயநீய:	அருள் செய்யத் தகுந்தவன்
ச்ருணு	கேட்டருள்;	துர்லப:	கிடைக்கமாட்டான்.

* * *:—"இமையோர் தலைவா! மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே" என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை இதின் முன்னடிகளாலே மொழிபெயர்த்தாராயிருக்கிறது. எனக்கு தேவரீருடைய திருவருள் தவிர வேறு புகலில்லாதாப்போலே தேவரீர்க்கும் என்னைத் தவிர்த்து வேறொருவன் தயை பண்ணத்தக்கவன் கிடைக்கமாட்டான்; கொள்வார் தேட்டமான க்ருபைக்கு என்னைப் பாத்ரமாக்காவிடில் வேறு பாத்ரம் கிடைப்பதரிது; ஆகையாலே இழக்கவேண்டா என்கிறார். அவச்யம் அடியேன்மீது அருள்புரியவேணுமென்பதை ஒரு சமத்காரமாகச் சொன்னபடி. ... ... (௫௰)

ததஹம் த்வத்ருதே ந நாதவாந் மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் ந ச.
விதிநிர்மிதமேதமந்வயம் பகவந் பாலய மாஸ்ம ஜீஹப: (௫௧)

பகவந்	எம்பெருமானே !,	மத் ருதே	என்னைத் தவிர (வேறொருவனை)
தத்	ஆகையினாலே		
அஹம்	அடியேன்	த³யநீயவாந்	அருள் கொள்பவனாக உடையையல்லை ;
த்வத் ருதே	உன்னைத் தவிர (வேறொருவனை)	விதி நிர்மிதம்	தெய்வ வசத்தாலே வாய்ந்திருந்த
ந நாதவாந்	நாதனாக உடையேனல்லேன் ;	ஏதம் அந்வயம்	ஸம்பந்தத்தை
		பாலய	காப்பாற்றிக்கொள் ;
த்வம் ச	நீயும்	மா ஸ்ம ஜீஹப:	விடுவிக்க வேண்டா.

* * *:—இச் ச்லோகத்தில் அடியேன் செய்த விண்ணப்பம் உண்மையாகையினாலே, ஸர்வசக்தனும் பரம காருணிகனுமான உன்னைத் தவிர்த்து வேறொரு நாதன் எனக்கில்லை; உனக்கும் என்னைத்தவிர்த்து வேறொருவன் இரங்குவதற்கு இலக்காகக் கிடைக்கமாட்டான். எண்ணிறந்த குற்றங்களைச்செய்து அளவற்ற துன்பங்களை யநுபவிப்பவனன்றோ தயைக்கு விஷயமாகக் கூடியவன்; அப்படிப்பட்டவன் என்னிற் காட்டில் வேறொருவன் எங்குமில்லாமையால் இப்படிப்பட்ட என்னை விட்டால் உனக்கு வேறொரு தயநீயன் கிடைக்கமாட்டானென்பது திண்ணம்.நம்மிருவர்க்கும் பரஸ்பரம் இப்படிப்பட்டதொரு ஸம்பந்தமுள்ளதென்பதை அல்பஜ்ஞனான நான் உனக்கு அறிவிக்கவும்வேணுமோ? நீ தான் ஸர்வஜ்ஞனான பகவானன்றோ? விதிவசமாக வாய்த்திருக்கிற இந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தத்தை நீதானே கைவிடாது காத்துக்கொள்ளவேணும்; இதனை இழக்கவேண்டா என்று ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறாராயிற்று.

விதிநிர்மிதம் என்றவிடத்து விதியாவது யாது? எம்பெருமானைக் காட்டிலும் விதியென்று வேறொரு வஸ்து உண்டோ? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும்; ஏதோவொரு ஸுக்ருத விசேஷமடியாக ஒருகால் சேரும் பகவத்க்ருபையே இங்கு விதியெனப்படுவது. நம்மால் பரிஹரிக்க முடியாததை நாம் விதி யென்கிறோம்; அப்படியே இந்த ஸம்பந்தமும் "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்றபடி எம்பெருமானாலும் பரிஹரிக்க வொண்ணாதது என்பதை விளக்குதற்காகவே விதி யென்னும் பதம் இங்குப் ப்ரயோகிக்கப் பட்டதென்க.

"ஏதமந்வயம்" என்றும் "ஏததந்வயம்" என்றும் பாடபேதம். பொருள் ஒன்றே.

மா ஸ்ம ஜீஹப:—ஓஹாக்-த்யாகே' என்ற தாதுவில் ஹாபி என்றருபம் ணிச்சில் ஹாபயதி என்றாகும்; அது லுங்காரத்தில் 'அஜீஹபத்' என்றாகும்; மா என்று முன்னே வந்தமையால் "ந மாங்யோகே" என்ற பாணிநிஸூத்ரப்படி முதலிலுள்ள அ என்ற எழுத்து லோபித்துவிட்டது. மத்யம புருஷனாகையால் ஜீஹப: என்று ரூபம்ஸித்தித்தது, ஆகவே மாஸ்ம ஜீஹப: என்பதற்கு, 'விடுவிக்க வேண்டா, என்று பொருள் தேறும். இந்த ஸம்பந்தத்தை நான் விட நினைத்தாலும் நீ விடுவிக்க வொண்ணாது, தடுக்கவேணும் என்றபடி. மத்ருதே த்வத்ருதே என்றவிடங்களில் மத் என்பதும் த்வத் என்பதும் தனிப்பதங்கள்; பஞ்சமீவிபக்தி. ... (௫௧)

வபுராதிஷு யோபி கோபிவா குணதோஸாநி யதாததாவித:
ததயம் தவ பாதபத்மயோ: அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:. (௫௨)

	(நான்)	தத்	ஆகையினாலே
வபு: ஆதிஷு	சரீரம் முதலியவைகளுக்குள்	அயம் அஹம்	இந்த ஆத்மவஸ்துவானது
		தவ	உன்னுடைய
ய: அபி க: அபி வா	ஏதாவதொன்றாகவும்		
குணத:	குணத்தினால்	பாதபத்மயோ:	திருவடித்தாமரைகளில்
யதாததாவித:	ஏதேனுமொருபடிப்பட்டவனாகவும்	அத்ய ஏவ	இப்பொழுதே
		மயா	என்னால்
அஸாநி	இருக்கக்கடவேன் ; (அவற்றில் ஒருநிர்ப்பந்தமில்லை.)	ஸமர்ப்பித:	ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று.

* * *—உனக்கும் எனக்கும் இருக்கிற ஸம்பந்தத்தைக் காத்துக்கொள்ளவேணுமென்று கீழ்ச்ச்லோகத்தில் விஜ்ஞாபித்த ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'உமக்கும் நமக்கும் நெடுநாளாகவே ஒரு விவாதமுண்டு; நான் 'த்வம் மே' என்றால், நீர் 'அஹம் மே' என்பவ

ஜன்றோ; அந்த விவாதம் இன்னமும் ஒழிந்தபாடில்லை; அப்படியிருக்க உமது † பொறிபுறம் பூசின பாசுரத்திற்கு ஸாம் என்ன காரியம் செய்யக்கூடும்' என்று திருவுள்ளமாயிருக்க, அந்த விவாதம் தமக்கு இல்லையென்பதைக்காட்ட ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்கிறார் இதில்.

ஆத்மாவைப் பற்றிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவர்கள்; தேஹமே ஆத்மா என்பர் சிலர்; மற்றுஞ்சிலர் இந்திரியமே ஆத்மா என்பர்; வேறு சிலர் அந்த:கரணமே ஆத்மா என்பர்; ப்ராணமே ஆத்மா என்பர் சிலர்; புத்தியே ஆத்மா என்பர் மற்றையோர்; இவை ஒன்றுமல்ல; இவற்றிற்காட்டில் அஹமர்த்தமான ஆத்மா வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இவர்தாம் ஸித்தித்ரயமென்னும் திவ்யக்ரந்தத்திலே நிலைகாட்டி யிருந்தாலும் இங்கே அந்த விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல், ஆத்மா என்பது தேஹம் முதலானவற்றுள் எதுவாக இருந்தாலுமிருக்கட்டும் என்று சாக்கறச் சொல்லுகிறார்; எதுக்காகவென்னில்; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வ ஸ்வரூபமொன்றே முக்கியம் என்கிற தற்கால லோகத்தை வெளியிடுதற்காக, "யோஹமஸ்மி ஸஸந் யஜே" என்று வேதபுருஷனும் சொல்லிவைத்தான்; "நான் எவனாகிறேனாகிறேன்; தேஹமாகவோ இந்த்ரியமாகவோ மற்றும் எதேனுமாகவோ அஹமர்த்தமாகவோ உண்மையில் எவனாகஇருக்கிறேனோ அவனாகவேயிருந்துகொண்டு பகவானை ஆராதிக்கின்றேன்' என்பது அந்த வேதவாக்யத்தின் பொருள். அப்படியே இவரும் அருளிச்செய்கிறார்.

குணத: யதாததாவித: அஸாநி—ஆத்மா அணுவா ஸர்வவ்யாபியா? நித்தியவஸ்துவா நச்வர வஸ்துவா? ஏகரூபனா பரிணாமியா? ஜ்ஞாநியா அஜ்ஞனா? என்றிப்படி ஆத்மகுணங்களில் பலவகை விப்ரதிபத்திகளுண்டு; இதுதன்னிலும் இப்போது நிஷ்கர்ஷிக்கப் புகுகின்றிலேன் என்கிறார். எம்பெருமானே! உனது திருவுள்ளத்தால் இவ்வாத்ம வஸ்து எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுடையதாகக் கொள்ளப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவ விசிஷ்டமாகவேயுள்ள இவ்வஸ்து உன் திருவடிகளில் அடியேனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்றுக்காண் என்றதாயிற்று.

மூன்றுமடியின் முதலில் தத் என்றது ஆகையினாலே யென்றபடி; ஆத்மவஸ்துவை உனக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நிஷ்கர்ஷித்தாகவேண்டிய அவசியமில்லாமையாலே யென்கை. இங்கு ஆத்மாவைச் சொல்லவேண்டுமிடத்து அஹம் என்றாராகையால்; 'தேஹஇந்த்ரிய மந: ப்ராணாதிகளில் விலக்ஷணனும் அஹம்புத்தி போத்யனுமுள்ளவன் ஆத்மா' என்கிற ஸித்தாந்தமும் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. ... (௫௨)

மம நாத யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ
நியதஸ்வமிதி ப்ரபுத்ததீ: அதவா கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே. (௫௩)

மாதவ நாத	ச்ரிய:பதியான பெருமானே!	நியதஸ்வம்	எப்போதும் உரிமைப்பட்டது
யத்	யாதொன்று	இதி	என்று
மம அஸ்தி	எனக்கு உரியதாக இருக்கின்றதோ	ப்ரபுத்ததீ:	நன்றாகத் தெரிந்துகொண்ட அடியேன்
அஹம்	நான்		
ய: அஸ்மி	எப்படிப்பட்டவனோ,	தே	உனக்கு
தத் ஸகலம்	அது எல்லாம்	கிம் நு	எதை
தவ ஏவ	உனக்கே	ஸமர்ப்பயாமி	ஸமர்ப்பிப்பேன்?

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: என்று சொன்னதைத் தாமே மறுபடியும் ஆராய்ந்தார்; 'ஐயோ! என்ன சொன்னோம்! என்ன சொன்னோம்!" என்று நடுங்கி, அதற்கு அநுதபிக்கின்றமைதோன்ற இந்தச்லோகமருளிச்செய்கிறார். 'மயா அஹம் ஸமர்ப்பித:" என்று சொன்னேனே; இப்படி சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸ்துவும் என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவுண்டோ? "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றபடி எல்லாம் ஏற்கெனவே உன்னுடையதாகவேயிருக்கும்போது, இந்த ஆத்மவஸ்து உனக்கு இல்லாதது போலவும் இப்போதுதான் புதிதாக என்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசிவிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு

† ஹ்ருதயத்தில் விச்வாஸம் ஒன்றுமில்லாமல் மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை என்கை.

சாளுர்? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது! அதிலும் உனக்கு ஸமர்ப்பிக்க என்ன இருக்கிறது? இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாய் 'அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:' என்று பிசகப் பேசிவிட்டேனே! என்று அநுதாபங்காட்டி அருளிச் செய்தாராயிற்று திருவாய்மொழியில் * "எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே" 'என்று அருளிச்செய்த ஆழ்வார் உடனே ஆராய்ந்து தெளிந்து, "எனதாவியாவியும் நீ பொழிலேழு முண்ட எந்தாய்!, எனதாவி யார்யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்றருளிச் செய்ததை ஒரு புடை அடியொற்றியதாம் இந்த ச்லோகம்.

கீழ் ச்லோகத்திற்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்றி இந்த ச்லோகத்தால் அநுதாபப்படுகிறுரென்று கொண்டால், அநுதாப யோக்யங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபந்தானே; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிட்டதா? என்கிற கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்;—"[தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி!] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்! ஸமர்ப்பணீய மேது! ஸமர்ப்பகர் ஆர்! ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லை; ஸம்ஸார பீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும், ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது" என்ற ஸாருதமங்கமமான ஸ்ரீஸூக்தியைக் காண்மின். பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக்கருத்தை க்ரஹிக்க மாட்டாத சிலர் தம்முடைய வியாக்கியானத்திலே சில உக்திகளைக் கூடுமோடு பாயவிட்டார். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதாகப் பொருள் கொண்டார். பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனில்லையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித்தாரோ அறியோம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் இரண்டும் இவ்விபூதியில் மாறி மாறி நடக்கத்தகும் என்று அருளிச்செய்திருக்க, அத்ர பூர்வக்ருத ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணாநுசயேந ததேவ ப்ரதிக்ஷிப்யத இதி பக்ஷஸ்து என்று அவர்கள் எழுதுவது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால், கீழ்ப்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனால் அநுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அநுதபிக்க வேண்டுவது— என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாற்பதாறும் ச்லோகமளவும் பதினைந்து ச்லோகங்களாலே பகவானுடைய நித்யகைங்கர்யத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்த இவர்தாமே அடுத்த (47) "திகசுசி மவிநீதம்" என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் அப்படி ப்ரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அநுதாபத்தை ஆவிஷ்கரித்தாரே; அந்த என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ! கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்றோ கூடாது என்றோ? எப்படி நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்கள் கூறுமின் கூர்மதியீர்.!

1. "ஒட்டுரைத்திவ்வுல குன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ!" என்று பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள க்ஷணபங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலியவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாராழ்வார்; இந்த உண்மையா அன்றா? உண்மையாகில், "கொண்டல்வண்ணா கடல்வண்ணா" என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன?

2. "மாசூணா வான்கோலத்தமரர்கோன் வழிப்பட்டால் மாசூணாவுனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே" என்றும், 3 "கேழ்த்தசீரான் முதலாக்கிளர் தெய்வமாய்க்கிளர்ந்து, சூழ்த்தமரர் துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாசூணாதே" என்றும்—பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான தெய்வங்கள் எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது அவனுக்கு நிறக்கேடு என்கிறாராழ்வார்; இந்த உண்மைதானே; இவ்வாழ்வார்தாமே பெரியதிருவந்தாதியில் "இருநால்வரீரைந்தின் மேலொருவர் எட்டோடொரு நால்வர் ஓரிருவரல்லால், திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்?" என்று—அந்த தேவதைகள்தாம் எம்பெருமானைப் போற்றுதற்கு உரியார் என்கிறாரே, இது என்ன?

அத்திருவந்தாதியில்தானே "புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்" என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதனது பழிப்பதேயாம் என்று சொல்லிக்கொண்டே பலவாறாகப் புகழ்கின்றாரே, இது என்ன?

---

* இரண்டாம் பத்து 3—4.

1. திருவாய்மொழி 3—1—2. 2. ஷை 3—1—8. 3. ஷை 8—1—7

கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் "யா கம்ஸமுக்யந்ருப கீடபிபர்ஹணேத்தா ஸா கீர்த்திதத்ரிஜகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி:" என்று—கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற புழுக்களைத் தொலைத்தானென்று சொல்லி எம்பெருமானை ஏத்துவதானது மூவுலகத்தையும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியேயன்று என்று சொல்லிவைத்து, அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களையே சொல்லிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவையெல்லாம் பரஸ்பர விருத்தம்போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டுபடிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை யத்தனையிறே. அதுபோலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அநுதபிக்கையும், ஆகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்றறுதியிட்டபின் வினையுங் குற்றமென்கொல்!

கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்தது இந்த ச்லோகம் என்று அருளிச் செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அநுசாபபரமாக வியாக்யானித்தருளுகிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளமும் பர்யாயத: ஒக்குமேயன்றி வேறுபடாது. இந்த ச்லோகத்தை அநுதாபபரமாக வுரைத்திட்டால் மஹாநர்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் கருதினவர்தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பேசும்போது ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலே—"இதுக்குமேல் மம நாத யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹம் என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்ற அநுசயம் பண்ணிற்றும்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தையே போரப்பொலியத் தழுவியருளினர்.

இந்த ஆளவந்தார் ஏற்கனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்தச்லோகத்தில் உட்கண் விழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணாது என்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே கூறுகின்றாரே; ஜ்ஞாதாக்கள் இப்படியும் கூறலாகுமோ? க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிடவேண்டியிடத்து இங்ஙனேயிறே சொல்லிக்கொள்வது. ப்ரபந்தி: என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லிவைத்த சொல்லோ? பெரியவாச்சான்பிள்ளை நுழைத்த சொல்லோ? அதற்கு இவர் தம்மாலும் வேறு பொருள் சொல்லப்போகாதிறே. இன்பமிகு மாறுயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் எனதாவியுள் கலந்த பாசுர வியாக்யானத்தில்—'இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, இவ்வாத்மா தம்முடையதன்றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து' இத்யாதி அருளிச் செய்தார். அவையும் ஆவிக்கக் கருதுகின்றனர்போலும். "தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்ற ஆழ்வாரைப் போலவே ஆளவந்தாருமருளிச் செய்திருப்பாராயின், மம நாதேத்யாதி ச்லோகம் கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணம் என்று ஒருவாறு கொள்ளப் பொருந்தும்; வசநவ்யக்தி அங்ஙனில்லையே. 'அதவா' என்றதையும், 'கிம்நு ஸமர்ப்பயாமி' என்றதையும் ஊன்றி யநுஸந்திக்கில் ஸ்வாரஸ்யமுணர்வீர். ஆழ்வாருக்கு ப்ரமமும் அநுசயமும் கூடுமென்றும் ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும்பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் ப்ரமாபப்ரம ஸாம்ராஜ்யமே.

நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் ப்ரமங்கள் கர்மோபாதிகமன்றிக்கே ஜ்ஞாந விபாககார்யமாகையாலே அடிக்கழஞ்சு பெறுமென்னும் திவ்யார்த்த வைபவம் எதிராஜர் மடைப்பள்ளி வந்த மணத்திலே அர்வயிக்கப் பெற்றதில்லை போலும். ... ... (௫௩.)

அவபோதிதவாநிமாம் யதா மயி நித்யாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம்।
க்ருபயைவ ததாநந்யபோக்யதாம் பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே. (௫௪)

பகவந்	எம்பெருமானே!		(அப்படியே)
மயி நித்யாம்	என்பக்கல் சாச்வதமாயுள்ள	ததாநந்ய போக்யதாம்	ஆகுதல் வேறொன்றில் போக்யதையை உடைத்தாகாத [பரம போக்யமான]
இமாம் பவதீயதாம்	உனக்கே உரிமைப்பட்டிருக்கையாகிற இந்த சேஷத்வத்தை		
யதா	எப்படி	பக்திம் அபி	பக்தியையும்
ஸ்வயம்	நீதானே	மே ப்ரயச்ச	அடியேனுக்குத் தந்தருள வேணும்.
அவபோதிதவாந்	அறிவித்தாயோ,		

* * *—உன்னுடையதான வஸ்துவை என்னுடையதுபோல் ப்ரமித்து 'மயா ஸமர்ப்பித:' என்று அடியேன் விஜ்ஞாபித்தவுடனே 'ஓய்! நீர் யாருடையதை யாருக்கு ஸமர்ப்பித்தீர்? ஆராய்ந்து பாரும்' என்று உணர்த்தி எனக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைத் தெளிவித்ததை மஹோபகாரம் என்று முன்னடிகளில் கொண்டாடி, மேல் பின்னடிகளால், இப்போது இவ்வருள் செய்தது போலவே பரமபக்தியையும் அடியேனுக்கு ப்ரஸாதித்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[மயி நித்யாம் இமாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம் அவபோதிதவாந்] "மம நாதயதஸ்தி" என்ற இச்ச்லோகத்தால் அநுஸந்திக்கப்பட்ட 'நானே நீ என்னுடைமையும் நீயே' என்கிற அர்த்தம் ஏற்கனவே எனக்குத் தெரிந்ததே; தெரிந்திருந்தும் "அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:" என்றபோது அதை மறந்துவிட்டேன்; உடனே அதை அடியேனுக்கு ஞாபகமூட்டினையே! என்று உபகாரஸ்ம்ருதி தோற்ற அருளிச் செய்தபடி. இந்த உபகாரம் போலவே மற்றொரு உபகாரமும் செய்தருளவேணும்; அதாவது—ஸ்வயம்புருஷார்த்தமான பக்தியையும் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

"க்ருபயைவமநந்ய போக்யதாம்" என்றும், "க்ருபயைததநந்யபோக்யதாம்" என்றும் பாடபேதங்கள். முந்தின பாடத்தில், ஏவம்—கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தமாதிரியாகவே, அநந்ய போக்யதாம்— வேறொரு வஸ்துவில் போக்யதா புத்தியை உடையவனாகாமலிருக்கும்படியையும், பக்தியையும் எனக்குத் தந்தருள் என்றதாகிறது. பிந்தின பாடத்தில், ஏததநந்யபோக்யதாம் என்பது பக்திக்கு விசேஷணமாகும். இது தவிர வேறொன்றும் நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதபடியிருக்கும் போக்யதையை யுடைத்தான பக்தியை என்றபடி. ... ... (ருச)

தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீட ஜந்ம மே.
இதராவஸதேஷு மாஸ்மபூத் அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா. (ருரு)

தவ	உன்னுடைய	அஸ்து	ஆயிடுக.
தாஸ்யஸுக ஏக ஸங்கிநாம்	அடிமையாகிற இன்பமொன்றிலேயே விருப்பமுள்ள மஹான்களுடைய	இதர ஆவஸதேஷு	அடிமைச் சுவடு அறியாத மற்றையோர் வீடுகளில்
பவநேஷு	திருமாளிகைகளில்	சதுர்முக ஆத்மநா ஜந்ம அபி	நான்முகனாகப் பிறப்பது தானும்
மே	அடியேனுக்கு	மே மா ஸ்ம பூத்	எனக்கு வேண்டா.
கீடஜந்ம அபி	புழுவாகப் பிறப்பதும்		

* * *—ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவர்கள் எம்பெருமான் திறத்தில் சேஷத்வத்தோடு நிற்கமாட்டார்கள்; பாகவத சேஷத்வபர்யந்தம் போனால்தான் பகவச்சேஷத்வம் ரஸிக்கும். இந்த சாஸ்த்ரார்த்தம் இந்த ச்லோகத்தில் வெளியாகிறது. எம்பெருமானே! சேஷத்வமென்பது நாட்டில் சாமான்யமாக து:க்கரூபமாகக் காணப்பட்டாலும், உகந்த விஷயத்திற்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகரூபமாகவே காண்கையாலே அந்தக் கணக்கிலே உன் விஷயத்தில் சேஷமாயிருக்குமிருப்பை ஸுகரூபமாக விரும்பி அதிலேயே ஊன்றியிருக்குமவர்களுடைய திருமாளிகைகளில் மிகத் தாழ்ந்ததொரு பிறவி கிடைத்தாலும் எனக்குப் பரமபோக்யமே; ஜாதியில் ஏற்றத் தாழ்வு உபயோகமற்றது. பாகவதசேஷத்வம் வாய்க்குமதனையே வேண்டுவது. உன் பக்கலில் அடிமைப்படாதவர்களுடைய வீடுகளில் நான்முகக் கடவுளாகப் பிறக்கும் பிறவி வாய்ப்பதானாலும் வேண்டேன் வேண்டேன்—என்றாராயிற்று. ... (ருரு)

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்தி முக்திபி:
மஹாத்மபிர் மா மவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ: (ருசு)

ஸக்ருத்	ஒருகால்	த்ருணீக்ருத அநுத்தம புக்தி முக்திபி:	மிகவும் சிறந்த செல்வத்தையும் மோக்ஷத்தையும் த்ருணமாக நினைத்து வெறுத்திருக்கிற
த்வத் ஆகார விலோகந ஆசயா	உனது திருமேனியை ஸேவிக்கவேணுமென்கிற விருப்பத்தினால்		

மஹாத்மபி:	மஹாநுபாவர்களினால்	தே	உனக்கு
அவலோக்யதாம்	கடாக்ஷிக்க உரியேனாயிருக்கையை	க்ஷணே அபி	ஒரு நொடிப்பொழுதும்
மாம் நய	அடியேனுக்களிக்கவேணும். (எப்படிப்பட்ட மஹான்களின் கடாக்ஷத்தை விரும்புகிறேனென்னில்;)	அதிதுஸ்ஸஹ:	மிகவும் பொறுக்கமுடியாததோ,
யத் விரஹ:	எந்த மஹான்களுடைய பிரிவானது		[தை: மஹாத்மபி: மாம் அவலோக்யதாம் நய என்று கீழோடே அந்வயம்]

* * *—மஹா பாகவதர்களின் திருமாளிகைகளில் பிறவிபெறுவதாகிற சிறந்த பாக்கியம் வாய்க்காமற்போனாலும், அந்த மஹான்கள் அடியேனைக்கண்டால் 'இவன் நம்முடையவன்' என்று விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணுகைக்கு யோக்யனாம்படி அடியேனைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறாரிதில்.

அந்த மஹாத்மாக்களால் அடியேன் கடாக்ஷிக்கப் பெறவேணும்; எந்த மஹாத்மாக்களாவென்னில்; உன்னுடைய திருமேனியை ஒருகாலாகிலும் ஸேவிக்கப்பெற்றால் போதும் என விரும்பி, 'ஐச்வரியமும் வேண்டா, ஸ்வர்க்காநுபவாதிகளும் வேண்டா, மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமும் வேண்டா' என்று எல்லாவற்றையும் த்ருணமாக நினைத்து உதறித் தள்ளுபவர்கள் எவரோ, எவர்களை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் நீ தரிக்கமாட்டாயோ, அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்களின் கடாக்ஷத்திற்கு நான் இலக்காகும்படி செய்தருளவேணுமென்றாராயிற்று.

1. "கூராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய், ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழவே" என்றாற்போலே ப்ரார்த்தியாதொழிந்தது, 2. "இந்திரலோகமாளுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" 3. "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்" 4. "வானாளும் மாமதி போல் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவர்தம், கோனாகிவீற்றிருந்து கொண்டாடுஞ் செல்வமறியேன்" 5. "கம்பமதயானைக்கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து இன்பமருஞ் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்" என்று புக்திமுக்திகளெல்லாவற்றையும் வெறுத்த ஆழ்வார்களின் கடாக்ஷம் பெறுகைக்கு ஆசைப்பட்டாயிற்று. "க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதி துஸ்ஸஹ:" என்ற நான்காமடிக்குச்சேர, 6. "அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே, ஒரு மாகொடியும் பிரியாய் என்னாழி முதல்வனொருவனே" என்ற ஆழ்வார் பாசுரம் அநுஸந்தேயம். (நகூ)

ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம்
ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத்.
பஹிர்ப்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா
விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமத விஜ்ஞாபநமிதம். (நஎ)

நாத	ஸ்வாமிந்!	ஆத்மாநம் ச ந ஸஹே	ஆத்மாவையும் ஸஹிக்க மாட்டேன்;
தவ சேஷத்வவிபவாத் பஹிர்ப்பூதம்	உனக்கு சேஷப்பட்டிருக்கையாகிற செல்வத்திற்குப் புறம்பான [உனக்கு சேஷப்படாத]	அந்யத் கிமபி ந ஸஹே	(சேஷத்வ சூந்யமான) வேறெதையும் ஸஹிக்க மாட்டேன்;
தேஹம்	உடம்பை		
க்ஷணம் அபி ந ஸஹே	ஒரு க்ஷணமும் பொறுக்க மாட்டேன்;	சததா விநாசம் யாது	(சேஷத்வ சூந்யமான கீழ்ச் சொன்ன தேஹாதிகளெல்லாம்) உருமாய்ந்து போகட்டும்;
ப்ராணாந்	(அப்படிப்பட்ட) ப்ராணனையும்		
ந ஸஹே	பொறுக்கமாட்டேன்;	ஹே மதுமத	மதுவைக் கொன்ற பெருமானே!
அசேஷ அபிலஷிதம் ஸுகம் ச ந ஸஹே	எல்லாரும் விரும்பக்கூடிய ஸுகத்தையும் ஸஹிக்க மாட்டேன்;	தத் இதம் விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம்	இங்ஙனே விண்ணப்பம் செய்தது ஸத்யம்.

1. திருவாய்மொழி 6—9—1. 2. திருமாலை—2.
3. திருவாய்மொழி 2—9—1. 4. பெருமாள் திருமொழி. 4—7.
5. பெருமாள் திருமொழி 4—5. 6. திருவாய்மொழி 10—7—7.

* * *—கீழ்ச்லோகங்களில் இஷ்டப்ராப்தியை அபேக்ஷித்தார்; இதில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிறார். இஷ்டங்கள் ஸித்திப்பது மாத்திரம் போராது, அநிஷ்டங்கள் தொலைவது மாத்திரமும் போராது; இரண்டும் உத்தேச்யமிறே. திருவாய்மொழியில் "ஏறாளுமிறையோனும்" (4-8-1.) என்கிற திருவாய்மொழியில், "உடம்பினால் குறைவிலமே" 'உயிரினால் குறைவிலமே" இத்யாதியாகப் பத்துப்பாசுரங்களாலே பரக்கப்பேசின அர்த்தத்தை இந்த ஒரு ச்லோகத்தில் அடக்கி அருளிச் செய்கிறார் என்றுணர்க.

மதுஸூதநனே! திருமுன்பே ஸத்யமாக ஒரு விண்ணப்பம்செய்கிறேன், கேட்டருள வேணும்; அது என்னென்னில்; சரீரமாத்யம் கலு தர்மஸாதநம் என்றபடி தர்மாநுஷ்டாநங்களுக்கு முதல் ஸாதநமான சரீரமும், அதற்குத் தாரகங்களான ப்ராணன்களும் ப்ராணிகளெல்லாரும் மிக விரும்பும் ஸுகமும், இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆச்ரயமாக நிற்கும் ஆத்மாவும் மற்றும் புத்ரமித்ரகளத்ராதிகள் எதுவாகிலும் உன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு உபயுக்தமாகில் வேண்டும்; அதற்குப் புறம்பாகில் வேண்டா; இவையெல்லாம் உருமாய்ந்து போகட்டும்; இது கழுத்துக்குமேலே சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; அடிவயிற்றிலிருந்து ஸத்யமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை; இது பொய் சொன்னதாகில், உன்னிடத்தில் மது என்னுமசுரன் பட்டபாடு படுவேனாகத்தான் என்றாராயிற்று. பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு உறுப்பல்லாதது முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாம்.

"கொள்ளும் பயனொன்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே" என்று ஆண்டாள் ரோஷத்துடனே அருளிச் செய்ததுபோல் இவரும் ரோஷந்தோற்ற இங்ஙனே அருளிச்செய்கிறாரென்க. எவ்விதத்திலும் அழிவில்லாத ஆத்மாவை நோக்கி, யாது சததா விநாசம்—உருமாய்ந்து போகட்டும் என்று இங்கருளிச் செய்தது சேஷத்வத்திலுள்ள ஊற்றத்தைக் காட்டுமத்தனை.

"விஜ்ஞாபகம், விஜ்ஞாபிதம், என்பன பாடபேதங்கள். ... ... (௫௭)

துரந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹத:
நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசுரசுபஸ்யாஸ்பதமபி।
தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே
தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கததீ: (௫௮)

தயா ஸிந்தோ	கருணைக்கடலே!	மஹத:	பெரியதுமான
பந்தோ	ஸகலவித பந்துவுமானவனே!	அசுபஸ்ய	பாபத்திற்கு
		ஆஸ்பதம் அபி	இருப்பிடமாயிருந்தாலும்
நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே	எல்லையற்ற வாத்ஸல்ய ஸமுத்ரமே!,	தவ	உன்னுடைய
		குணகணம்	அளவற்ற குணங்களை
நிஹீந ஆசார: ந்ருபசு:—அஹம்	இழிவான நடத்தையுள்ள மானிடவுடல்பூண்ட பசுவாகிய நான்,	ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்	பலகாலும் நினைத்து
		கததீ:	அச்சங்கெட்டவனாய்
துரந்தஸ்ய	முடிவில்லாததும்	இதி இச்சாமி	இங்ஙனே ஆசிக்கின்றேன்; [உனது சேஷத்வத்தை ஆசைப்படுகின்றேனென்கை]
அநாதே:	அடியற்றதும்		
அபரிஹரணீயஸ்ய	பரிஹரிக்க முடியாததும்		

* * *—கீழே திகசுசி மவிநீதம் (47) என்கிற ச்லோகத்தால் உம்முடைய தோஷங்களை நீர்தாமே சொல்லிக்கொண்டு கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை பண்ணினதற்கு வெறுத்துக் கொண்டீரே; அப்படியிருக்க மறுபடியும் அதனை ஏன் விரும்பா நின்றீர்? என்று எம்பெருமான் கேட்க, அடியேன் பலவகைக் குற்றங்கட்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன் என்பதில் ஐயமில்லை; இழி தொழில்களையே செய்பவனாகவும் நாற்கால் விலங்குகள்போல் விவேகமற்றவனாகவும், நெடுநாளாகத் தொடர்ந்துவந்து முடிவுமில்லாமல்பரிஹரிக்கவுங்கூடாமலிருக்கிற மஹாபாதகம் அதிபாதகம் எனப்படுகிற அக்ருத்யங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகவும் இராநின்றேனாகிலும் உனது திருவருள் முதலிய திருக்கல்யாண குணங்களை நினைந்து நினைந்து, இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களிருக்கும்போது நம்முடைய பாவங்கள் நம்மை என்ன செய்யக்கூடுமென்று அச்சம் கெட்டுக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறேன் என்கிறார்.

நருபக:—மநுஷ்யனுகப் பிறந்தும் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாந வரம்பை மீறி ஆஹார நித்ராதிகளில் வேதியின்றி மனம் போனபடி திரிகின்றேனுகையால் ம்ருகப்ராயனுக இருப்பவன் என்றபடி. ... ... (௫௮)

அநிச்சந்நப்யேவம் யதிபுநரிதீச்சந்நிவ, ரஜஸ்
தமச்சந்நச்சத்மஸ்துதிவசந பங்கீமரசயம்.
ததாபீத்தம்ரூபம் வசந மவலம்ப்யாபி க்ருபயா
த்வமேவைவம்பூதம் தரணிதர மே சிக்ஷய மந: (௫௯)

ஹே தரணிதர!	ஸர்வலோகங்களையும் தரிக்குமவனை எம்பெருமானே	பதிபுநரி அரசயம் ததா அபி	செய்தேனேயாகிலும்
ரஜஸ் தமச் சந்ந: (அஹம்)	ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் மூடப்பட்டின்ன அடியேன்	இத்தம்ரூபம்	இப்படிப்பட்ட [கபடமான]
		வசநம்	சொல்லை
ஏவம் அநிச்சந் அபி	(உண்மையாக) இப்படி இச்சியாதிருந்த போதிலும்	அவலம்ப்ய அபி	ஆதாரமாகக் கொண்டாவது
		க்ருபயா	திருவருளாலே
இச்சந் இவ	இச்சிப்பவன் போல (அபிநயித்து)	த்வம் ஏவ	நீ தானே
சத்மஸ்துதி வசந பங்கீம்	கபடமாக ஸ்தோத்ரஞ் சொல்லுகிற விதத்தை	ஏவம்பூதம் மே மந: சிக்ஷய	இப்படிப்பட்ட எனது மனஸ்ஸைத் திருத்தவேணும்.

***—நீர் மஹாபாபங்கள் நிறைந்தவர் என்ற விஷயம் அப்படியிருக்கட்டும்; "இச்சாமி" என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னீரே; ‡ அதுவாகிலும் ஸத்யமாயிருக்குமோ? என்று எம்பெருமான் கேட்க; பிரானே! உன்னை அநுபவிப்பதற்கேற்ற இச்சை எனக்கு உண்டென்று ரஜஸ்தமோ குணங்கள் கூடுபூரித்துக்கிடக்கிற நான் எங்ஙனே சொல்லமுடியும்? விஷயத்திற்குத் தகுதியான விருப்பம் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும்; அப்படி இல்லையாகிலும், "கதாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்றும் "தவ பரிஜநபாவம் காமயே" என்றும் ஏதோ இச்சையுள்ளவன் போல அபிநயித்து வார்த்தை சொல்லியிருக்கிறேனே; இந்தப் பொரி புறந்தடவின வார்த்தையையாவது பற்றாசாகக் கொண்டு, விரல் நுழைக்க இடங்கிடைத்தால் தலையை நுழைக்கவல்ல நீ உனது நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே இந்த நெஞ்சைத் திருத்திப் பணிகொண்டருளவேணுமென்றதாயிற்று.

1. "வையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே யென்றென்று, பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேயாடி, மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்" என்ற ஆழ்வாருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்தபடி. ஏதேனும் ஒரு வியாஜத்தை எதிர்பார்க்கும் எம்பெருமான், அஸ்மதாதிகள் அஸ்ஸத்யமாகச் சொல்லும் சொல்லையும் கொண்டு காரியம் செய்யவல்லவன் என்கிற அர்த்தமும் இதில் ஸூசிதமாகும். ... ... (௫௯)

பிதா த்வம் மாதா த்வம் தயிததநய ஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருரஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம்.
த்வதீயஸ் த்வத்ப்ருத்யஸ் தவ பரிஜநஸ் த்வத்கதிரஹம்
ப்ரபந்நச்சைவம் ஸத்யஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: (௬௰)

ஜகதாம்	உலகங்கட்கெல்லாம்	மித்ரம் த்வம்	ஸர்வ ஹஸ்பங்களும் சொல்லிக் கொள்ளுதற்குப் பாங்கான மித்திரனும் நீயே
பிதா த்வம்	தகப்பனும் நீயே		
மாதா த்வம்	பெற்ற தாயும் நீயே		
தயிததநய: த்வம்	அன்பனான மகனும் நீயே	குரு: அஸி	ஆசாரியனும் நீயே
ப்ரியஸுஹ்ருத் த்வம் ஏவ	உயிர்த்தோழனும் நீயே	கதிச்ச அஸி	உபாயோபேயமும் நீயே;
		ஸஹம்	அடியேனோவென்னில் ;.

‡ அது—வைக்கரிய விருப்பம்.
1. திருவாய்மொழி 5—1—1.

த்வதீய:	உன்னுடையவன்;	ப்ரபந்நச்ச	ப்ரபந்நனுமாயிருக்கிறேன்
த்வத் ப்ருத்ய:	உன்னாலே பரிக்கத்தகுந்தவன்;	ஏவம் ஸதி	ஆனபின்பு
		அஹம் அபி	அடியேனும்
த்வ பரிஜந:	உனக்குத் தொண்டன்;	தவ ஏவ	உனக்கே
த்வத் கதி:	உன்னையே கதியாகக் கொண்டவன்	பார: அஸ்மி ஹி	ரக்ஷ்யனாக இரா நின்றேன் காண்

* * *—நீர் அஹ்ருதயமாகச் சொன்ன சொல்லையும் ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு காரியம் செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் நமக்கு என்ன? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஒழிக்க வொழியாத உறவுமுறை யுள்ளதுகாண் என்கிறார். 1. "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத்தாய் தந்தையுமவரேயினி யாவாரே" 2. "தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு" இத்யாதி அருளிச்செயல்களை இங்கே நினைப்பது.

ஸுஹ்ருத், மித்ரம் என்கிற பதங்களைப் பர்யாயமாக உலகில் வழங்கக் காண்கிறோமாகிலும் சிறிது அர்த்தபேதமுண்டு. எப்போதும் ஹிதத்தை விரும்புமவன் ஸுஹ்ருத்தெனப்படுவான்; ஸகல ரஹஸ்யங்களையும் சொல்லிக்கொள்ளுகைக்கு உரியவனும் ஸமானவயஸ்கனும் மித்ரமெனப்படுவான். ஆக, உலகங்கட்கெல்லாம் நீ ஸகலவித பந்துவுமாக அமைந்திருப்பதனாலும், உனக்கு நான் ஸர்வாத்மநா உரிமைப்பட்டிருப்பதனாலும் என்னை ரக்ஷித்தருளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உனக்கு உண்டுகாண் என்றாராயிற்று. ... ... (௬௦)

ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம்
சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வஸ்திதிவிதாம்.
நிஸர்க்காதேவ த்வச்சரணகமலைகாந்தமநஸாம்
அதோத: பாபாத்மா சரணத நிமஜ்ஜாமி தமஸி. (௬௧)

சரணத!	வழிகாட்டும் பெருமானே!,	த்வத் சரண கமல ஏகாந்த மநஸாம்	உனது திருவடித்தாமரைகளிலேயே ஊன்றின மனமுடையவர்களுமான மஹான்களுடைய
அஹம்	அடியேன்		
ஜகதி	உலகமெங்கும்		
க்யாதயசஸாம்	பரவின புகழுடையவர்களும்	மஹதி வம்சே	சிறந்த குலத்திலே
சுசீநாம்	பரிசுத்தர்களும்	ஜநித்வா	பிறந்துவைத்து
யுக்தாநாம்	உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவர்களும்	பாபாத்மா	பாபிஷ்டனாய்க் கொண்டு
		தமஸி	இருள் மயமான ஸம்ஸாரத்திலே
குணபுருஷ தத்வ ஸ்திதி விதாம்	அசேதநதத்வமென்ன சேதநதத்வமென்ன இவற்றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவர்களும்	அத: அத:	அடிகாணவொண்ணாத கீழெல்லையிலே
நிஸர்க்காத் ஏவ	இயற்கையாகவே	நிமஜ்ஜாமி	அழுந்திக்கொண்டே கிடக்கிறேன்.

* * *—நீர் சிறந்த குலத்திலே பிறந்தவரன்றோ; அத்தொன்றே போருமே நீர் கடைத்தேறுவதற்கு; என் கையை எதிர்பார்க்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உமக்கு இல்லையே என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக; பிரானே! சிறந்த வம்சத்தில் பிறந்தேனாகிலும் பாபப்ரசுரனாய் ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தா நின்றேன், எடுத்தருளவேணும் என்கிறார். உலகம் நிறைந்த புகழுடையவர்களும் சரீர சுத்தியும் அந்த:கரண சுத்தியுமுள்ளவர்களும், யோகத்தில் தேர்ந்தவர்களும், தத்வஸ்திதியை யுணர்ந்தவர்களும், பரிமளத்தோடே அங்குரிக்கும் திருத்துழாய் போலே உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளில் இயற்கையான அன்பை நிரூபகமாகவுடையவர்களுமான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவம்சத்தில் பிறந்துவைத்து, பாபங்களிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டு ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திலே இன்னமும் கரைகாணாமல் மூழ்கிக் கிடக்கின்றேன் என்றாராயிற்று. இப்படிப்பட்ட என்னை நீதானே நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கரைமரஞ் சேர்க்கவேணுமென்பது உள்ளுறை.

---

1. திருவாய்மொழி 5—1—8. 2. திருவாய்மொழி 7—8—1.

யுக்தாநாம் என்பதற்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்திலே ஊன்றினவர்கள் என்றும், உன்னோடு நித்யஸம்பந்தத்தை விரும்பியிருப்பவர்கள் என்றும், ஒருகாலும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவர்கள் என்றும்.

குணபுருஷதத்வஸ்திதி விதாம்—குணத்ரயாத்மகமான ப்ரக்ருதியைக் குணமென்பர்; புருஷன்—ஆத்மா; சேதநாசேதனங்களுடைய தத்வஸ்திதியை [உண்மை நிலைமையை] உணர்ந்தவர்கள் என்றும், சேதநாசேதனங்களாகிற தத்துவங்களின் ஸ்திதியை உணர்ந்தவர்கள் என்றும் உரைக்கலாம்.

சரணத!—அவரவர்களுக்குத் தகுந்த உபாயத்தைக் கொடுத்தருள்பவனே! என்கை. (௬௧)

அமர்யாத: க்ஷுத்ரச் சலமதி ரஸூயாப்ரஸவபூ:
க்ருதக்நோ துர்மாநீ ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபர:
ந்ருசம்ஸ: பாபிஷ்ட: கதமஹமிதோ து:க்கஜலதே:
அபாராதுத்தீர்ணஸ் தவ பரிசரேயம் சரணயோ:. (௬௨)

அமர்யாத:	வரம்பு மீறினவனும்	ந்ருசம்ஸ:	கொடுந்தொழில் புரியுமவனும்
க்ஷுத்ர:	அற்ப விஷயங்களில் சாபல்யமுள்ளவனும்	பாபிஷ்ட:	மஹாபாபியுமான
சலமதி:	நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையவனும்	அஹம்	அடியேன்
அஸூயா ப்ரஸவபூ:	பொறாமைக்குப் பிறப்பிடமானவனும்	இத:	இந்த
க்ருதக்ந:	நன்றி கெட்டவனும்	அபாராத்	அக்கரையற்ற
துர்மாநீ	துரஹங்காரமுள்ளவனும்	து:க்கஜலதே:	துன்பக்கடலில் நின்றும்
ஸ்மரபரவச:	காமத்துக்கு வசப்பட்டவனும்	உத்தீர்ண:	கரை சேர்ந்தவனாய்
வஞ்சநபர:	பிறரை வஞ்சிப்பவனும்	தவ சரணயோ:	உனது திருவடிகளில்
		கதம் பரிசரேயம்	எங்ஙனே கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறுவேன்?

* * *—இஃச்லோகத்தில் பாபாத்மா என்று சுருக்கமாகச் சொன்னதை விவரித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட மஹாபாபியான நான் உனது நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கரையேறுவதில் வேறு வழி ஏது? கைங்கர்யத்தை இழந்தே போகவேண்டு மத்தனை என்கிறார். பத்து விசேஷணங்களால் தமது தாழ்வுகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை மஹாபாபிகளான நாமெல்லோரும் அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிப்போமாக. (௬௨)

ரகுவர யதபூஸ்த்வம் தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாளுர் யச்ச சைத்யஸ்ய க்ருஷ்ண
ப்ரதிபவ மபராத்துர் முக்த ஸாயுஜ்யதோபூ:
வத கிமபதமாகஸ் தஸ்ய தேஸ்தி க்ஷமாயா:. (௬௩)

ஹே ரகுவர!	ரகுவம்சத்தில் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தவனே	ப்ரதிபவம்	பிறவிதோறும்
த்வம்	நீ	அபராத்து:	அபராதம் பண்ணின
		சைத்யஸ்ய	சிசுபாலனுக்கு
தாத்ருச: வாயஸஸ்ய	அப்படிப்பட்ட [மஹாபராதியான] காகாஸுரன் விஷயத்திலே	ஸாயுஜ்யத: அபூச்ச யத்	ஸாயுஜ்யமளித்தவனாகவும் ஆனாயே;
		தஸ்ய தே	அப்படியெல்லாம் செய்தவனான உன்னுடைய
ப்ரணத: இதி	'இக்காகம் நம்மை வணங்கிற்று' என்பதைக் கொண்டு	க்ஷமாயா:	பொறுமைக்கு
		அபதம்	இலக்காகாத
தயாளு: யத் அபூ:	தயை பண்ணினாயே;	ஆக:	குற்றம்
முக்த! க்ருஷ்ண	குற்றமறியாத கண்ணபிரானே!	கிம் அஸ்தி	என்ன இருக்கிறது?
		வத	அருளிச்செய்யவேணும்.

* * *—கீழே உம்முடைய பாபங்களை நீர் தாமே சொல்லிக்கொண்டீர்; இவ்வளவு பாவங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற உம்மை எங்ஙனே அநுக்ரஹிக்க முடியும்? என்று எம்பெருமான்

திருவுள்ளமாக, காகாஸுரனுடைய அபராதத்திலும் சிசுபாலனுடைய அபராதத்திலும் மிக்க அபராதம் உலகிலுண்டோ? அவற்றைப் பொறுத்தருளின வுனக்குப் பொறுக்க முடியாததுண்டோ வென்கிறார்.

வனவாஸ காலத்தில் சித்ரகூட மலைச்சாரலிலே இராமபிரானும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஸமயத்தில் இந்திரன் மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியினழகைக்கண்டு மோஹித்து அவளைத் தான் ஸ்பர்சிக்க வேண்டுமென்னும் தீயகருத்தினனாய்த் தேவ வேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமான் பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினில் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமான் உணர்ந்தருளி அதிக கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பத்தை யெடுத்து அதில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்த்ரத்துக்குத் தப்பி வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும் ஓடிச்சென்று சேர்ந்தவிடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமையாலே மீண்டும் பெருமானையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள் கொண்டு அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்து அந்த அஸ்த்ரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவளவோடு விடும்படி செய்தருளினனென்ற வரலாற்றில் காகாபராதத்தை க்ஷமித்தருளினமை விளங்கும். தலையறுக்காமல் உயிரோடுவிட்டது க்ஷமாகார்யமிறே.

சிசுபாலன் பிறந்தபொழுது நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையுமுடையவனாயிருந்தான்; அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது, ஆகாயவாணி "யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றாம் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம்" என்று கூறிற்று. அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணபிரான் தொட்டவளவிலே மறைபட்டன; அதனால் 'இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே' என்றறிந்து இவன் தாய் 'யாது செய்யினும் என் மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்ட, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணபிரான் 'இவன் எனக்கு நூறு பிழை செய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன்' என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்ரு வென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் பூர்வஜந்ம வாஸனையாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்யகுணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நிந்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்து கொண்டது முதல் இவன் கண்ணனிடத்து அளவுகடந்த வைரங்கொண்டனன். பின்பு இந்த்ரப்ரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தர்மபுத்திரனால் கண்ணபிரானுக்கு அக்ரபூஜை செய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிறந்த வசைச்சொற்களைப்பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணனது சக்ராயுதத்தால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்ய சரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடியை அடைந்தனன் என்பது சிசுபால வ்ருத்தாந்தம். இவ்வளவு மஹாபராதியான இவனுக்கும் பரம ஸாம்ய ரூபமான ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுத்தது க்ஷமாகார்யமிறே.

முதலடியில் ரகுவர! என்று ஸம்போதநமாயிருப்பது போலவே இரண்டாமடியின் முடிவிலும் க்ருஷ்ண! என்று ஸம்போதநமாகவே யிருக்கலாமென்பது பலரது கொள்கை. க்ருஷ்ண: என்று ப்ரதமாந்தமாக உரைப்பாருமுளர். க்ருஷ்ணனாகி என்றபடி.

தாத்ருச: என்பது 'தாத்ருச்' சப்தத்தின்மேல் ஷஷ்டீவிபக்தி. "யஸ்ய சைத்யஸ்ய" என்ற பாடம் அசுத்தம். ப்ரதிபவம்—இவ்வண்டத்திற்கு உட்பட்ட வைகுண்டலோகமென்று பெயருள்ள பகவல் லோக விசேஷத்தில் திருவாசல் காக்கும் கைங்கர்யத்திலே யிருந்த இருவர் ஒரு மஹர்ஷியின் சாபத்திற்குப் பாத்திரமாகி இந்தப் பூமியில் பகவத் விரோதிகளாக மூன்று பிறவி பிறந்தார்களென்றும் மூன்றாவது பிறவியின் இறுதியில் அவர்களுக்கு எம்பெருமான் மோக்ஷமளித்தனனென்றும் புராணங்கூறும். சிசுபாலன் அவ்விருவர்களுள் ஒருவன். இந்த ஜந்மம் அவனுக்கு மூன்றாவது. காகாஸுரன் ஒரு பிறவியில் ஒரு தடவை அபசாரப் பட்டான்; இவனோ மூன்று பிறவிகளிலும் இடைவிடாது அபராதம் செய்தவன்; இப்படிப் பட்டவனுக்கும் முக்தியளித்தது உனது அளவற்ற க்ஷமாகுணத்தை ஆவிஷ்கரிக்கின்றதென்றபடி. ஸாயுஜ்யமாவது பரமஸாம்யரூபமான மோக்ஷம். "கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளேவையும், சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன், திருவடி நாட்பாலடைந்ததன்மை" என்ற திருவாய்மொழி [7—5—3] காண்க. ... ... (கூ)

நநு ப்ரபந்ந: ஸக்ருதேவ நாத தவாஹமஸ்மீதி ச யாசமாந:
தவாநுகம்ப்ய: ஸ்மரத: ப்ரதிஜ்ஞாம் மதேகவர்ஜம் கிமிதம் வ்ரதம் தே. (௬௪)

நநு நாத!	ஸ்வாமின்!,
அஹம் ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்ந: இதி	'நான் ஒருகால் ப்ரபத்தி பண்ணினவன்' என்றும்
அஹம் தவ அஸ்மி இதி ச	'நான் உனக்கே உரிமைப்பட்டிருக்கிறேன்' என்றும் (சொல்லிக்கொண்டு)
யாசமாந: அஹம்	(கைங்கர்ய புருஷார்த்தத்தைப்) ப்ரார்த்திக்கின்ற அடியேன்
ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸ்மரத: தவ	(அன்று நீ கடற்கரையில் விபீஷணாழ்வானுக்குப் பண்ணின) ப்ரதிஜ்ஞையைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டிருக்கிற உனக்கு
அநுகம்ப்ய:	அருள்புரிய உரியேன்,
தே இதம் வ்ரதம்	உனது இந்த விரதமானது
மத் ஏக வர்ஜம் கிம்	என்னொருவனைத் தவிர்த்தோ?

* * *—காகாஸுர சிசுபால ப்ரப்ருதிகள் திறத்திலே பொறுமையைச் செலுத்திக் காரியஞ் செய்தாற்போலே அடியேன் திறத்திலும் செய்தருளவேணுமென்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீர் இப்படி சொல்லலாமோ? ஸ்வதந்த்ரரான நாம் சிலர் திறத்தில் ஒன்றைச் செய்தால் அதுவே அனைவர்க்கும் பொதுவாக ஆய்விடுமோ? அது என் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததன்றோ' என்றருளிச் செய்ய, அது கிடக்கட்டும்; விபீஷண சரணாகதி ப்ரகரணத்திலே கடற்கரையிலே ஸர்வஸாதாரணமாக தேவரீர் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யோ? அதனை மறந்துவிட்டதோ? என்னொருவனை மாத்திரம் விலக்கியே அந்த "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே—அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்ற ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளிற்றோ? என்கிறார்.

அன்று தேவரீர் செய்தருளின ப்ரதிஜ்ஞையை ஸ்மரிக்கப்பெற்றால் அடியேனை அநுக்ரஹித்தே தீரவேண்டியதாகும்; ஏனென்றால், தேவரீர் சொல்லியிருப்பதாவது—'ஒருகாலே சரணாகதி அடைபவனுக்கும் உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்று ப்ரார்த்திப்பவனுக்கும் அபயமளிக்கிறேன்; இது எனது கடமை' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறது. அப்படியே நான் செய்தது தலைக்கட்டியாயிற்று; "த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே" என்று ஸக்ருத்ப்ரபதநம் பண்ணினேன்; "கதாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்று* தவாஸ்மீதியாசநமும் பண்ணினேன்; இரண்டுமான பின்பு இனி தேவரீருடைய "அபயம் ததாமி" என்ற ப்ரதிஜ்ஞை பலிக்கவேண்டியதேயன்றோ. "கோப்பாற்றமனைப்பச் சுபமன்று நித்யம் கோபாலராமன் பக நீங்கலாக" என்றாற் போலே, ஆளவந்தார் தவிர மற்ற பேர்கட்குத்தான் அபயப்ரதான ஸங்கல்பம் பலிக்கவேண்டியதென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறதோ என்று சமத்காரமாகக் கேட்கிறார். ... ... (௬௪)

அக்ருத்ரிமத்வச்சரணாரவிந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷாவதிமாத்மவந்தம்.
பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா. (௬௫)

மத் வ்ருத்தம்	எனது நடவடிக்கையை
அசிந்தயித்வா	கணிசியாமல்,
அக்ருத்ரிம த்வத் சரணாரவிந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷ அவதிம்	உனது திருவடித்தாமரையில் உண்மையாக உண்டான பரமபக்திக்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவரும்
ஆத்மவந்தம்	ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவரும்
பிதாமஹம்	எனக்குப் பாட்டனாருமாகிய
நாதமுநிம் விலோக்ய	ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை கடாக்ஷித்து
ப்ரஸீத	(அடியேனை) அநுக்ரஹித்தருளாய்.

* * *—எம்பெருமான் தம்மை அநுக்ரஹித்தருளவேணுமென்பதற்கு ஒவ்வொரு ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு ஹேதுவையருளிச் செய்தாரிழ்; அந்த ஹேதுக்களெல்லாம் உபயோகமற்றவை என்னும்படியாக உத்தமோத்தமமான ஒரு ஹேது நினைவுக்கு வந்தது; ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கும் தமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற ஸம்பந்தமும் எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிப்பதற்கு முக்கியமான ஹேதுவாதலால் அதனை இந்த ச்லோகத்தால் விண்ணப்பம் செய்கிறார்!

இந்த ஸ்தோத்ராரம்பத்தில் "நமோ சிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே—நாதாய முநயே" என்று அருளிச் செய்ததை இதில் முன்னடி

களால் அநுபவிக்கிறார். கபடமற்றதும் அளவற்றதுமான பகவத்பக்தி நிறைந்தவர் ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் என்றபடி. ஆத்மவந்தம் என்பதற்கு ஜிதேந்த்ரியர் என்றும், ஸத்தை பெற்றவர் என்றும் பொருள் கொள்வர். அப்படிப்பட்ட மஹான் அடியேனுக்குப் பாட்டனாராகவும் வாய்த்தார் என்கிறார் பிதாமஹம் என்று. நாதமுநிகளின் திருக்குமாரர் ஈச்வரபட்டாழ்வார்; அவருடைய திருக்குமாரர் ஆளவந்தார் என்றிறே பரம்பரை. இந்த பிதாமஹத்வம் வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் என்றுணர்க; இரண்டுவகையான ஸம்பந்தமும் அமைந்திருக்கையாலே.

அப்படிப்பட்ட நாதமுநிகளைக் கடாக்ஷித்து என்மீது இரங்கியருளவேணும் என்றது— அவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற இவன் அந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மால் அநுக்ரஹிக்கத்தக்கவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றவேணும் என்றபடி. அநுக்ரஹிப்பதற்கு அந்த ஸம்பந்தம் பற்றாசாயிருப்பபோலே நிக்ரஹிப்பதற்கு என்னுடைய பாவங்கள் காரணமாகக் கூடியவையாயினும் இவற்றைக் கணிசியாமல் அந்த மஹத்ஸம்பந்த மொன்றையே நோக்கியருள வேணுமென்கிறார் மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா என்று.

இவர்தாம் தம்மை அநுக்ரஹித்தருள வேணுமென்பதற்கு ஹேதுவாகக் கீழ் ச்லோகங்களிற் சொன்னவற்றுக் கெல்லாம் எம்பெருமான் ஒவ்வொரு கண்ணழிவு சொல்லிவிடக்கூடுமாயினும் இப்பெரிய விஷயத்திற்குச் சொல்லலாவதொரு மறுமாற்றம் ஒன்றுக்குமில்லாமையாலே ‘அப்படியே அநுக்ரஹித்தோம்’ என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்யவே, இவரும் மநோரதம் தலைக்கட்டப்பெற்று ஸ்தோத்ரத்தையும் தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று. (௬௫)

“யத்பதாம்போருஹத்யாநவித்வஸ்தாசேஷ கல்மஷ:|
வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்.”

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
‘ரத்நப்ரபா’ என்னும்
ஸ்தோத்ரரத்ந வியாக்கியானம்
பூர்த்திபெற்றது
ஸ்ரீரஸ்து.